

13

EDGAR
WALLACE

EDGAR WALLACE

= 13 =

(The Thirteenth guest)

Roman de mister

Traducere de D. V. Gueritée

Editura „Danubiu“ Str. Dr. Istrate Nr. 10

Of. Reg. Com. 1395/941

CAP. I.

Pe dâmbul înverzit din fața zidului întunecat al codru des de brazi, în mijlocul unui parc larg prevăzut cu arbori, se află vila Alice. Dela răzorul oval, smălțuit cu mii de flori, se înalță peronul cu terasă către cele două uși batante de cristal, ale parterului. Ferestrele largi și boltite ale primului etaj privesc departe peste câmpuri, unde se zăresc acoperișurile neregulate ale caselor cu hornuri, cari se înalță ca niște degete de mănuse, din cari, în fiecare zi, nouri de fum întunecă lumina soarelui.

Tot ceeace se vede prin fumul negru, clădirile de cărămidă despărțite prin străzi asfaltate și dubla linie ferată, băcăile cele joase cu miile lor de muncitori cari în locul aerului curat respiră numai fumul cel gros, toate acestea sunt „Intreprinderile Paragon” cunoscută ca una din cele mai mari fabrici de mașini din lume.

Și aci, sus pe colină, se află casa mândră și scăldată în lumina soarelui, în mijlocul unei pajiști vesele bătută de vânturi calde.

„Edgar Paragon” stă scris simplu numele pe tăblița de alamă de pe unul din stâlpii zidului parcului. O poartă, cu două aripi din fier, cizelat, desparte casa de lumea înconjurătoare.

O mașină cu motorul sbârâind se căznește din

greu să urce în sus pe colină. Praful întregului drum din oraș și până aci se află pe caroserie.

Automobilul se oprește în fața porților parcului. Șoferul sare jos, deschide zelos portiera și apoi se ostenește să ia jos cufărul încătăramat în timp ce din fundul mașinii coboară călătorul cu un căscat obosit.

Ochii săi, întunecați și pătrunzători, cari sunt în contrast cu paloarea bolnăvicioasă a figurii sale uscățive și lipsită de viață, se îndreptară trudiți asupra casei ai cărei pereți luminoși strălucesc printre arborii înverziți. Apoi se îndreaptă târându-și pașii nesiguri spre portal; — și totuși Robert Paragon n'are decât 24 ani. Dar viața în oraș, sau, în orice caz, ceea ce el înțelegea prin viață, a făcut ca ultimii ani să conteze pentru el dublu sau chiar triplu.

Obrajii supti, cearcănele de sub ochi, buzele decolorate vădesc aceasta într'o limbă mult prea limpede.

El apăsă odată pe butonul soneriei care e sub firmuța cu numele tatălui său, apoi se întoarse către șofer:

— Cât face?

— Șase shillingi și 3 pence, d-le Paragon, răspunse acesta care tocmai pusese în fața porții elegantul cufăr de piele.

— Bine! Robert Paragon clătnăi capul neglijent. Ți-i voi plăti mâine, când vei veni aci să mă iei pentru trenul de prânz.

Pe trăsăturile îngrijorate ale șoferului se așternu dezamăgirea dar nu îndrăzni să riposteze. Tăcut, se urcă în mașină, întoarse și foarte încet porni înapoi pe drumul pe care venise.

Și Robert Paragon așteaptă. Nerăbdător, făcu câțiva pași.

Un om bătrân, în livrea de lacheu, veni schiopătând pe aleea prundită a parcului.

În mână, zornăia un lanț cu chei. La privirea tânărului stăpân, trăsăturile sale se schimonosiră într'un suris silit. Grabnic deschise poarta și apoi se trase într'o parte cu o plecăciune.

— Bună ziua, Frederic, zise Robert Paragon, ducând neglijent mâna la pălăria care era excesiv de potrivită la ton cu costumul său cenușiu de sport. Tata e acasă?

— Domnul director a plecat cu doamna...

— Hm — trebuia să fi anunțat telegrafic sosirea mea! M'am pripit să plec. Ei, nu face nimic!

Neliniștit, își mușcă buza de jos, se uită apoi brusc în obrazul servitorului întrebând cercetător:

— Ana, cel puțin, e acasă?

— D-ra Windover trebuie să fie cu siguranță în parc — la trandafiri...

— Bine. Du-mi cufărul în casă — și dacă vine tata...

— Îi voi aduce la cunoștință sosirea d-voastră domnule...

Robert Paragon clătină capul și se îndreptă spre parc. Imediat, la stânga, coti pe o alee laterală și urmă drumul drept al unei alei de pomi fructiferi și rămase o clipă pe loc, atunci când, printre pomi, întrezări licărirea unei rochi de culoare deschisă.

Prin urmare, Frederic avusese dreptate. Ana era cîn nou lângă trandafirii ei dragi.

El grăbi pasul și rămase nemișcat lângă fata care tocmai era ocupată să lege un svelt trandafir mareșal Niel de un țărș.

— Bună ziua, Ana!

La acest neașteptat salut fata se întoarse. Ceva ca o spaimă secretă se oglindi în trăsăturile sale în timp ce-și lăsa ochii mari, albaștri să se odihnească cercetători asupra lui Robert. Cu un gest de vădită zăpăceală își îndepărtă părul blond ca spicul grâului de pe fruntea înaltă și albă.

— Tu, Robert? — De unde vii tu aci?

— Dela Londra, Ana — din care altă parte s'ar putea să vii? Vocea lui avea un sunet iritat. O foarte ciudată primire, faci logodnicului tău!

Zăbovind, ea îi dădu mâna stîngă în inelarul căreia strălucea verigheta îngustă de aur. Cu dreapta strînse mai tare coșul de flori.

— Iartă-mă Robert, dar sosirea ta neașteptată...

— Nu pare, în niciun caz, să-ți fi făcut o prea mare bucurie, copila mea. Na, eu mă îndoesc deasemenea dacă sosirea mea îi va fericii pe părinți în mod deosebit.

El râse ironic. Ochii săi scăpărători erau atinși asupra drăgălașei figuri a fetei care sub privirea lui prinse a se roși.

În cele din urmă, ca și când numai pentru a spune ceva, Ana exclamă după o pauză prelungită:

— Părinții nu sunt acasă, Robert...

— Am aflat-o dela Frederic. Ei nu puteau să bănuiască vizita mea. Cred că se vor întoarce însă repede acasă? Am de vorbit lucruri importante cu tata, Anna, și trebuie să plec iar la Londra chiar mâine.

El observă că o răsufclare mai ușurată destinse trăsăturile fetei. Neglijent, își netezi mustața scurtă care umbrea buza superioară.

— Vreau să pun la punct și tot ceeace ne privește pe noi, Ana, continuă el încet. M'am săturat de studii.. Vreau să intru acum în fabrica tatei și atunci nimic nu va mai sta în calea căsătoriei noastre, nu-i așa?

El păși foarte aproape de fată. Deodată îi cuprinse încheetura mâinii și atrase spre sine pe firava făptură care tremura. Cu un strigăt ușor, Ana se depărtă, dar, brutal, el se apropiă din ce în ce mai mult de ea. Aproape că obrazul lui atinge pe acela al fetei.

— Lasă-mă, Robert! Dacă ne vede cineva...

Il împinse cu teamă înapoi. Glasul ei răsuna ca un strigăt de ajutor.

Cu un hohot răgușit, el o lăsă în pace. Pe figura lui, apărură o grimasă răutăcioasă.

— Aproape că-mi face impresia că ceeace va fi între noi nu se va putea numi căsătorie din dragoste — în orice caz din partea ta, nu — Ana!

O lumină răzvrătită țâșni din ochii fetei, care lăsa să se înțeleagă ce ar fi vrut să-i spună. Adică: „Tu crezi că eu nu știu că tu vrei să te căsătorești cu mine numai din pricina banilor ca să poți astfel să devii independent față de tatăl tău?”

Robert o urmă încet, ținând mâinile bătute în buzunarele pantalonilor și cu privirea gânditoare așintind pământul. O cută adâncă apărui pe fruntea sa îngustă și osoasă. Apoi deodată se abătu din drum. Merse agale cu pași obosiți dealungul drumului pruncuit care conducea spre casă, urcă scara cea largă și intra prin ușile de cristal deschise în salonul de recepție care ocupa o mare parte din parterul vast.

El nici nu privi măcar hall-ul aranjat cu foarte mult gust. Pași peste covorul cel moale și când ridică fără să vrea capul, ochii săi căzură asupra lui Frederic care sta nemișcat lângă scară.

— Ei...? răsună vocea lui aspră și nerăbdătoare.

— Cufăru elste sus în cameră.

— Bine. Și tata?

— N'a venit încă!

— Bine, bine! Am să-l aștept în camera sa de lucru. Să-i spui te rog aceasta când va veni.

Nehotărît, își urmă Robert drumul său mai departe. Se opri în fața priemi uși pe dreapta, o deschise și intra în bibliotecă. Rafturi încărcate cu cărți capitonau pereții. În fața ferestrei, se afla o masivă masă de stejar acoperită cu broșuri și ziare.

Dar Robert nu se opri nici în această cameră. El intra în biroul tatălui său printr'o ușe mică de abea vizibilă printre rafturile cu cărți. Pereții căptușiți cu lemn închis la culoare reflectau lumina soarelui care intra prin cristalurile ușilor. Măsuța de fumat era încărcată cu cutii de țigări și chibrituri. Pe birou, se găsea fotografia unei femei tinere, o poză din tinerețe a mamei lui Robert.

Două fotolii de piele se găseau de o parte și de alta a ușii care dădea în grădină.

Robert aruncă o privire fugitivă tuturor acestor lucruri. Rămase pe gânduri în mijlocul încăperii propinându-și bărbia în palmă. Și deodată hotărîrea sa fu luată. Se îndreptă încet spre birou. Știa precis că va găsi acolo în stânga ceeace-l îndemnase să vină acasă. Cunoștea prea bine obiceiurile tatălui său.

Și îi trebuia bani — căci știa ce-l pândea dacă mâine la Londra...

Apucă mânerul de metal al sertarului, îl trase afară fără să întâmpine vreo împotrivire. Un surâs ironic — mereu aceeași neglijență a tatălui! Desigur, înăuntrul nu era o sumă fabuloasă căci Edgar Paragon nu ținea la birou decât suma necesară cheltuelilor zilnice poate nici măcar suma suficientă ca să-i ajute lui Robert...

Apoi deodată sertarul fu larg deschis în fața lui. Acolo în colțul cel mai din fund se află caseta de piele — și neîncuiată ca totdeauna.

Robert tocmai întinse mâna spre ea când sgomotul unor pași greoi cari răsună prin antreu îl făcură să tresară. Grabnic împinse sertarul înapoi, dar nu de tot. Rămase o crăpătură îngustă — dar în iritația care-l cuprinsese, nici nu observă aceasta.

În vârful picioarelor, se îndreptă spre măsuta de fumat luă o țigare și se așează oftând într'un fotoliu. O flacără aurie sclipi printre degetele sale, chiar în clipa în care tatăl său intra în cameră. Edgar Paragon era un bărbat care nu arăta cei 50 de ani pe cari îi avea, ani plini de muncă încordată cari-l menținuseră tare și puternic.

Greoiu și lat în umeri, el sta în pervazul ușii, cu trupușul înalt îmbrăcat cu o jachetă de postav moale. Un obraz plin, cu trăsături dure, bărbie ascuțită, buze groase, nas coroiat; ochiul drept privi cercetător prin sticla unui ochelar în timp ce stângul era ascuns sub un bandaj negru.

— Robert — tu aci? Ce înseamnă asta?

Băiatul se ridică încet din fotoliu și puse țigara la o parte. Ochii săi evitară cu teamă privirea întrebătoare a tatălui.

— Eu... voiam să-ți spun că aș vrea să termin cu studiile, tată..., exclamă el nu lipsit de oarecare sfiiciune.

Edgar Paragon izbucni în râs:

— Știu prea bine ce-ți place ție să numești studii tinere: a hoinări, a bea, a juca, a face dătorii — asta au fost pentru tine studiile până acum. Nu ai

văzut Universitatea pe dinăuntru decât în cazuri foarte excepționale. Na, cu atât mai bine dacă vrei să termini acum cu asta!

Brusca schimbare a fiului său îl cam surprinse. El se îndreptă încet spre birou și se așază pe scaunul pe care Robert tocmai îl părăsise.

— Te rog, șezi liniștit, dragul meu! Cred că e un prilej foarte fericit ca să examinăm cu lupa planurile tale de viitor. Hm. care va să zică, vrei să renunți la studiile tale la Londra. Cred că nu trebuie să accentuez că sunt complet de acord. Tot n'ai fi dus-o la capăt. Dar de ce să vorbim acum pentru viitor? Nu-i urât să trândăvești cu banii tatălui tău.

Cam nesigur, Robert răspunse.

— Aș fi vrut să intru în fabrică, să muncesc...

— Să muncești?... Dar, cel puțin, știi tu ce însemnează munca?

Până acum, sub pretextul studiilor tale juridice, ai trăit de azi pe mâine la Londra, și acum deodată ți-a venit poftă să muncești? Cuvântul „muncă” rostit de gura ta are o rezonanță cu totul curioasă!

— Desigur, tată... (Lui Robert nu-i venea prea ușor să-și dea cărțile pe față.). Eu vreau să muncesc.. și apoi... tu știi, doar că Ana și cu mine., ar fi timpul să ne căsătorim. Noi o dorim...

Edgar Paragon clipi.

— Voi! Cred că această dorință pot s'o atribui mai mult ție decât Anei. Și deși mi-am dat totdeauna osteneala ca ea să nu observe ce fel de om ești în realitate, ai reușit destul de bine tu prin purtarea ta. Și ca să fiu sincer de tot, continuă bătrânul cu un oftat ușor, îmi pare rău, de sute de ori, că v'am îndemnat acum doi ani să vă logodiți. Imi făcusem planuri frumoase cu tine dar ai izbutit să le dezamăgești în întregime.

Timp de câteva clipe domni liniște. Apoi, Robert luă cuvântul și în vocea lui se remarcă o ușoară nuanță ironică.

— Pe atunci, tată, te gândeai că, printr'o căsătorie

între mine și Ana, partea de moștenire a pupilei tale ar rămâne în familia noastră.

Edgar Paragon înclină capul.

— Da, din păcate! M'am lăsat influențat și de această socoteală. Bătrânul meu prieten Windover a lăsat, după moartea sa, singurei sale fiice o avere de 80.000 lire și eu am băgat acești bani în întreprinderile Paragon. unde sunt mai siguri ca la altă bancă. Dar, în actualele împrejurări, dacă ar trebui să-i plătesc peșin... ar fi în orice caz o chestiune care mi-ar produce destulă pagubă. Din această cauză, am stăruit ca să vă logodiți. Dar asta nu înseamnă însă că sunteți căsătoriți. Am ajuns la convingerea că cel mai bine ar fi s'o scutesc pe Ana de acest pas hotărâtor. Nu ești deloc demn de această comoară de fată!

Bătrânul vorbise pe un ton în care se remarcă o iritație crescândă. Când termină își plimbă mâna pe obraz și privi în sus.

— Dar să lăsăm asta deocamdată. Avem altceva de vorbit. Vrei deci să intri în fabrică, începând chiar de azi?

Robert făcu un gest nestăpânit.

— Desigur că da. Vreau să spun că trebuie să mă mai întorc odată la Londra ca să-mi aranjez relațiunile... înțelegi.,,

— Datorii? întrebă tatăl foarte liniștit.

Tăcerea lui Robert fu ca o mărturisire.

— Așa? Atunci de asta ai venit? De asta joci comedia păcătosului pocăit ca să-ți mai plătesc odată datoriile? Se pare că ai uitat ce ți-am spus ultima oară!

— Trebuie să înțelegi, tată, că dacă eu vreau să vii definitiv acasă, trebui mai întâi să-mi plătesc datoriile!

— Ți-am spus acum o lună că nu îți voi mai da niciun shilling mai mult peste suma acordată pentru așa numitele tale studii și azi îți repet același lucru!

— Dumnezeu, tată, numai de data asta încă — ultima oară“...

— Ai spus-o de prea multe ori ca să te mai pot crede! Iritat, Edgar Paragon, făcu câțiva pași apăsați prin cameră și în cele din urmă se opri la fereastră ciocănind cu degetele în geam. Apoi se întoarse și întrebă:

— Cât?

Robert fixă un punct al peretelui și spuse încet:

— Șapte mii...

Paragon făcu ocolul camerei. Ochiul său drept străluci revoltat:

— Tinere, ești nebun deabinelea..., 7000 lire datorii? Exact după o lună?

Apoi, cu un efort supraomenesc își stăpâni mânia; cu vocea rece și liniștită continuă:

— Să știi că nici prin gând nu-mi trece să te răscumpăr pentru acest preț. Șapte mii de lire — dar asta e o nebunie! N'ai să capeți niciun penny dela mine!

Acum s'a ridicat și Robert. Incet, zăbovind se îndreptă către tatăl său. Mâhnire prost jucată se întipări pe trăsăturile sale:

— Tată, numai de data aceasta încă! Tu trebuie să-mi dai bani, altfel...

— Trebuie? Altfel?...

— Este foarte important pentru mine, ca să plătesc...

Încă o scurtă pauză. În cele din urmă, Edgar Paragon vorbi liniștit:

— Iar o poliță?

— Exact, tată!

— Mă mir că mai există creditori cari să-ți mai oea pe numele tău măcar un singur penny!

— Poate..., mormâi Robert uitându-se cu sfială într-o parte. Tată trebuie să-ți mărturisesc ceva...

— Ei?

— Nu era pe numele meu...

— Băiete...

Dar acum Robert Paragon nu se mai lasă întrerupt.

— Am scris numele tău pe poliță căci nu vedeam

scăpare. Era o datorie de onoare și de aceea... Tu trebuie să înțelegi.

— Robert, ai încrăznit asta? Un fals? Și asta încă! Și tu te numești băiatul meu?...

El se întoarse ca și cum ar fi fost în căutarea unei aspre pedepse. Apoi, se îndreptă obosit spre birou și se așază în fotoliu. Acesta e fiul lui! Un falsificator!

Ca și cum ar fi căutat ajutor, ochii săi priviră de jur împrejur, și rămaseră fixați pe birou — și un curent electric îl străbătu:

— Robert!

— Da, tată?

— Ai umblat în sertarul biroului? (Bătrânul descoperise cutia pe jumătate deschisă și o groaznică bănuială îi căzuse în suflet). Ai umblat aci, în sertar?...

— Tată... eu...

— Da sau nu?

Robert nu răspunse.

Paragon sări în sus.

— Ai furat?... L-ai furat pe tatăl tău?

— Nu lipsește niciun shilling din banii tăi.,

— Dar ai vrut s'o faci?

Privirea ocolită a fiului e mai elocventă decât orice cuvânt.

— Robert, tu ai fi fost în stare să faci așa ceva? Tu!... Știi mai ales ce ai fi făcut prin aceasta?...

Tocmai în acest moment se deschise ușa încăperii. O femeie apăru în prag. Și acum, la bătrânețe se mai vedea pe trăsăturile Alicei Paragon acea frumusețe înfățișată de fotografia din tinerețe de pe birou.

Ingrijorați, ochii ei se îndreptară dela un bărbat la altul.

— Robert, Edgar, ce s'a întâmplat?

Paragon nu se poate stăpâni:

— E un hoț, un falsificator...

Strigătul de spaimă eșit din gura Alicei opri șirul cuvintelor lui. Ea apucă brațul soțului cu ambele mâini.

— Edgar, aceasta doar nu-i adevărat! Această nu poate doar...

El se liberă cu violență. Tremurând de mânie și revoltă se uită țintă la fiul său.

— Apără-te acum! Spune-i mamei tale că nu-i adevărat!

Robert nu răspunse nimic ci ridică din umeri.

Nervos, Edgar Paragon se rezămă de birou. Mâna sa scotoci în sertarul pe jumătate deschis, se cramponă de un obiect pe care-l scoase la iveală...

— Pentru numele lui Dumnezeu, Edgar! țipă Alice îndreptându-se spre soțul ei cu mâinile întinse, căci văzuse revolverul. Edgar...

El râse amarnic și își puse arma la loc.

— Nu, nu, Alice, nu trebuie să-ți fie teamă. Nu aveam asemenea intenție. Și, în cele din urmă, nu voiam să-mi murdăresc mâinile. Un hoț, un falsificator, un golan... ăsta e fiul nostru!

Se păru că vrea să mai adauge ceva, dar apoi, ca și cum iritația i-ar fi devenit insuportabilă, se întoarse brusc și părăsi camera, cu pași târâți și nesiguri. Ușa căzu greu în urma lui.

CAP. II

Ca în fiecare zi, Frederic bătu gongul la ora două punct, anunțând prin aceasta că dejunul era pregătit în sufragerie.

Robert, care între timp se dusesese în camera sa, veni ultimul. Tatăl său, mama sa și Ana Windover stau în jurul mesei rotunde al cărei mijloc e împodobit de un buchet de trandafiri parfumați. Tăcut, Robert își luă și el locul la masă și se uită fix în farfurie. Numai o singură dată în timpul mesei, Edgar Paragon luă cuvântul ca să-i anunțe fiului său că în ziua aceea va primi câteva vizite — Dr. Kirstone, vechiul medic al casei, cu soția sa, și tovarășul său Arnold Rolster cu soția și fiul, un tânăr cam de vârsta lui Robert.

Când Edgar Paragon pomeni numele lui Gerard

Rolster, o ușoară roșeață apăru pe trăsăturile Anei. Ea se aplecă mai mult deasupra farfuriei făcându-și de lucru cu furculița și cuțitul.

Robert nu dădu atenție mai departe. Gândurile sale sburară spre Ada, cea de-a doua soție a lui Rolster Arnold, frumoasa, tânăra și vesela femeie. Și un surâs bizar apăru pe buzele sale în momentul când sorbi o înghițitură din paharul său cu vin.

Ada ...

La ultima sa vizită în casa tatălui lui nu putuse decât să-i vorbească superficial. Nu i se oferise niciun prilej pentru a continua flirtul riscat pe care-l începuse atât de promițător.

Dar azi, poate...

După terminarea mesei, Robert se îndreptă din nou spre camera sa. nefiindu-i deloc plăcut să rămână mai mult timp numai cu părinții săi și cu Ana.

Tânăra fată plecase în grădină.

Alice își luă lucrul în mână, iar Edgar se așeză într'un fotoliu lângă ea. Oftatul ușor care-i scăpă printre buze făcu pe soția lui să lase lucrul la o parte

— Ești neliniștit, Edgar? întrebă ea, plină de îngrijorare.

— Știi doar, Alice — boala mea de ochi, nu-mi merge deloc mai bine. Doctorul Kirstone nu mai știe ce sfat...

— Și profesorul Starabin? Tot n'a răspuns încă nimic?

Edgar Paragon se îndreptă.

— Asta-mi aduce aminte că trebuie să mă uit la poștă; adineaori, supărat pe Robert, am uitat cu totul de poștă. Vrei să fii atât de drăguță să suni servitorul?

Alice împlini dorința soțului ei.

Câteva clipe mai târziu, Frederic intră în salon și rămâne în apropierea ușii, într'o respectoasă înclinare.

— Adu-mi poșta din bibliotecă, porunci Paragon. Servitorul se supune.

Grăbit, Edgar Paragon răsfoi nerăbdător primele scrisori.

— Nimic? Nu — aci — o telegramă!

Degetele sale tremura ușor când deschise telegrama. El urmări cu încordare puținele rânduri și apoi lăsă foaia să cadă.

— Dela prof. Starabin? întrebă Alice.

Edgar clătină încet capul.

— El îmi telegrafiază că va veni astă-seară pentru a să examineze cu atenție ochiul bolnav. În orice caz, mai am puțină speranță...

Mâna sa se îndreptă alene spre banda neagră care-i astupa ochiul stâng. El suferea de pe urma acestui ochiu de aproape un an.

Doctorul Kirstone, medicul casei, încercase totul dar recunoscuse în cele din urmă, că știința lui nu putea să-i folosească la nimic.

Atunci Edgar Paragon își aminti de prietenul său din tinerețe, profesorul Starabin, care avea renumele unui foarte bun medic oculist în Birmingham. Și Kirstone îl sfătuisese să i se adreseze.

Era aproape ora cinci, când o trăsură trase înaintea portalului parcului vilei.

Alice o văzu imediat.

— Edgar, ne vin oaspeții! Doctorul Kirstone cu Stela!

Amândoi ieșiră în întâmpinarea celor ce veneau dinspre poartă și îi salutară.

Nu pe nedrept, doctorul Ralf Kirstone trecea în fața ochilor femeilor drept un bărbat interesant. De statură înaltă și sveltă pe care căuta s'o sublinieze printr'un costum de culoare închisă, el purta pe umerii săi lați un adevărat cap de savant. Poate că ciocul său întunecat era prea îngrijit, poate că își evidenția prea mult fruntea înaltă pieptănându-și părul cel negru peste cap. De cele două părți ale nasului fin și subțire, străluceau doi ochi întunecați sub sprâncenele stufoase. Buzele erau extraordinar de subțiri și atunci când vorbea sau când râdea ele lăsau să se vadă două șiruri de dinți albi și sănătoși.

Cu politeța înăscută a oamenilor de lume, el se plecă adânc deasupra mâinii Alicei.

Doamna Stela Kirstone contrasta puternic cu soțul. În trăsăturile sale frumoase și regulate par'că se mai ascundea încă groaza acelei înspăimântătoare întâmplări care se terminase cu tragica moarte a primului ei soț, bancherul Walter.

Și azi încă se mai vorbea uneori în oraș de acea noapte, aceia de mai bine de zece ani, când Roland Paragon, fratele mai mare al lui Edgar, îl împușcase pe bancher.

Edgar Paragon cunoștea pe acești doi oameni de mult timp ca și relațiunile dintre ei. Nu era o căsnicie prea fericită. El manevră astfel încât cele două femei să poată vorbi în liniște în timp ce el și cu d-rul Kirstone rămaseră în apropierea ferestrei deschise prin care pătrundea aerul după amiezii în curențe proaspete. Oferi doctorului o țigară și acesta îi mulțumi.

— Și ce voiam să-ți spun, d-le doctor? întrerupse brusc Paragon discuția monotonă despre timp și noutățile din oraș. Ah! da!... Am primit vești dela profesorul Starabin. Va veni aci și-mi va examina ochiul bolnav. De rezultatul acestei consultațiuni depinde dacă mă va opera sau nu.

— Așa?... clătină celălalt capul învăluit în noul de fum al țigării. Deci profesorul Starabin s'a decis să vină? Trebuie să-ți mărturisesc că în realitate mă miră aceasta, fiindcă nu e ușor să-l convingi să-și vină? Trebuie să-ți mărturisesc că în realitate mă bine, dacă a făcut o excepție pentru tine...

— Crezi că va izbuti...? întrebă industriașul cu o voce în care neliniștea se putea lesne desprinde.

— D-le Paragon, eu nu sunt un specialist în ramura oculistică. Nu am lăsat nimic neîncercat pentru a te vindeca. Nu am izbutit... Dar nu văd de ce un savant cu vasta experiență a lui Starabin n'ar putea să obțină un rezultat mai bun? N'aș vrea să-ți dau speranțe false, dar în aceste împrejurări, eu în locul d-tale, aș căpăta mult curaj.

— Numai de n'ar fi prea târziu pentru operația plănuită, exclamă Paragon emoționat.

Doctorul Kirstone își trase capul adânc între umeri:

— D-le Paragon, eu te-am sfătuit încă dela început să te adresezi unui specialist!

— Da, dacă aș fi avut numai timpul necesar! Dar tocmai în situația economică atât de încordată a anului trecut, nu puteam să las în părăsire întreprinderile... și apoi... eu mai aveam și alte griji...

— Robert, nu-i așa? întreabă doctorul.

Tocmai în clipa aceea, o trăsură se opri în fața portalului. Doctorul se uită plin de curiozitate.

Edgar Paragon recunoscu imediat pe cei trei oameni cari coborîseră. „Rolster-ii“ spuse el întorcându-se spre soția sa.

Alături de Edgar Paragon, Arnold Rolster era unul din cei mai mari industriași ai orașului. El era mic și bondoc, cu o față plină și cărnăasă, care arăta expresia unei blândețe aproape copilărești, veșnic bine dispus și foarte vioiu.

Gerard, fiul său din prima căsătorie, nu semăna deloc cu tatăl: un tânăr înalt, de 25 ani, cu ochi blajini și întrebători și cu trăsături simpatice.

Ada, cea de a doua soție a lui Arnold Rolster, era foarte tânără, cam de aceeași vârstă cu fiul ei vitreg, în timp ce Arnold trecuse și de 50 ani.

Gurile rele preziseseră acestei căsnicii nepotrivite un sfârșit prost, dar până acum profeciile lor nu se adevăraseră.

Prezentările avură loc în salon.

Și Ana era acum în salon. Strângerea caldă și prietenoasă a lui Gerard făcu ca trăsăturile ei să se coloreze cu o ușoară nuanță roșie.

Apoi Gerard o întreabă încet:

— Ai vorbit cu tutorele tău, nu?

Apariția bruscă a lui Robert împiedecă răspunsul Gerard îi aruncă o privire plină de necaz.

Aproape o oră, Robert stătuse la pândă. Acum auzise vocea melodioasă a Adei și venise să o salute. Sărutul mâinii durase ceva cam prea mult.

Chiar și Arnold Rolster observă aceasta; o cută în colțul gurii dovedi supărarea lui.

Frederic intră în salon și puse cești de ceai și farfuricare cu prăjituri pe mescioarele răspândite peste tot.

Ana se folosi un moment de neatenție ca să se strecoare afară în parc.

Robert băgă de seamă că, puțin după aceea, și Gerard Rolster părăsi societatea furisându-se în parc. Un zâmbet ironic flutură pe buzele lui Robert. Poate că i-ar fi urmat dar o privire ciudată a Adei îl hotărî să rămână.

CAP. III.

Lumina se vărsa în valuri bogate și orbitoare până în cele mai depărtate colțuri ale salonului. Ferestrele erau încă larg deschise pentru ca aerul răcoros al serii să pătrundă în încăpere.

În fotoliile comode așezate în cerc, stau Alice, Stella Kirstone și între ele Arnold Rolster. Kirstone stă rezemat de perete și Edgar Paragon, mistuit de o neliniște internă, se plimbă fără rost de colo până colo.

O discuție despre întâmplările lipsite de însemnătate ale vieții zilnice se înfiripă între Rolster și cele două femei. Din timp în timp, Kirstone se face observat prin câte o remarcă, și aproape totdeauna numai pentru a întregi sau a critica o părere a soției sale.

Stăpânul casei se opri brusc în clipa când Frederic păși în salon cu o tavă mică de argint în mână.

— Ce este? întrebă el și vocea-i răsună gros și repezit în nerăbdarea așteptării.

— Doi domni doresc să vă vorbească!

— Doi domni? murmură el și din ton se distingea clar că desamăgirea lui Edgar era de nerecunoscut. Dar cine sunt ei?

Frederic se apropie și îi întinse tava pe al căreia oval strălucitor se evidenția dreptunghiul alb al unei

cărți de vizită. Nerăbdător, Edgar luă cartonașul, îl privi câteva clipe cu ochiul cel sănătos și apoi cu un oftat de ușurare îl lăsă să cadă din nou pe tavită.

— În sfârșit... murmură el și acest singur cuvânt, aduse un zâmbet fericit pe chipul Aicei, care înțelesese.

Și Kirstone a priceput. Incet, el se îndepărtă de perete.

Paragon parcă scăpase de o anatemă. Mișcările sale deveniră repezi și vioaie. El puse amabil mâinile pe umerii doctorului.

— Desigur că ai să vrei să stai la consult, nu-i așa, Kirstone?

Apoi, el se întoarse către Arnold Rolster, care tocmai căuta zadarnic să încătușeze atenția ascultătorilor săi cu o anecdotă și-i zise:

— Prietene, te rog să ții tovărășie doamnelor, deoarece doctorul și cu mine trebuie să vă părăsim pentru un mic sfert de oră. Nu-i așa că ne scutzi?

Vesela protestare a lui Rolster înlătură orice grijă. Împreună cu doctorul, Paragon părăsi salonul. Pe terasă se aflau doi bărbați cari așteptau. Stăpânul casei se îndreptă grăbit întinzând mâna către unul din ei, un bărbat înalt, svelt cam de aceeași vârstă cu Paragon.

— Bună seara, profesore! Cât îți sunt de recunoscător că ai făcut tot posibilul ca să vii!...

Gregor Starabin era o figură populară. Destul de des întâlnit în ziarele ilustrate, se putea remarca această figură îngustă și osoasă acoperită cu o piele palidă, lipsită de culoare, cu doi ochi inteligenți pe jumătate ascunși după ochelarii fără rame.

Mâna sa dreaptă cuprinse mâna prietenului din tinerețe.

Deși își petrecuse cea mai mare parte a vieții în Anglia, accentul limbii sale păstra încă o nuanță rusă, care era origina lui etnică.

Numai decât, Edgar Paragon făcu prezentările! Apoi privirea i se opri asupra tovarășului rusului,

un om mai în vârstă, foarte înalt, ale cărui trăsături aspre și amărâte vorbeau despre o viață destul de grea. Și el avea barbă și purta ochelari, dar în contrast cu superioritatea vădită a lui Starabin, se părea că o sfială pronunțată îl ținea mai retras.

— Asistentul meu, doctorul Moles..., recomandă profesorul Starabin.

În primul moment, Edgar Paragon nu putu să-și înlăture impresia, că mai întâlnise undeva pe acest Moles, dar apoi își recunoscuse greșala. Desigur, că ceea ce găsisese în trăsăturile lui, nu era decât o vagă asemănare cu o cunoștință a sa.

După terminarea prezentărilor, Paragon propuse de a merge în biroul său unde nu puteau fi deranjați de nimeni.

El merse cu dr. Kirstone înainte, în timp ce Starabin și Moles, care ducea un mic cufăr desigur plin cu instrumente îi urmau încet.

Dintr'un coridor trecură mai întâi prin bibliotecă pe unde se putea ajunge în biroul în care nu se mai intra decât direct din parc.

În sfârșit ajunseră. Turburat, Paragon oferă tuturor scaune.

Când Kirstone întinse mâna după o țigare, Starabin îl opri cu un gest punându-i în vedere iminenta consultare. Apoi, el așeză un scaun în cercul de lumină al lămpii de birou și-i arătă cu mâna lui Paragon ca să ia loc.

O liniște desăvârșită domni între cei patru bărbați. Profesorul scoase din trusa, pe care Moles i-o pusese pe masă, instrumentele necesare și le ordonă pe un postav verde.

După examinare profesorul puse banda neagră cu grijă pe ochiul bolnav al pacientului.

— E bine!...

Starabin se întoarse către masă și împinse instrumentele pe care Moles, le luă și le puse din nou în trusă.

— Starea actuală mi-a întărit presupunerile asupra cauzei boalei. În mușchiul ochiului s'a format un

abces care apasă pe nervul optic. De aci vin toate curerile și toate vedeniile de cari suferi.

Paragon respiră greu și iritat:

— E cu puțință — adică — există posibilitatea ca și ochiul sănătos.. El nu îndrăzni să sfârșească, dar fizionomia sa era mai elocventă decât toate cuvintele din lume.

Starabin clătină capul încolo și încoace.

— Pentru un diagnostic exact, ar trebui examinat cu atenție și ochiul sănătos, dar pentru asta prefer să aștept momentul potrivit. În clipa de față, sunt încă prea obosit de drum.. Nu trebuie să uiți, Edgar, că la 60 de ani nu mai ești tânăr!

— Și operația?

— Voiu putea s'o fac chiar aci în casă. Instrumentele necesare le-am adus cu mine pentru orice eventualitate.

— Nici nu știi cât îți sunt de recunoscător! Odată cu vederea, îmi salvezi toată viața!

Dânsul clătină capul apărându-se.

— Nu ai pentru ce să-mi mulțumești, Edgar, încă nu! Nu ai încă decât speranța...

— Dar eu știu că mă vei salva!

O ridicare din umeri fu tot ceea ce răspunse profesorul. Apoi se îndreptă spre ușă. Ceilalți îl urmară încet, ultimul fiind doctorul Kirstone care fusese un martor atent al examinării.

Arnold Rolster își dăduse toate silințele ca timpul să nu pară prea lung celor două doamne ce-i fuseseră încredințate. Dacă totuși nu găsise însă aprobare în conversație, aceasta se datora tot femeilor. Alice Paragon avea gândul numai la soțul ei și Stella Kirstone era din fire o femeie tăcută.

Dar nici Arnold Rolster nu mai avea acum gândurile aci. Poate că îl neliniștea faptul că Ada mai mai era încă în parc. Desigur, el știa că era în tovărășia lui Robert Paragon dar tocmai această siguranță nu fu în măsură să-l liniștească. În orice caz, Gerald și Ana Windover erau tot în parc și poate că cei patru tineri se plimbau împreună.

— Am avut, de curând, în întreprinderea mea un incident foarte nostim, începe el o nouă anecdotă. Veni prim-procuristul meu și mă înștiință că transportul de ulei pentru motoare pe care tocmai îl trimisesesem spre Brazilia...

El amuți în mijlocul frazei, nu numai pentru că văzu că nu trezește decât un interes de politețe la Alice și Stella ci și fiindcă voci șoptite venind de pe terasă îi atraseră atenția. Se ridică brusc în picioare înclinându-se în fața lor:

— Vă rog să mă scuzați, doamnele mele, dar mi se pare că Ada e pe terasă. Vreau s'o aduc înăuntru, căci se face cam răcoare în parc.

Și fără să mai aștepte o încuviințare el ieși pe ușe afară. Înainte de a ajunge pe terasă el auzi un ușor tipăt...

CAP. IV.

Seara era minunată. Stelele străluceau pe cerul albastru catifelat iar pe deasupra coroanelor pomilor plutea discul galben al lunii.

Ada Rolster și Robert Paragon veniseră dealungul aleii și acum se opriseră o clipă pe pajiștea liberă din fața terasei.

— Să mergem în casă, acum, când afară este atât de frumos? zise Robert și o rugămintă stăruitoare se citea în glasul lui. Nu mai rămânem încă o clipă numai o singură clipă?

Probabil că într'adevăr farmecul nopții de vară o făcu pe Ada ca după un scurt răgaz de gândire să consimtă.

— Rămân dar să mergem pe terasă, îi spuse Ada și Robert trebui să se supună.

Ei urcară alene treptele de piatră ale scării, apoi Ada se opri proptindu-se de parapet pentruca să-și scuture scrumul țigării.

— Trebuie să-ți limpezesc iar capul, Robert! luă ea înfine surâzând cuvântul. Eu o cunosc pe d-ra Windover numai superficial, dar a făcut asupra mea

o impresie extraordinară, și, sunt sigură că bărbatul care o va lua de soție se poate socoti norocos!

Cuvintele acestea îl lăsară pe Robert mai uimit decât vru să-și mărturisească el însuși.

— Ana Windover este într'adevăr un model al virtuților feminine. Mă voiu căsători cu ea.

— Și de ce? căzu gânditoare întrebarea de pe buzele Adei.

— Pentrucă tata dorește aceasta. Și afară de asta nu sunt prea supărat să primesc odată cu o fată frumoasă, o avere care îmi va îngădui, independent de tatăl meu, să fiu eu singur stăpânul meu!

Timp de o secundă, domni tăcerea. Apoi deodată, Robert simți prin întuneric ochii Adei ațintiți cercetători asupra lui.

— Spune-mi Robert ești într'adevăr atât de rău pe cât arăți, sau totul nu e decât o comedie proastă cu care crezi că vei impune?

— Comedie? zise el ridicând umerii. Singura comedie a vieții mele va fi căsătoria mea. Ana este fata cuminte și onorabilă care va avea menirea de a mă aduce pe mine, păcătosul înrăit, pe calea binelui, pe mine, a cărui viață n'a fost decât o singură dorință pentru nemaiiauzit, pentru marea și atrăgătoare „Aventură”. Și poate că această dorință m'a făcut ca acum să fiu..,

Fără voia lui în glasul său pătrunsese un ton mai încet și amarnic. Ostenit se propti de un stâlp al balustradei.

— Cred, d-nă Ada, că dintre toți oamenii, dumneata poate mai ai un pic de înțelegere pntu mine — și de aceea chiar îți și vorbesc în felul acesta. Dorința sau mai bine spus dorul după aventuri, după neobișnuit, se găsește în orice om. Și dorul acesta a fost acela care m'a dus pe drumul meu. Eu căutam — eu voiam să găsesc — aventura. Și mereu alunecam din ce în ce mai departe de drumul pe care părinții mei ar fi dorit să-l urmez. Aventura mă atrăgea și totuși mereu nu era decât o înlocuire deșartă ceeace

găseam când credeam că trăisem ceva mare, de nepătruns.

Gâncitor, el fixă restul țigării pe care o aruncă la pământ și o strivi cu piciorul.

— Am avut planuri mari, voiam să ajung la stele — dar pe prima treaptă m'am poticnit. Și, acum, nu mai există pentru mine nici o posibilitate de a da înapoi. Sunt clipe în care văd toate acestea ca astă-seară — dar atunci... nu pot doar să spun tuturor ceeace mă apasă!

Ada ascultase tăcută. Adevărata expresie a acestei figuri care până acum se ascunsese sub masca unei nepăsări cinice, o sdruncină până în fundul sufletului. Dintr'odată uită totul, ceeace Robert îi șoptise înainte, declarațiile lui de dragoste, cuvintele aruncate despre Ana Windover. Toate acestea dispărură deodată. Ea îi întinse mâna compătimitoare.

— Dece nu ți-ai deschis sufletul și altora atât de sincer cum ai făcut acum? Părinții tăi sunt destul de îngrijorați de viața desfrânată pe care o duci. Dece să nu ștergi totul cu o vorbă bună și să începi o viață nouă? Ești doar atât de tânăr — toate drumurile îți sunt deschise — și drumul spre sufletul părinților tăi, Robert!

Clătinatul capului său, mut și încăpățânat, o făcu să devină mai stăruitoare.

— Părinții tăi n'au meritat, prin nimic să le joci această urită comedie! Nimenea nu te înțelege mai bine decât mama ta și dacă tata a fost uneori aspru, oare nu l-ai forțat chiar tu? Fii înțelegător și termină cu nenorocitul tău trecut, ale cărui urmări te fac să suferi atât de mult ca și pe cei din jur.

Pumnii lui Robert se cramponară ca tetanizați de balustrada de piatră. Capul său se aplecă adânc pe piept. Și deodată îi scăpă mai întâi un geamăt, apoi un suspin apăsător. Incet, el își desprinse mâinile de pe piatră, căută mâinile Adei și le cuprinse ca în căutarea unui sprijin. Nimeni încă nu-i vorbise așa.

Puțin speriată ea voi să se elibereze din strânsoa-

rea mâinilor lui. Vocea ei avea un sunet înfricosat.

— Robert, te rog... murmură ea.,

Apoi deodată, raza de lumină care venea prin fereastra deschisă a uşii de pe terasă, se întunecă. Umbra unui bărbat solid şi lat în umeri se profilă în rama uşii. Arnold Rolster păşi rar şi liniştit către cei doi oameni. Numai că pe buzele sale veşnic zâmbitoare acum flutura o expresie pe care Ada n'o văzuse încă niciodată.

— Se face răcoare, draga mea, spuse el cu vocea stinsă. Te rog fă-mi plăcerea şi intră în casă!

Şi apoi,, când Robert se pregătea să părăsească terasa, continuă:

— Cu d-ta, d-le Paragon, aş vrea să mai vorbesc o clipă!

El se uită după Ada, până când aceasta dispăru în casă, apoi, punându-şi mâinile în buzunare se îndreptă hotărît spre Robert, care-l aştepta liniştit. El măsură pe tânărul Paragon cu o privire duşmănoasă.

— D-le Paragon, printr'o întâmplare a trebuit să surprind tocmai această scenă. Dar eu te observ încă de câţva timp — şi purtarea pe care o ai faţă de soţia mea, nu-mi place!

— D-le Rolster... eu,, vru Robert să se apere, dar energica mişcare a mâinii bătrânului, îi tăie cuvântul.

— Nu trebuie să-mi spui nimic, d-le Paragon. Eu am ochi în cap şi am văzut mai mult decât mi-ar fi plăcut să văd.

Dacă nu mi-ar fi milă de tatăl tău care este atât de bolnav, cu totul altfel aş fi aranjat această chestiune.

— D-le Rolster, vă rog...

— Lasă-mă să termin, tinere! Nu vreau să ştiu ce vină poartă Ada în toată întâmplarea asta. Ea este soţia mea, şi pentru mine reputaţia ei trebuie să fie neatinsă, aşa cum a şi fost. Dar faţă de d-ta eu mă cred îndreptăţit să-ţi spun câteva cuvinte deschise.

Până în prezent el vorbise cu o linişte nenaturală.

Dar acum iritația crescândă care-l stăpânea făcu ca vocea-i să devină mai tare.

— Dacă te mai văd odată — o singură dată — eu soția mea, atunci, eu., eu te împușc ca pe un câine turbat!... Ca pe un câine turbat!

Brusc se întoarse și părăsi terasa. Robert prea zăpăcit de cele petrecute, nici nu mai încercă să-l rețină.

Incet, el îl urmă pe Rolster și intra imediat după el, în salonul în care întoarcerea lui Edgar Paragon în tovărășia profesorului, a asistentului său și a lui Kirstone înlăturase dintr'odată atmosfera apăsătoare.

Paragon era din nou bătrânul de altă dată. El sta vesel lângă Starabin în cercul prietenilor săi în timp ce Moles, modest, sta ceva mai retras.

— Profesorul a descoperit cauza suferinței mele și prin aceasta e posibilă o vindecare, exclamă el deodată.

Toate mâinile se îndreptară spre el urându-i fericire. Și Rolster se apropie de prietenul său și-i strânse mâna.

— Mulțumesc... mulțumesc., Edgar Paragon strângea fiecare mână, la urmă pe cea a soției sale pe care o reținu mai mult.

În ochii Alicei sclipeau lacrimi. Era prea emoționată ca să poată găsi cuvinte.

— Vom mânca peste o oră.. Alice ai grije de un vin bun.

CAP. V.

Nu mai fu necesar ca d-na Paragon să apese pe butonul soneriei pentru a-l chema pe bătrânul servitor. Edgar Paragon nici nu terminase bine de vorbit, când ușa care dădea din coridor în salon se deschise și Frederic intra în cameră.

El se îndreptă spre stăpânul său și îi întinse pe tava de argint o carte de vizită îngustă, pe care Paragon o luă cu oarecare nemulțumire. Apoi aruncă

o privire lungă și gânditoare asupra cartonului care purta tipărit în litere simple numele vizitatorului. Silas Marner, inspector șef, Scotland Yard. Londra.

O bruscă neliniște îl cuprinse. Nehotărît, el învârtea cartea de vizită între degetele sale apoi o băgă în buzunar și se întoarse către oaspeții săi:

— Trebuie să vă rog încă odată să mă scuzați o clipă. O vizită pe care nu o puteam bănuî — poate de importanță...

— Dar, te rog, dragă prietene! răspunse Arnold Rolster în numele tuturor. Nu este o noutate pentru noi, că un om de afaceri nu este decât rareori stăpânul timpului său. Mergi liniștit. Lucrul principal e să-ți lași țigările aci.

Gluma sa fu primită cu un răs general și în acest timp Edgar părăsi salonul.

Afară îl aștepta inspectorul-șef, care înclinându-se spuse:

— D. Paragon, nu-i așa?

— Chiar eu sunt Edgar Paragon, d-le inspector! Vreți să-mi spuneți vă rog repede ce vă aduce la mine, fiindcă..,

— Știu, aveți musafiri. Servitorul mi-a spus-o. Și-mi pare într'adevăr rău că trebuie să vă deranjez. Cu atât mai mult trebuie să fiți convins că ceeace mă aduce e un motiv foarte serios. Este vorba de fratele d-voastră!...

În mod inconștient Edgar se dădu puțin înapoi. O uimire fără cumpăt se întipări pe trăsăturile sale.

— Asta nu înțeleg!... Despre Roland, fratele meu cel mort?

— Hm — sunt circumstanțe cari lasă să pară că în urma cuvântului „mort” ar trebui pus un mare semn de întrebare.

Marner citi înmărmurirea de pe obrazul celuilalt. De abea după câteva clipe de tăcere, el continuă.

— Așa dar, ca să nu lungim prea mult introducerea, d-le Paragon, poliția a luat cunoștință de faptul că acum aproape jumătate de an se găsea, într'un spital rusesc un bărbat care în baza unor acte, împotriva

căroră nu există vreo obiecțiune, putea dovedi că era Roland Paragon. Acest om a fost lăsat liber după câteva săptămâni fiind vindecat de o pneumonie pe care o avusese. S'a emis prea târziu mandat de arestare împotriva lui. Intre timp el dispăru fără urmă. Singura dovadă, care de altfel e foarte vagă, este că la controlul pașapoartelor s'ar fi văzut hârtiile unui oarecare Roland Paragon care părăsea Rusia cu direcția Anglia. Dar e ceva foarte relativ întrucât s'ar putea prea bine ca funcționarul de acolo să se fi înșelat!

Silas Marner vorbise cu acea liniște nepersonală care aproape nu-l părăsea niciodată. Stăpânirea de sine în orice împrejurare era, după părerea sa, calitatea esențială a unui criminalist îndemânatic. Dar tot timpul, fixase și observase trăsăturile lui Edgar Paragon prin pleoapele sale pe jumătate închise.

Era greu să citești pe figura lui Paragon o impresie oarecare. Și el avea putere de stăpânire. Numai o ușoară cută pe frunte vorbea poate inconștient despre uimirea sa.

Și de abea după o pauză îndelungată găsi o replică:

— Dar nu e oare posibil ca un excroc să se dea drept fratele meu? De acum zece ani, dela groaznica întâmplare, Roland trece drept mort!...

— Foarte adevărat, asta am aflat și eu din actele Gela poliție, Și întrebarea d-voastră, din acest punct de vedere nu este nejustificată. Deci, pentru a găsi un răspuns la aceasta, este necesar să-mi relatați pe scurt întâmplarea aceia. Eu însumi nu cunosc acest fapt decât din ceeace reiese din acte, și cu siguranță că d-voastră veți putea să-mi dați câte o lămurire și câte o întregire, ici și colo.

— Vă rog foarte mult... eu., eu n'am nimic,, contra.

Neliniștit, Paragon își mușcă buza de jos. Apoi, ridicând din umeri, se așază în fotoliul său. Silas Marner clătină capul gânditor.

— Bine, atunci să începem: Acum zece ani a avut loc drama pe care o mai facem să revină acum încă odată. Acum zece ani... Atunci trăia în vila din fața

portilor oraşului bancherul Richard Walter cu soţia sa Stella. Prin relaţiunile sale extraordinare şi folo-sitoare cu industria locală ajunsese la o avere con-siderabilă. El era o personalitate bine văzută şi cu consideraţie. Dacă era ceva în viaţa lui care nu-l umplea de mulţumire, aceasta era căsnicia lui. Este dovedit prin numeroase probe că căsnicia sa nu era fericită...

Edgar Paragon ridică mâna protestând.

— Aş vrea să accentuez, d-le inspector, că vina în această neînţelegere era numai de partea lui Walter. Era un om brutal, care nu era prea credincios şi făcea într'adevăr totul ca să-şi îndepărteze soţia. Eu v'am spus aceasta nu numai pentru că Stella şi cu soţul ei de al doilea, doctorul Kirstone, aparţin cercului meu de prieteni...

Silas Marner dădu din cap iute.

— Deci Richard Walter însuşi — căci aşa reiese şi din acte — era vinovat de dezordinea căsniciei sale şi totuşi nu pierduse orice sentiment pentru soţia lui, căci sunt dovezi, că o urmărea cu o gelozie nemai-pomenită!

— Această gelozie, aş prefera să o socotiţi mai curând ca o trăsătură de caracter a lui Walter decât ca un simţământ mai adânc, căci tot ceeace avea vroia să fie numai al lui.

— Acest fapt este de mare însemnătate d-le Pa-ragon. Este clar, că soţia bancherului, în desnădejdea ei, căuta sprijinul unui prieten — şi acest prieten a fost fratele dvs. Roland. Poate că ceeace unea pe cele două fiinţe era ceva mai mult decât o prietenie. N'am niciun drept ca să judec aceasta. În orice caz, fratele dvs. se interesa pe orice cale de nefericita femeie şi stătea lângă ea cu sfatul şi cu fapta până când, în sfârşit ea se hotărî să ceară divorţul. Roland avu o convorbire cu bancherul Wal-ter. Această convorbire dădu loc, după spusele per-sonalului de serviciu, la replici aspre. Walter spuse în cursul acestei discuţii, sus şi tare, că nu va accepta niciodată o despărţire deşi îşi recunoştea

O vină oarecare, dar se va strădui să aducă dovezile că soția lui avea legături cu Roland Paragon. Bancherul merse chiar atât de departe încât l-a amenințat pe fratele d-voastră și îi arătă ușa.

Roland Paragon părăsi vila bancherului; mai avu apoi o întrevvedere cu Stela într'o cafenea și, în noaptea imediat următoare, bancherul fu omorât printr'un foc de revolver în grădina casei sale. Asasinul nu lăsase nici o urmă. Grădinarul găsi cadavrul abea a doua zi și înștiință poliția. Având în vedere totalitatea împrejurărilor era, dela sine înțeles, că bănuiala trebuia să cadă asupra fratelui d-voastră. Cearta violentă pe care o avusese cu bancherul în ajun, întărea aceste presupuneri. Roland Paragon fu supus de poliție unui interogatoriu în cursul căruia se încurcă în declarații. După afirmația lui, în noaptea crimei, el ar fi stat în tovărășia d-voastră..

Edgar clătină capul repede.

— Foarte adevărat, așa a pretins el. Eu eram pe atunci al doilea director al Intreprinderilor Paragon, pentru că fratele meu era mai mare și moștenise toată succesiunea. Cu soția și cu fiul meu, care atunci era într'un institut străin, locuiam într'o vilă din oraș.

— D-voastră ați contestat această declarație, d-le Paragon?

— Din păcate, am trebuit s'o fac, d-le inspector dacă voiam să dau întâietate adevărului. Eu nu l-am văzut pe Roland nici în ziua și nici în noaptea aceea. Nu puteam să întăresc falsul său alibi prin jurământul meu...

— Nimeni nu v'a acuzat vreodată că ați renunțat să vă salvați fratele printr'o mărturie falsă, îl asigură Marnier liniștit. Dar să urmărim mai departe cursul întâmplărilor. În baza mărturiilor d-voastră, Roland Paragon fu arestat. Întâmplarea că nu putea să justifice timpul acela critic făcu ca bănuielile împotriva sa să se transforme în capete de acuzatie. El fu dus deci la închisoarea preventivă — dar nu pentru mult timp. Pe căi nelămurite, izbuti după 14 zile, să pă-

răsească arestul. În seara următoare evadării sale, fu zărit în apropierea vilei lui Walter. Apoi fu văzut de un paznic pe drumul care vine înapoi și de atunci s'a pierdut orice urmă a lui. În dimineața următoare câțiva muncitori găsiră la malul bălții Moorloch, care trebuie să fie pe aci pe aproape, haina sa pătată de sânge și pălăria, care avea gaura unui glonte de revolver. În baza acestei descoperiri, poliția a ajuns la concluzia că fugarul se sinucisese. Immediata cercetare a lacului Moorloch, cu năvoade și prăjini n'a dus la niciun rezultat, și tocmai aceasta este curioasă. S'ar fi putut găsi cel puțin cadavrul său...

— Scuzați, d-le inspector, nu cunoașteți lacul Moorloch... La mal este plin cu măr și numeroase plante aquatice. Afară de aceasta are o scurgere subterană. Mulți s'au înecat aci și Moorloch-ul nu a dat niciodată la iveală victimele sale!

Silas Marner ascultă atent obiecțiunea. Apoi înclină ușor capul.

— Aceeași explicație am găsit-o și în acte, d-le Paragon. Și acolo s'a emis părerea că trupul fratelui d-voastră ar putea fi ținut la fundul apei de plantele aquatice. Și faptul că nu s'a mai găsit nicio urmă de a lui, în ciuda tuturor cercetărilor noastre, pare că a întărit această presupunere!

Apoi dintr'odată își îndreaptă privirea ochilor săi cari deveniseră mari și pătrunzători asupra lui Paragon:

— Știți ceva asupra lucrurilor rămase dela fratele d-voastră?

Dar Edgar Paragon țină piept acestei cercetări prin surprindere. Nimic nu se schimbă în expresia figurii sale, când răspunse:

— Singurul lucru pe care-l știu este că după trecerea unui an dela moartea fratelui meu, am intrat în posesia întreprinderilor Paragon pe cari le conduc și acum!...

— Hm! și între timp n'ați primit nici o știre dela fratele d-voastră sau vreo informație despre el? Nu

știți nimic despre o eventuală fugă în străinătate sau despre locul unde se află?

— Nu mai am nimic de adăugat spuselor mele, declară Edgar liniștit și se păru că Marner era satisfăcut de declarațiile lui.

— Bine, d-le Paragon, să lăsăm acum această temă. Să ne întoarcem la punctul de plecare al convorbirii noastre. Cum vă explicați că poliția a putut obține această știre despre apariția lui Roland Paragon într'un spital rusesc?

Acum, pentru prima dată, Edgar lăsă să se zărească neliniștea sa internă. Nervos își împinse ochelarii pe frunte.

— Poate o asemănare a numelui? riscă el în cele din urmă.

Dar Marner scutură hotărît capul:

— Asta este exclus! Numele Roland Paragon este prea puțin obișnuit pentru ca această presupunere să poată apare verosimilă!

— Atunci... atunci poate că un falsificator se folosește de actele fratelui meu pentru a călători în străinătate?...

— Niciun înșelător nu ar fi atât de nebun ca să-și însușească hârtiile unui om care este urmărit de poliție pentru crimă!

— Poate că omul nu știe nimic despre aceasta?...

— Să fim cinstiți, d-le Paragon, un înșelător care vrea să ia numele altcuiva, se interesează în majoritatea cazurilor de viața persoanei ale cărei hârtii le folosește. Nu, nu există decât o singură explicație a acestei întâmplări: Fratele d-voastră Roland este în viață!

Fără voia sa, celălalt sări în picioare și se plimbă prin cameră cu pași mari.

— Asta ar fi...

— Ce ar fi asta?

— Nimic, nimic! Eu, numai, cred că înțelegeți această neașteptată veste... se bâlbâi el și apoi tăcu, ridicând umerii.

Silas Marner se ridică acum și se îndreaptă spre Edgar care se oprise în dreptul biroului.

— Aș vrea să ajung la sfârșitul misiunii mele, d-le Paragon... Am însărcinarea să vă întreb dacă aveți ceva știri dela fratele d-voastră. Adineaori mi-ați dat un răspuns. Rămâneți la el?

— Desigur, d-le inspector...

— Poate că în zilele ce vor veni vom mai sta de vorbă despre aceste fapte. Și, înainte de a uita, dacă între timp aflați ceva despre Roland Paragon, mă veți înștiința?

— Locuiți în oraș?

— Atâta timp cât mă va ține aci cazul Paragon. Și acum, scuzați deranjul... zise Marner întinzându-i mâna.

Dar Edgar nu i-o luă încă.

— O rugămintă, d-le inspector.. Ați vrea să-mi faceți plăcerea ca astă-seară să fiți invitatul meu în cercul bunilor mei prieteni? Cu această ocazie o veți cunoaște și pe fosta soție a bancherului care acum e soția medicului meu de casă, Kirstone?

— Din partea mea..., înclină capul Marner hotărându-se după o clipă de gândire...

După plecarea tatălui său, Robert Paragon nu putu rămâne mult timp în societatea oaspeților cari vorbeau într'una.

Pentru prima dată în viața lui, își destăinuise frământarea lui interioară altui om, și atrase, din cauza unei nefericite neînțelegeri, bănuiala lui Arnold Rolster...

Pe nesimțite, Robert ajunse pe terasă fără ca gândurile sale negre, să-l părăsească.

Fiecare cuvânt bun spus de Ada îi rămăsese întipărit în minte cu litere de foc. Ea avea dreptate, atât de multă dreptate! Pentru el, nu era încă prea târziu, ca să înceapă o viață nouă, și, poate nu singur, ci alături de Ana.

Ana era tânără și frumoasă!...

Poate că Ana era aceea, care în noua lui viață îi va fi sprijin și ajutor.

Pași apăsați și grăbiți pe treptele terasei îl smulseră din cugetările sale. În lumina ferestrei apărură Gerard Rolster. Ahea, în clipa aceasta, el descoperi pe tânărul singuratec proptit de balustrada de piatră.

El se opri nehotărât, apoi se îndreptă brusc spre Robert:

— D-le Paragon, aș vrea să vă spun ceva, începu el cu o voce pe care zadarnic voia să o facă să pară sigură.

— Poftim!

— D-le Paragon, o întâmplare nenorocită a vrut, ca adineori când te plimbai cu mama mea vitregă, d-ra Windover și cu mine să fim martorii discuției avute...

— Așa?...

— Și d-ta vei pricepe că d-ra Windover...

— Nu văd niciun motiv ca să vorbesc cu d-ta despre Ana!

— Bine, dar nu poate să-mi fie indiferent dacă te porți cu soția tatălui meu, așa cum...

— Asta o privește numai pe d-na Ada!

— Asta s'o crezi d-ta, d-le Paragon, dar mă privește și pe mine. Cât despre d-ra Windover, ea merită cu totul altceva decât observațiile defavorabile pe cari le-ai făcut asupra ei...

O iritație sălbatecă luă naștere în Robert. El înțelese din cuvintele celuilalt mai mult decât ar fi vrut poate Rolster să spună.

— Refuz să vorbesc cu d-ta despre lucruri asupra cărora ar trebui să-ți dovedești îndreptățirea interesului...

— Eu vorbesc cu dreptul unui bărbat care nutrește pentru d-ra Ana Windover, sentimentele cele mai cinstite și mai sincere!

— A, așa! Și, fiindcă ea este logodnica mea?...

— Nu mai ai niciun drept s'o consideri logodnica d-tale!

— Și asta mi-o spui d-ta mie? D-ta!...

În clipa aceea Ana apăru deodată pe terasă și strigă:
— Gerard!

Cei doi tineri se liniștiră ca prin farmec.

— Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem în casă, spuse Robert și se îndreptă târându-și pașii spre ușe, urmat de Ana și de Gerard.

CAP. V.

Între timp, discuția din salon devenise mai aprinsă și mai vie.

Profesorul Starabin se dovedi a fi un bun povestitor. El vorbi despre Rusia unde fusese cu două luni înainte la un congres medical.

Apoi deodată — Stela fusese aceea care printr'o întrebare schimbase șirul discuției — convorbirea se îndreptă spre acele lucruri nebuloase pe cari sau ni le reprezentăm cu ardoarea convingerii sau la lepădăm printr'o ridicare din umeri.

Cei mai mulți dintre cei prezenți știau că profesorul Starabin era considerat ca o autoritate în această direcție. El interveni cu toată energia în acest domeniu atât de neclar al cercetărilor omenești, dar nu o făcu cu încăpățânarea fanaticilor ci cu temeinicia omului care își petrecuse tot timpul liber cu cercetarea acestor lucruri.

El clătină gânditor capul său inteligent:

— Aceste lucruri sunt înconjurate de mult mister și multă înșelătorie — dar cine s'a ocupat odată serios de această problemă trebuie să admită că, sub o harababură de absurdități, se ascunde mai mult decât o fărîmă de adevăr. Îmi amintesc cu această ocazie de o întâmplare petrecută la o ședință a unui cerc din Durham și dacă nu mi-ar fi teamă că vă plictisesc...

Protestul general fu prea viu ca să nu-i dovedească interesul ascultătorilor săi.

„La această ședință s'a procedat după binecunoscutele reguli prin cari spiritul dă răspunsul la întrebări prin lovituri în masă. Printre cei cari luau parte la

ședința de spiritism era și un înalt funcționar al Statului, care fusese jefuit în casa sa, câțva timp înainte, de bijuterii în valoare, de către niște hoți necunoscuți. El puse în timpul ședinței întrebarea despre hoți și locul unde era ascunsă prada.

Era destul de curios că la această întrebare, masa a stat liniștită câțva timp...

— „O întâmplare care nu pledează pentru atotștiința spiritelor! ironiză doctorul Kirstone.

— Așteptați vă rog sfârșitul, zâmbi profesorul. După câteva clipe spiritul se anunță printr'o puternică urnire a mesei. La întrebarea noastră, el își arată numele și amănunte ale vieții sale dinainte. Și apoi se întâmplă neprevăzutul: el singur se arată a fi hoțul și ne sfătuiește unde să căutăm prada!

— Și?.., întreabă Ada Rolster uluită.

— În ziua următoare ne-am pus în legătură cu poliția și fapt este că am găsit la locul indicat o grămadă din lucrurile furate!

— Nemaiauzit, fantastic, extraordinar!.., Exclamațiunile mirării deveniră tari; numai doctorul Kirstone își păstră zâmbetul său ironic.

— Păcat că n'am fost și eu la această ședință!

Profesorul se uită spre medic.

— Dacă vă interesează într'adevăr atât de mult am să vă procur odată o invitație la o asemenea ședință sau mai bine, poate improvizăm mai pe urmă un cerc pentru ca să nu mai socotiți exemplul ca un joc..

Silas Marner, care până atunci ascultase atent și tăcut cu țigarea în gură, luă pentru prima oară cuvântul.

— Serios, d-le profesor, v'aș fi foarte recunoscător dacă ați încerca aci o asemenea experiență. Eu nu cunosc, din păcate, această chestiune decât din diferite procese de înșelătorie cu care m'am ocupat mai demult în calitate mea oficială. M'ar interesa extraordinar de mult să iau parte la o astfel de ședință! Adică aceasta, numai dacă ceilalți sunt de aceeași părere? zise el privind întrebător pe toți cei din jur și întâlni numai aprobare.

Insuși doctorul Kirstone lăsa deoparte rezerva sa obișnuită.

În sfârșit, profesorul Starabin acceptă și ședința urmă să aibe loc după cină.

În timp ce conversația continua din nou, Frederic intră din nou pe nesimțite în salon și se apropie de stăpânul său.

Intrebător, Paragon se uită la servitor.

— D. Kestlin vă așteaptă în hall.,

— Kestlin? murmură gazda, încruntându-se. Ce dracu vrea el aci? Să aștepte o clipă.,

Cu o plecăciune, servitorul dispăru prin ușa baltantă. Puțin mai târziu, Edgar Paragon folosi un moment de neatenție pentru a părăsi salonul.

John Kestlin care-l aștepta afară îl salută adânc.

— Poftim în bibliotecă! îi zise scurt Edgar fără a-l învrednici măcar cu o privire.

Kestlin părea să aibe cam 40 ani. Ținuta sa neglijentă și fără demnitate îl făceau să pară mai scund decât era în realitate. Pe umerii săi largi stătea un craniu extraordinar de ascuțit, acoperit cu un ciuf de păr roșu. Fața-i era acoperită cu o barbă neîngrijită iar ochii mici ca de șobolan.

— Ia loc te rog!

Edgar Paragon îi arată un scaun în apropierea ușii în timp ce el rămase în picioare.

— Și acum spune-mi ce te-a adus aci, dar te rog să te grăbești. Trebuie să țin seamă de oaspeții mei.

— Depinde numai de d-ta, d-le Paragon cât va trebui să rămân aci, zâmbi Kestlin cu o proastă jucată umilire și apoi, după o scurtă pauză continuă: Am primit astăseară la birou înștiințarea de concediere. D-le Paragon, sunteți hotărât să nu mai reveniți?

— Ascultă, d-le Kestlin! Cum să socot această întrebare? O glumă proastă, sau?..,

— Te rog s'o iei tot atât de serios pe cât ți-am pus-o, răspunse Kestlin care vorbea cu liniștea omului care știe că trebuie să mizeze totul pe o carte.

— Atunci nu am pentru această întrebare decât un singur răspuns: concedierea d-tale din întreprinderile

Praagon este definitivă. Controlul registrelor pe care le ții a arătat o diferență de mai mult de 8000 de lire și nu ai putut să dai nicio lămurire unde sunt acești bani!

— Exact, d-le Paragon! Și tocmai pentru a da această lămurire am venit acum aci!

— Ai fi putut să-ți alegi un moment mai favorabil!

— Il socotesc pe acesta ca pe cel mai favorabil!

— Adevărat, d-le Kestlin?.., întrebă Edgar iritat. Eu nu înțeleg deloc purtarea d-tale.., Dar te rog.., vă aștept explicația..,

— Ea este dată printr'o singură propozițiune! Eu am sustras banii!

— Sustras! Și asta mi-o spui atât de.. liniștit? Nu știi că în baza acestei declarații aș putea să te dau pe mâna justiției?..,

— Știu numai că acest pas nu-l veți face!...

— D-le Kestlin!.., Edgar avu o presimțire că sub cuvintele celuiilalt exista un pericol. El se stăpâni cu mare greutate.

John Kestlin se ridică acum în picioare și se îndreptă spre stăpânul casei.

— Spune-mi, d-le Paragon, în această cameră nu ascultă nimeni pe la uși?

— Ești nebun? Asta ce să?..,

— Întrebam numai în interesul d-tale! Dar acum să dăm cărțile pe față! D-le Paragon, vei retrage concesiunea mea căci eu.., știu!

— La naiba! Ce știi?

— Eu știu adevăratele împrejurări ale întâmplării de acum 10 ani..,

— Vorbești de nenorocita faptă pe care a comis-o fratele meu?

— Pe care n'a comis-o fratele d-tale.., El nici n'ar fi putut s'o facă, și d-ta știi asta tot atât de bine ca și mine!

O pauză grea și apăsătoare urmă cuvintelor lui Kestlin.

— Ce, ce vrei să spui cu asta?

— Eu v'am spus că voi da cărțile pe față, și du-

mitale nu pot decât să-ți cer acelaș lucru., Dar să ne înapoiem la treburile noastre. Acum zece ani ban-cherul Walter fu împușcat de un criminal necunoscut. Diferite împrejurări, cari sunt încă în mintea noastră, au contribuit ca fratele d-tale să fie acuzat ca făptaș al crimei. Cel mai grav pentru el era că nu putea să găsească un alibi convingător pentru orele critice din noaptea crimei. El susținea că a fost în tovărășia d-tale dar în urma declarațiilor pe care le-ați făcut reeșea că Roland Paragon mințise. El fu arestat sub învinuire de crimă!

— Și?... O teamă nebună reeșia din acest singur cuvânt pronunțat de Edgar.

— Și totuși fratele d-tale nu mințise, și asta o știi azi, tot atât de bine cum o știai și acum zece ani, când prin declarația pe care ai făcut-o inspectorului, l-ai doborât pe fratele d-tale. El a venit atunci pe la zece noaptea acasă și nu a plecat dela d-ta decât abea spre dimineată pentru a se duce în mașină la vila sa!

Aceste cuvinte căzuseră asupra lui Edgar Paragon ca niște lovituri grele de ciocan.

— Cum ai aflat asta, Kestlin? întrebă Paragon care nici nu mai îndrăznea să nege adevărul acelor cuvinte.

— Printr'o întâmplare. Atunci, ca și acum, se ivise o oarecare neregulă în registrele mele și voiam să stau de vorbă cu fratele d-tale Roland, care era șeful meu, dar îmi lipsea curajul. M'am ținut după el toată seara până la casa d-tale și l-am așteptat apoi în stradă până spre dimineată când a plecat. Și nici atunci nu m'am putut hotărî să-i vorbesc. Apoi fu descoperită asasinarea bancherului Walter. În baza declarațiilor pe care le-ai făcut, Roland Paragon fu arestat. Eu nu aveam niciun interes să desvălui minciuna d-tale, căci numai Roland Paragon știa lipsa de bani din casă. Din închisoarea preventivă nu putea să-mi vatăme nimic — acolo avea el alte griji.,

— Dar.., dar de ce să-mi fi dus eu singur pe propriul meu frate în închisoare?

— Foarte simplu.., surîse Kestlin, pentru că după arestarea și codnamnarea lui, aveți să deveniți stăpânul Intreprinderilor Paragon!

Edgar Paragon avu senzația că o mână nemiloasă îi smulge de pe față masca sub care se ascunsese zece ani. Nu avea niciun rost să se desvinovățească în fața evidenței.

— Și ai tăcut tot timpul?

John Kestlin clătină liniștit capul:

— Aștepam momentul cel mai prielnic! Putea să vie o clipă când să am nevoie de ceeace știam! Și apoi — nu e numai asta tot ceeace știu!

— Dar ce încă? Omule, vorbește odată!..,

— Liniștiți-vă, d-le Paragon! Dacă sunteți deștept, nimeni nu va afla dela mine niciun cuvânt despre tot ce mai știu..,

Fără voia sa, Edgar strânse pumnii.

— Nu vă iritați! îl potoli Kestlin cu un suris neîncuplecat. Iată acum și această ultimă carte pe față! Imediat după arestare, fratele d-tale a isbutit să evadeze din închisoare și a doua zi se găsi..,

— Ceeace s'a găsit știu eu singur!

— O știți prea bine! Și mai știți că Roland a căzut în Moorloch victimă a unei lovituri criminale!

— Da, știu?..,

— Da.., fiindcă ai fost asasinul lui!

— Kestlin.., asta.. asta este,,x nebunie!

— Lasă-mă să termin, d-le Paragon! În noaptea aceea, care urmă evadării lui Roland, eu plecam dela socrul meu, care stă aci în apropiere, și mă îndreptam spre oraș trecând peste câmp. Din întâmplare trecui și pe lângă vila d-tale și o întâmplare binecuvântată făcu astfel ca să vin tocmai bine și să observ că un bărbat părăsea parcul casei. Și acest bărbat.. era fratele d-tale. O altă persoană îl urmărea ca o umbră pas cu pas și eu eram al treilea care-l urmărea pe amândoi. Apoi deodată, în apropierea Moorloch-ului se auzi o detunătură. Urmăritorul îl doborîse!

Acesta căzuse la pământ, celălalt se apropie, îl târî peste câmp spre Moorloch și-l aruncă în apă.,

— Și pe celălalt., Kestlin.. l-ai recunoscut?

— Da., erai d-ta!..

— Asta, asta, nu e adevărat! Nu poate să fie adevărat!.., murmură Paragon tremurând din tot corpul.

Kestlin zâmbi victorios.

— Dacă m'ar fi înșelat ochii, căci noaptea era întunecată., eu tot mai am o dovadă, o dovadă pe care am găsit-o pe stradă.,

— Dar omule, înțelege odată că n'am fost eu!

Kestlin dădu din umeri.

— Față de mine nu trebuie să mințiți! Eu voiu tace., dacă și d-ta.. vei trage vălul uitării asupra afacerii cu cele 8.000 de lire.

Tonul cu care vorbise Kestlin era amenințător.

Edgar avu impresia că pământul începe să se clatine sub picioarele sale.

— Kestlin., d-le Kestlin, ceeace crezi că știi aci.,

— Eu știu că l-ai lăsat pe fratele d-tale în închisoare deși puteai să-l salvezi cu un singur cuvânt. Și asta ai făcut-o numai ca să-ți însușești Intreprinderile Paragon. Eu știu că după evadare, Roland a venit probabil să-ți ceară socoteală! Desigur că te-a amenințat, avea probabil dovezi ca să te dea în gât și l-ai expediat pe lumea cealaltă!..

— Nu., nu!..

— Ai făcut-o, d-le Paragon! Dece să tăgăduiești? Din partea mea poți doar liniștit să.,

— De moartea fratelui meu sunt nevinovat! N'am fost în noaptea aceea cu el la Moorloch!

— D-ta uiți că eu am dovada în buzunar!.,

— Care dovadă? Asta este cu neputință!.,

— Eu renunț să vă conving de contrariu!.,

— Ce fel de dovadă este această?

— Asta este treaba mea, d-le Paragon. Dar poți să mă crezi — în baza acestei dovezi poliția te poate oricând aresta pentru asasinarea fratelui dumitale —

și nici o justiție din lume n'ar rămâne oarbă în fața unei asemenea dovezi!

— D-le Kestlin., începu Edgar dar îi fu peste putință de greu să-și recapete liniștea, deși el știa, că numai astfel putea să se salveze., Ascultă-mă, admit că n'am spus adevărul în ceea ce privește alibiul fratelui meu., dar mâinile mele nu sunt pătate de sângele său.,

— Hm., poate... în alte împrejurări te-aș crede., zâmbi Kestlin plin de înțeles.

Și celălalt înțelese.

— Bine, Kestlin. Spune-mi condițiile prin care pot conta pe tăcerea d-tale.,

— Eu nu sunt un șantajist, d-le Paragon! Numai datorii urgente m'au făcut să sustrag cele 8000 de lire și acum nu pot să le pun la loc. Dacă vrei să tragi cu buretele peste această chestiune.,

— Bine, fie și așa! îl întrerupse Edgar. Dar ți-o repet, accept numai pentru că știi unde a fost fratele meu în seara crimei și nu fiindcă mi-ar fi teamă că m'ai denunța ca asasin al lui!

Kestlin avu numai o ridicătură neîncrezătoare din umeri. Apoi zâmbi superior.

— Asta-mi este indiferent. Pe mine mă interesează numai ca povestea celor 8000 de lire să fie aranjată. Voiu ști să tac! În tot cazul mai am o dovadă, d-le Paragon. În fabrică se știe despre eroarea mea de socoteală.,

— Am să-mi retrag mâine plângerea.

— Foarte bine d-le Paragon dar atât nu este suficient. Eu doresc o reabilitare mai eficace. Astă seară aveți musafiri?

Edgar dădu din cap nerăbdător.

— Atunci vei avea bunătatea să mă inviți ca oaspete.

— Asta este.,

— Probabil că intenționați să-mi spuneți că vă este imposibil să-mi împliniți această dorință, nu-i așa? Dar vă rog să nu uitați că nu trebuie spus decât un singur cuvânt poliției și fratele d-tale va fi

liberat în fața ochilor lumii de acuzarea de crimă.,
Ceva mai mult chiar, se va afla cum a pierit din
viață adevăratul stăpân al Intreprinderilor Paragon
și ce rol a avut fratele său la.,

Edgar Paragon strânse pumnii.

— Kestlin... niciun cuvânt mai mult despre asta!
Înțelege odată. Nu am nimic de a face cu moartea
fratelui meu. Altcineva a fost acela pe care l-ai văzut
în noaptea aceea!

— Și.., scrisoarea.. Vreau să spun dovada care
dovedește că d-ta ești criminalul?

— Dar, omule, înțelege odată pentru totdeauna că
eu nu sunt un criminal!

— De fapt și asta îmi este indiferent. Nici prin cap
nu mi-ar trece să-l numesc criminal pe omul care m'a
invitat cu atâta bunăvoință ca oaspete al său!

— Ești un..,

— Eu sunt un om care înțelege să-și obțină avan-
tajul, nici mai mult nici mai puțin, d-le Paragon!
Și dacă d-ta compari ceeace eu..,

— Vino.., îl întrerupse brusc Edgar. Apoi se în-
toarse și se îndreptă spre ușe. El înțelesese prea
bine că era în mâna lui Kestlin. I-ar fi dat mai bu-
curos o oarecare sumă de bani decât să-l prezinte
prietenilor săi. Simțea că înnebunește și totuși se
forță să zâmbească în momentul când intră în salon.

Alice îi ieși grăbită înainte:

— În fine, Edgar! Te așteptam cu masa numai
pe tine!

Privirea i se îndreptă asupra însoțitorului soțului
ei și o ușoară mirare se desemnă pe trăsăturile sale.

Lui Edgar nu-i scăpă aceasta. El se forță să dea
vocii un accent liniștit și sigur în timp ce-i explica:

— Probabil că te miri, Alice, după întâmplarea
dela fabrică să-l mai vezi pe Kestlin la noi, nu-i așa?
Dar, acuzația contra lui, despre care ți-am mai vorbit,
s'a dovedit a fi inexactă, slavă Domnului. Bani de a
căror sustragere a fost învinuit, au fost găsiți și
am socotit de datoria mea să-l poftesc astăseară ca
invitat al nostru!

Alice ascultă tăcută explicația sa pripită. Apoi se întoarce către Kestlin care rămăsese lângă ușa:

— Imi pare bine, d-le Kestlin, că i-a fost evitată soțului meu această dezamăgire. Fiți binevenit în casa noastră.

Ea îi dădu mâna, înțelegând să nu ia față de acest oaspete atitudinii jignitoare. Apoi îl lăsă pe Edgar să-l recomande celorlalți invitați.

Indată după aceea, Frederic deschise ușile sufrageriei și anunță ceremonios: „Doamna e servită“.

— Imi dați voie? zâmbi d-na Alice. D-le Starabin, mă conduceți la masă? Apoi trecu la brațul rusului în camera alăturată. Ceilalți oaspeți urmară în grupuri răzlețe, ultimii fiind dr. Moles și Kirstone care nu păreau a se fi integrat încă în societate.

Fiecare se așează la masă în dreptul cărții sale de vizită.

La un moment dat comisarul Marner zise râzând:

— Suntem 13 la masă!..,

Fără voie fiecare numără oaspeții și o oarecare, sfială se zugrăvi pe unele figuri.

— Ei, chiar atât de departe nu vom merge cu credința în puterea spiritelor încât să vedem în acest număr un semn rău!

Dar totuși domni o tăcere apăsătoare în timp ce se servea primul fel.

— Desigur că nu! spuse Edgar Paragon. Doresc ca acest număr protest să nu ne strice în niciun caz gustul vinului, adăogă el ridicând repede paharul și golindu-l dintr'odată.

Oaspeții îi urmară exemplul și în curând micul incident fu dat uitării. Numai Kirstone mormăia încet: „13 la masă — mai bine n'aș fi..”

Restul cuvintelor sale amuțiră în fața privirii pe care i-o aruncă Silas Marner. Numai vecinul său din dreapta părea să fie de aceeași părere căci clătină încet capul..,

Și acest vecin era doctorul Moles.

CAP. VI.

Arătătoarele ornamentate ale străvechei pendule care era într'un colț al sufrageriei și care indica prin lovituri aspre și metalice trecerea minutelor în trecut, arăta orele 10 când în sfârșit Alice dădu semnalul de ridicare dela masă.

Fuse o cină plăcută însoțită de discuții animate și plăcute aceea care unise pe oaspeții Vilei Alicé.

În timp ce Frederic apăru cu cafele pentru doamne, bărbații împreună cu Edgar trecură în salon unde-i aștepta pe mäsutele mici sticle cu lichioruri, pahare și țigări.

Asupra tuturor mai domnea încă buna dispoziție care urmează după o bună mâncare.

Între un coniac și un whisky la o țigare, se atacă toate subiectele la ordinea zilei. Se discută politică, și după aceea fu disecat ultimul scandal din oraș.

Edgar Paragon fu singurul care păru că acordă puțin interes subiectelor de întreținere generală. Când vru să-și aprindă țigara, o ușoară tremurătură a mâinii îl făcu și mai nervos.

În fotoliile din jurul căminului luară loc cei nouă bărbați în timp ce Alice, Stela, Ada și Ana Windover rămaseră încă în sufragerie la cafea.

Kirstone, Starabin și Rolster erau acei cari întrețineau discuția la care se asociaseră însă și Robert Paragon și Gerard. Rolster și din când în când și Edgar Paragon.

Comisarul Marner și Kestlin sunt singurii care par cam străini de acest cerc de oameni mai mult sau mai puțin legați prin relații mai apropiate.

Marner, care și așa și așa nu era mare amător de discuții, se complăcea cu rolul de observator tăcut.

Doctorul Moles, așezat într'un fotoliu departe de cercul conversației, părea deasemeni cu totul cufundat în gândurile sale.

Ralf Kirstone fu acela care aduse din nou discuția

asupra spiritismului, discuție care fusese întreruptă puțin înaintea mesei.,

Edgar Paragon ascultă distrat, tot ce se spunea. O neliniște interioară și neclară îl împinse să plece din cercul prietenilor săi, să deschidă ușa cu ferestre și să iasă pe terasă unde era absolut singur, singur cu gândurile sale.

Pe cer, deasupra capului său, sus peste bizarele siluete ale coroanelor copacilor se afla luna care umplea parcul cu lumina ei voalată.

Incet și absent, Edgar își trecu mâna peste frunte; în dosul tâmplilor sângele pulsa cu o putere dureroasă.

Ce-ar fi să fie adevărat?.., Dacă Roland?...

El nu îndrăzni să-și ducă gândurile până la sfârșit. Și totuși din nou apăru, în fața ochilor, de parc'ar fi fost eri, imaginea acelei groaznice zile cu luptele ei, cu chinurile conștiinței sale.

Ca într'un film, trecură prin fața sa, toate acele evenimente. Iată ziua în care a aflat de asasinarea bancherului Walter și apoi de vestea fulgerătoare a arestării lui Roland Paragon. Roland era fratele mai mare, căruia îi fuseseră lăsate prin moștenire întreprinderile Paragon. El dăduse lui Edgar un post de director cu totul lipsit de importanță și-l amenințase chiar că-l va da afară dacă se va căsători contra voinței lui cu Alice. Trecuseră mai mulți ani răi pentru cel mai mic dintre frați. O mânie ascunsă, o ură sălbatecă luase naștere în el, o ură fără hotare.

Și apoi deodată groaznica întâmplare: Roland arestat fiind bănuț de a-l fi ucis pe bancherul Walter!

Dintr'odată venise clipa în care toată soarta fratelui mai mare atârna de un cuvânt al lui Edgar. Roland fusese la el în noaptea aceea, dar nimeni afară de el nu știa acest lucru, pentru că Alice, fiind suferindă în ziua aceea se culcase devreme și a doua zi mai era încă în pat când Roland plecase. Edgar nu vorbise cu soția sa nimic despre această vizită.

Și într'adevăr, Roland făcu apel la mărturia fratelui său. De această declarație depindea tot viitorul

stăpânului Intreprinderilor Paragon. Cinstea, reputația, toată viața, atârnavau de un singur cuvânt al fratelui mai mic! În sufletul lui Edgar, se dădu o luptă nemaipomenită; o luptă între el însuși și ura sa; o bătălie aprigă între onestitatea-i și setea de răzbunare. Și până la urmă, ieșise învingător sentimentul din urmă.

În fața judecătorului de instrucție care conducea ancheta, el declară că Roland n'a fost la el în noaptea aceea. Prin această declarație arestarea fratelui său fu confirmată, pe învinovățirea de a fi ucis pe bancherul Walter.

Urmară două săptămâni îngrozitoare în cari lupta din sufletul său deveni tot mai aprigă și mai insuportabilă. Dar de dat înapoi nu mai putea să dea.,.

Și în cele din urmă veni seara aceea din bibliotecă.,.

Edgar tocmai lucra la birou. Deodată cineva pătrunse prin parc în cameră., Era Roland!.,. El evadase din închisoare și venise să-l tragă pe Edgar la răspundere.

Avu loc o discuție violentă între cei doi frați în care Edgar îi aruncă în față toată ura și triumful său și-l amenință că-l va da pe mâna poliției., Tăcut, Roland se pierdu în noapte.,

Și de atunci trecuseră zece ani. Era exact o noapte de vară ca aceasta, noaptea în care dispăruse Roland. Deodată simți o mână pe umărul său.

— Cine-i?.. întrebă Edgar,

Intorcându-se, el văzu că avea în față pe doctorul Kirstone.

— Scumpa mea gazdă astăseară ești de o nervozitate strașnică! Am observat cu prisosință acest lucru.

— Ah, doctore, dacă ai știi câte au căzut azi pe capul meu.,

— Ei, doar n'o fi fost așa de rău! Cred că consultația ochiului d-tale de către profesor...

— Dar nici nu-i vorba despre ochii mei!.,

— Ce?

O bruscă nevoie de destăinuire îl cuprinse pe Edgar

Paragon. În sfârșit, avea cui să-și descarce sufletul de ceeace îl împovăra, mai ales că Ralph Kirstone îi fusese din totdeauna un bun prieten.

— Ascultă, doctore, am aflat azi că fratele meu este probabil în viață..

— Fratele d-tale, Roland?... Dar asta e... imposibilitate..

— Comisarul Marner, pe care l-ai cunoscut adineauri, mi-a adus-o la cunoștință acest fapt. Urmele dela Moorloch nu sunt reale! Roland trăește! Eu o simt! El trăește.. „și va veni..”, continuă Edgar și o iritație fără margini făcea ca vorbele lui să fie repezite și neclare. El va veni și..

— Te rog, d-le Paragon, chiar dacă ar fi așa.., asta nu trebuie să te neliniștească în halul acesta! Caută să-l liniștească doctorul cu o voce pătrunzătoare.

— Desigur, da.. „numai că nu știi...” începu el, dar dinții săi se înfipseră în buza de jos și o dâră de sânge îi curse peste bărbie.

Urmă un lung interval de liniște între cei doi bărbați, până când Kirstone își puse brațul pe umărul celuilalt.

— Vino, dragul meu! Ești așteptat! Profesorul vrea să-și înceapă ședința de spiritism!

— Lasă-mă în pace cu absurditățile lui Starabin!.., Eu am alte griji pe capul meu!..,

— Trebuie să vii! Altfel, profesorul ți-o va lua în nume de rău și știi doar bine că ești legat de el!..,

— Bine, vin îndată!

Cu un gest enervat, Edgar își scoase batista din buzunar și-și șterse dâra de sânge de pe bărbie. Apoi își îndreptă părul cu mâna, își împinse ochelarii.

— Să mergem, doctore!

El se strădui zadarnic să meargă degajat și liniștit când intră alături de Kirstone în salonul unde profesorul Starabin tocmai făcea pregătirile pentru ședința plănuită.

Bărbații traseră în mijlocul încăperii o masă de stejar rotundă și nu prea grea și o așezaseră pe covor chiar sub candelabrul de cristal. Dat fiind că

la masă nu puteau lua loc decât șase persoane, Starabin începu alegerea celor cari să ia parte la sedință.

Zadarnic încercă Edgar Paragon să se sustragă pretextând că trebuie să se dea întâietate oaspeților săi. Starabin nu luă în seamă protestările lui și insistă ca și Alice și Stela Kirstone să ia loc în jurul mesei.

Era dela sine înțeles că printre cei cari luau parte era și inspectorul Marner.

Doctorul Moles fu ultimul care ocupă un loc la masă.

Kirstone, Robert Paragon, Arnold Rolster, soția și fiul său ca și Ana Windover se instalară în jurul căminului pentru a urmări de acolo experiența. În apropierea ușii care acum era închisă, stătea rezemat Kestlin și își fuma liniștit țigara.

În sfârșit toate pregătirile fură gata, și profesorul Starabin dădu ultimele explicații și sfaturi. După aceea, la un semn al său, luminile fură stinse.

O lampă de masă acoperită cu mătase așezată pe un colț al căminului răspândea o lumină camuflată în cameră.

Apoi vocea profesorului răsună liniștit și monoton în încăpere.

— Înainte de toate, domnii mei, trebuie să vă cer liniște. S'ar putea să avem fenomene foarte curioase și tocmai de aceea vă rog să păstrați o cât mai perfectă ordine. Și acum să ofrmăm lanțul magnetic. Fiecare să pună ambele mâini pe masă astfel încât degetul cel mic să atingă mâna celui de lângă el. Lanțul astfel alcătuit nu trebuie rupt sub niciun motiv., Și acum rog încă odată pe toți cei de față să păstreze cea mai mare liniște și concentrație!

Sfatul său apăru de prisos, având în vedere așteptarea încordată care se zugrăvea pe toate trăsăturile.

În încăpere domnea o liniște profundă. Numai respirațiile repezi și iritate ale celor de față turburau calmul desăvârșit.

Trecură câteva minute.

Doctorul Kirstone se agită în scaunul său de lângă

cămin și părea singurul dintre toți cei prezenți care nu lua experiența în serios.

Prin ferestrele uși razele lunii pătrundeau în camera pe jumătate întunecată desemnând reflexe tremurătoare pe parchetul lucios.

Cineva tuși slab, înăbușit.

Și iar mai trecură câteva minute..

Apoi deodată urmă o ușoară pocnitură care păru că vine din încheetura mesei.

Sprâncenele profesorului se ridicară în sus.

Această ușoară pocnitură, în alte împrejurări, ar fi fost trecută cu vederea.

— A fost un spirit? întrebă profesorul în așteptarea plină de liniște.

Toți așteptau o nouă pocnitură, dar răspunsul fu cu totul altul.

Incet, foarte încet, masa începu să se ridice, odată.. de două ori.., din nou.. din ce în ce mai repede și mai repede.

— Anunță-te printr'o triplă lovitură! ordonă Starabin, nemirându-se de loc de această întâmplare.

Acum, masa se ridică foarte repede, se înclină spre profesor, se izbi apoi de podea.., odată, de două ori, de trei ori..

Imediat Starabin continuă cu voce puternică:

— Ne vei spune numele tău, printr'o bătaie în dreptul literelor corespunzătoare pe care le voi înșira acum! Pentru „da” vei da două lovituri, pentru „nu” trei lovituri! Eu încep acum! A—B—C—D—E pronunță profesorul rar.

În această clipă, masa se ridică brusc și se lasă din nou.

— Așa dar E este prima literă a numelui tău?

O dublă lovitură confirmă această întrebare.

Și profesorul repetă din nou alfabetul. Acum spiritul se manifestă la R, apoi la N și în cele din urmă la A.

— Numele tău este ERNA?

Masa dădu semnalul dublu.

— Și tu vrei să ne?..

Mai departe nu ajunse Starabin. Masa se agită încolo și încoace fără nicio regulă, se învârti în cerc.,

— Nu rupeți lanțul! ceru profesorul iritat. Un alt spirit a intervenit.

Mișcările mesei continuară încă, deveniră totuși din ce în ce mai slabe și în cele din urmă se opriră.

Profesorul lăsă să treacă o clipă înainte de a întreba:

— Mai ești încă la noi, Erna??

Un sgomot triplu și puternic.

— Nu?.. Atunci un alt spirit?

Un dublu sgomot.

— Și vrei să ne faci destăinuiiri?.. Da?.. Și cunoști legile pe cari i le-am dat Ernei?

Masa dădu semnalul „da”.

— Și vrei să ne spui numele tău? Atunci încep alfabetul: A B C D.

Incet, cu voce monotonă, Starabin enumără literele. Ceilalți stăteau parcă ar fi fost cuprinși de febră. Era totul atât de neobișnuit și totuși grotesc: o masă, un lemn neînsufletit, care mijlocea convorbirea cu o făptură de pe lumea cealaltă.,

— Q.. R..

Cu o puternică smucitură, masa se ridică pentru ca apoi să recadă cu putere.

— Deci R.., Prima literă a numelui tău este R? Da? Bine, încep iar alfabetul! A B C D..,

Doctorul ajunse până la litera O unde masa dădu un semn.

— R.., O.. Da? Mai departe deci!.,

Pe rând, profesorul mai obținu următoarele patru litere: L—A—N—D.

— Roland?.., Te cheamă Roland? întreabă profesorul în liniștea desăvârșită a camerei.

Se auzi o dublă lovitură întovărășită de un țipăt iritat.,

Edgar Paragon se aplecă peste masă și întreabă:

— Fratele meu Roland?

Aplecări puternice ale mesei către Edgar dădură un răspuns afirmativ acestei întrebări.

— Roland Paragon?.., Spiritul tău plutește printre noi? reluă prof. cu un semn al capului către Edgar.

Și din nou masa dădu un răspuns afirmativ.

— Și vrei să răspunzi întrebărilor noastre? Da? Bine atunci.., spune-ne cum ai murit! Linște mor-mântală. Bine, încep iar alfabetul!

Și rând pe rând, semnul convențional arată literele:
A S A S I N A T.

— Ai fost asasinat, Roland Paragon?

Și masa răspunse: Da!

— Il cunoști pe asasinul tău? Vrei să ni-l spui și nouă?

Semnul se repetă.

— Atunci spune-ne numele său! răsună vocea profesorului în liniștea plină de așteptare fricoasă a celor de față. Apoi urmă din nou enumerarea monotonă a alfabetului: A B C D E..,

Dintr'odată., masa pocni de podea.

— E — eu continui! — A B C D..,

Din nou masa se ridică.

Apoi dintr'odată un țipăt plin de groază din adâncul pieptului..,

— Nu.., asta.., asta este,, nebunie.

Edgar Paragon își smulsese mâinile de pe masă și sărise în sus. Ultimul rest de culoare dispăruse depe trăsăturile lui. Ochiul său privea fix și mirat în infinit.

— Asta.., este... da,, nebunie! Eu, eu;

Un șgomot curios răsună în mijlocul cuvintelor sale, un zornăit strident din mijlocul mesei.

Și ceilalți săriră acum în picioare. Numai Alice Paragon nu se mișcă; stătea cu ochii închiși, lipsită de mișcare.

— Lumină! strigă profesorul, și fiindcă nimeni nu se mișcă se duse el însuși la comutator aprinzând lumina plafonului.

Uimiți, oamenii se priviră, având pe figuri întipărite întrebări mute și pline de spaimă. Măștile căzuseră. Edgar Paragon sta deoparte lângă perete incapabil să scoată o vorbă.

Silas Marner fu acela care făcu imediat cunoscută descoperirea. El fu primul care zări obiectul strălucitor din mijlocul mesei.

— Ce este aceasta? Un inel?

— Un inel...? exclamă Edgar și veni mai aproape; apoi smulse bijuteria cu un gest nestăpânit din mâna celuiilalt.

El ținea în mână un inel de aur în care era încrustat un rubin strălucitor.

— Dumnezeu!, asta este doar...

— Ce? întrebare mai multe voci și în jurul lui Edgar se strânseseră doctorul Kirstone, prof. Starabin și doctorul Moles.

— Acesta este doar.. inelul,.. inelul,, fratelui meu Roland!

CAP. VII.

Liniste paralizantă, groază fără cumpăt față de nevăzut domni pentru moment asupra oamenilor. Toți auziseră cuvintele lui Edgar și înțeleseseră semnificația lor neliniștitoare.

Inelul..,

— Asta e pur și simplu imposibil! spuse apoi doctorul Kirstone ridicând sceptic din umeri.

— Și.. „pe mine m'a numit asasinul său! murmură Edgar Paragon pe care această întâmplare nemăipomenită, părea să-l fi adus la capătul puterilor sale. Pe figura lui se încrustase o mască de nepătruns, o mască sub care se ascundea totul — teama conștiinței încărcate, neputința de a nu se putea disculpa de îngrozitoarea acuzație. Sedea țepăn și numai mâinile sale se găseau într'o mișcare continuă și neliniștită..

Profesorul Starabin îi puse mâna pe umăr:

— Spiritul fratelui d-tale ne-a spus numai primele două litere ale numelui asasinului său. L-am fi aflat pe tot dacă nu ai fi rupt lanțul..,

— Nebunie.., asta e nebunie... eu n'am avut nimic de a face.., nimic!.. E nebunie.. totul numai nebunie!

— Uiti inelul?... Este doar un semn că puteri superioare...

— Nu se poate., nu se poate! Înțelege doar, profesore, eu nu am nimic de a face cu toate acestea..

Vocea doctorului Kirstone îl întrerupse cu o iritație neobișnuită:

— D-le profesor, sunteți bun vă rog să veniți aci? Mi-e teamă că d-na Paragon nu se simte prea bine!

Alice Paragon stătea încă pe scaunul ei, nemișcată cu ochii închiși, încercănați.

În primele clipe ale zăpăcelii nu i se dăduse nici o atenție, dar acum doctorul Kirstone se ocupa de ea și-l chemase chiar pe profesor în ajutor.

— Aduceți spirt să-i frictionăm tâmpiele!

O neputință adâncă cuprinsese pe biata femeie, lipsită de conștiință. Nu putuse suporta neașteptatele întâmplări ale ședinței. Dar cei doi medici la cari se asocia și doctorul Moles izbutiră să o readucă în fire.

Ea clipi de câteva ori, deschise ochii și cu o privire absentă aproape rătăcită se uită la figurile celor trei bărbați cari ședeau aplecați asupra ei.

— Dumnezeu, dar ce a fost?... murmură ea revenindu-și.

— Nimic, stimată doamnă!..., Nimic care ar putea să vă neliniștească! o asigură doctorul Kirstone cu voce convingătoare.

În acel moment, Edgar Paragon se apropia de medici. El se aplecă deasupra soției sale și medicii văzură prea bine că Alice schiță un ușor gest de apărare.

Dintre ceilalți, numai Silas Marner observa s-o această mică scenă. În timp ce-și turnă un Benedictin el încercă să facă o apropiere între acest gest și cele întâmplate în cursul ședinței de spiritism.

Poate că Alice știa — și poate că masa avusese dreptate? Dar mai ales o întrebare îl tortura: cum ajunsese inelul acela pe masă.

Cazul în întregime cuprindea multe puncte întinse care îi dădeau de gândit. Și, din ce în

ce, se întărea în el convingerea că Edgar Paragon jucase în evenimentele petrecute acum zece ani, un rol mult mai puțin pasiv decât îi declarase.

Sub pleoapele pe jumătate închise, el își continua observațiile și nu trec cu vederea că trăsăturile palide ael lui Edgar deveniseră roșii, că fără voia lui mergea deandaratele spre ușă. Nu părăsi încăperea ci fără de niciun cuvânt se îndreptă spre grupul celorlalți invitați unde fu primit cu o tăcere apăsătoare.

Rolster-ii erau extrem de consternați de această întâmplare neclară. Doar pe trăsăturile lui Kestlin se putea citi o expresie curioasă de satisfacție. Edgar se apropie de Kestlin. Ei se aflau lângă o masă și lăsau impresia că discută despre o marcă de liqueur.

Vocea lui Paragon, aspră și greu de înțeles, murmură:

— Trebuie să-ți vorbesc neapărat, Kestlin!..

— Vă rog, vă stau cu plăcere la dispoziție! răspunse celălalt cu o extraordinară amabilitate.

Edgar scutură energic capul.

— Nu acum.., nu aci!... s'ar putea astfel.,,

— Poți să-ți economiesști lămuririle, d-le Paragon! Eu știu acum despre ce este vorba. Vrei să vorbești cu mine despre nemaipomenita coincidență a celor spuse de mine și cele petrecute la masă de spiritism răspunse contabilul, privind spre masa care sta încă înconjurată de scaunele goale în mijlocul camerei.

Edgar își mușcă buza de jos, își trecu nervos mâna peste fruntea transpirată și prin părul dezordonat:

— Dar înțelege-mă odată, Kestlin, din toată afirmația d-tale nu e adevărat niciun cuvânt.., niciun singur cuvânt! Și ceeace masa..,

— Este desigur tot atât de neadevărat.., sau adevărat rase Kestlin cu nerușinată sfidare.

Edgar făcu o mișcare ca și cum s'ar repezi la el, apoi cu o ultimă sfortare se constrânse.

— Așa nu merge mai departe, Kestlin! Ceeace voiam să-ți spun este următorul: trebuie să-mi asigur

cu orice preț tăcerea ta.. Dacă ai fi înșirat afirmațiile tale înainte de această întâmplare nemaipomenită, ai fi fost luat drept un nebun și un odios calomniator! Dar acum..,

— Vrei să spui că mărturia lui Roland Paragon sau poate a spiritului său ar fi o întărire convingătoare a declarațiilor mele?... Da, asta cred și eu în orice caz! Dar poți să fii liniștit, eu am să tac mai departe, dacă..,

— Termină Kestlin, nu putem continua acum cu discuția. Ceilalți se uită curioși la noi.. Vom aranja totul.., mai târziu... în altă parte!. Să spunem..,

— Absolut cum dorești, d-le Paragon!

— Atunci în jumătate de oră în.., în bibliotecă! După o jumătate de oră te depărtezi și te îndrepti spre bibliotecă. Cunoști drumul.. Nu am să te las să aștepti mult, și apoi..,

— Oh, vom cădea noi de acord! zâmbi Kestlin, schițând o plecăciune în fața lui Paragon și apoi amândoi se îndreptară spre grupul celorlalți oaspeți..,

În acest interval, doctorul Kirstone își dădu toată osteneala ca să înlăture orice urmă a inconștienței d-nei Paragon și până în cele din urmă izbuti. Biata femeie mai sta încă ținută în fotoliu, dar leșinul trecuse. Și deoarece ea își exprimase dorința de a fi lăsată singură, Kirstone se sculă și se pregătea să se îndrepte spre ceilalți musafiri. Întâmplarea făcu ca la jumătatea drumului să-l întâlnească pe doctorul Moles care-l interpelă surâzând:

— Cum îi merge pacienței acum?

— D-na Paragon este mult mai bine decât mă așteptam, și dacă va rămâne complet liniștită, nu se va mai resimți deloc..,

— Natural că așa e cel mai bine! Ce ciudat leșin!.., Tocmai în clipa când masa..,

— Lasă-mă, te rog, în pace cu această nerozie! Întrepuși Kirstone aproape mojit. Povestea asta a sucit astăseară destule capete.

— Așa?... Crezi?... Prin urmare nu crezi în spiritism??

Kirstone se pregătea tocmai să dea drumul unui răspuns aspru de pe buze, când deodată, o mână ușoară se așează pe umărul lui. El se întoarse încet și se uită la soția lui.

— Da, Stela?

— Iartă-mă dacă te deranjez, dar ți-ași fi recunoscătoare, Ralph, dacă ai vrea să mă întovărășești câteva clipe afară în parc. Nu mă simt tocmai bine după toate aceste întâmplări.. și puțin aer curat mi-ar face cu siguranță bine.

— Trebuie să mă scuzi, dragă, dar din păcate nu pot să vin. D-na Alice mai are nevoie de îngrijirea mea..,

— Da.., atunci nu mai mă duc... zise Stela dezamăgită și vru să se întoarcă.

— Iertați-mă, stimată doamnă.., interveni doctorul Moles politicos dar insistent. Dacă soțul d-voastră îmi îngăduie, am să vă întovărășesc eu însumi, De altfel tocmai eram pe punctul de a ieși în parc!

Un refuz al acestei neașteptate invitații păru că flutură pe buzele lui Kirstone.

— Poftim.., spuse el cu o înclinare politicoasă Stela luă bratul doctorului și părăsi salonul prin ușa cu ferestre. Cu ochii pe jumătate închiși, se uita lung în urma lor. Gândurile lui păreau că se încrucișează sub frunte. Apoi se alătură societății din care lipsea de câteva minute Ada Rolster și Robert Paragon. Fiul gazdei ieșise din salon și în anticameră o găsi pe Ada ocupată să-și aranjeze coafura. El se apropie și abea când ajunse chiar lângă ea astfel încât să fie văzut în oglindă, Ada se întoarse:

— Robert, dumneata? Câtă neprevedere! Dacă soțul meu..,

— Am venit tocmai din cauza soțului d-tale, Ada! Nu pot suporta această neîntemeiată neînțelegere de adineauri..,

— Să nu mai vorbim despre asta, prietene! Nici nu-ți poți închipui cât de mult m'au jignit bănuelile lui Arnold! Dar aș vrea să te întreb ceva, Robert.

Ai vorbit cu părinții tăi și le-ai spus că te-ai hotărât să începi o viață nouă?..

— Cu părinții mei? murmură el și o trăsătură rece și absentă apărură pe figura lui. Ada, se pare că ai uitat ce bănuială groasnică plutește deodată asupra tatălui meu! Nu scutura capul, eu știu exact ceea ce crezi! Toți, toți îl socotesc pe tatăl meu ca asasin al fratelui său.., și eu...

— Robert, păcătuiești contra tatălui tău! îl întrerupse Ada revoltată. Cum poți să crezi una ca asta despre un om drept ca Edgar Paragon? Poate te vei liniști dacă îți dau cuvântul meu că nici o clipă nu am avut această groaznică bănuială despre tatăl tău! Pe cuvântul meu, Robert!

Trăsăturile tânărului erau încă neînduplecate și închise, dar cu fiecare cuvânt eșit din gura Adei, ele deveneau mai consternate.

Ei se îndreptară împreună spre ușa salonului în a cărei ramă observară abea acum statura lui Arnold Rolster. Dar încă înainte ca ei să-l fi ajuns, Rolster se întoarse în salon.

Aci, totul părea că se liniștise. Se formaseră din nou grupuri în jurul căminului și chiar și Alice Paragon era acum în salon deși mai avea încă o ușoară paloare ca semn al celor pe care le suferise.

Tocmai în clipa în care Ada și Robert intrară în salon, puțin după Rolster, doctorul Kirstone propuse să se petreacă restul frumoasei nopți de vară, în parc sau cel puțin pe terasă. Poate că ceea ce-l determina să facă această propunere era neliniștea pe care o simțea știind-o pe Stela afară, împreună cu Moles.

Și când ceilalți îl aprobară, el fu primul care ieși pe terasă pentru ca apoi să dispară în parc. Toți ieșiră afară, numai Alice și Robert rămaseră în salon.

Pe terasă, toți încercară să-și ascundă adevăratele gânduri luând parte la discuție. Arnold Rolster fu singurul care nu se amestecă. Stătea de o parte, rezemat de balustradă și la un moment dat, când Ada

vru să se apropie de el, se întoarse, coborî treptele și dispăru printre copacii parcului. Ada, în fața acestui gest neobișnuit, ridică din umeri și se întoarse către ceilalți oaspeți.

În salon Alice Paragon nu se ridicase încă de pe scaunul ei, Robert se opri din mersul tăcut și nervos dealungul și dealatul camerei și se întoarse către mama lui:

— Aș..., aș... vrea să vorbesc ceva cu tine..., începură el și cuvintele porniră sacadate din gura lui.

Plină de curiozitate și poate puțin neliniștită, Alice își îndreptă privirea spre fiul ei care nu mai e deloc atât de sigur de sine.

— Mamă, seara asta mi-a deschis ochii și mi s'au deșteptat gânduri cari până acum mi-au fost cu totul streine. Cuvintele unei femei m'au făcut să recunosc ce viață lipsită de sens și valoare am dus până acum! O femeie...

— Ana? întrebă Alice și o speranță îi licări în ochi.

Dar Robert clătină încet capul.

— Nu mamă, între Ana și mine totul s'a terminat. Dragostea ei aparține lui Gerard Rolster și eu n'am niciun drept..., El tăcu pentru o clipă. Apoi continuă cu voce mai energică. Pe Ana am pierdut-o, dar în schimb vreau să câștig altceva: pe tine și pe tata! Mi-am dat seama abia acum câte necazuri v'am făcut... și de acum înainte o să fie altfel, cu totul altfel, mamă! Vreau să devin altul. Vreau să repar tot ceelace v'am făcut până acum ție și lui tata..

— Robert.., băiatul meu! zise Alice și întinse brațele în cari Robert se repezi ca un mic copil dornic de alintări.

— Dacă ați putea să-mi iertați..,

— Eu ți-am iertat totul de mult, băiatule și tata va ierta tot atât de repede dacă îi spui aceste cuvinte cu cari ai dat mamei tale cele mai fericite clipe ale vieții ei!

— Încă o rugămintă, mamă! Aș vrea să vorbesc cu

tata., Cu cât mai repede cu atât mai bine. Spune-i, te rog, că-l aștept în bibliotecă!

— Da, asta o voi face cu plăcere, Robert! Și vei vedea cât este de ușor să faci un tată fericit cu un singur cuvânt bun și cinstit!

Imediat, Robert părăsi salonul și se îndreptă spre bibliotecă. Acolo, făcu câțiva pași apoi se rezemă de masa grea de stejar.

În cameră era liniște și singurătate.

În curând va veni tatăl său și atunci.,

Nici acum oare Edgar Paragon nu va crede în pocăința fiului său? Va crede oare iar că este o comedie?

Neliniștit, Robert luă o țigare și o puse între buzele sale uscate. Dar se opri în mijlocul gestului pe care-l făcu pentru a-și lua un chibrit.

Voci șoptite ajunseră la urechile sale. Ele veneau din camera alăturată, din biroul tatălui său. El nu putu să recunoască ale cui erau vocile. Deosebi numai că una era de femeie iar cealaltă bărbătească.

O ușoară neliniște îl cuprinse. Nimeni n'avea dreptul să stea în biroul lui Edgar Paragon, afară doar de stăpânul casei.

După toate aparențele, cei doi probabil că intraseră prin parc. El mai auzi sgomotul produs de trântitul ușii de cristal care dădea din birou în parc. Probabil că cele două persoane părăsiseră încăperea.

Nu., încă nu!

În clipă aceea el auzi pași ușori apropiându-se de ușa de comunicație dintre bibliotecă și birou. Clanta fu apăsată. Robert nu știa în realitate de ce se ascunse atât de repede în ungherul dintre rafturile bibliotecii. Ușa se deschise și o femeie trecu prin bibliotecă fără să se uite în jurul său.

Robert își stăpâni cu greu o exclamație a uimirii sale când recunoscu pe Stela Kirstone care se opri în dreptul ușii cu un gest foarte natural și stinse lumina cufundând încăperea în întuneric. Apoi ea părăsi biblioteca.

Robert se uită pe fereastră în parcul populat

de siluetele mărețe ale pomilor și zări strecurându-se pe furis silueta unui bărbat.

Cine fusese?

Cu toată bunăvoința, Robert nu-l putu recunoaște.

Și deodată o teamă se strecură în sufletul său. El se întoarse spre ușe și văzu în rama ei pentru o fracțiune de secundă, umbra unui bărbat..

CAP. VIII.

Noaptea de vară era de o liniște și de un calm minunat. O masă de nouri albi și ușori plutea pe cer și învăluia pentru un moment discul luminos al lunii. Din când în când, un vânticel călduros făcea să tremure crengile pomilor.

Pe terasa largă, șase oameni ședeau în fotoliile comode pe care Frederic prevăzător le adusese.

Edgar Paragon și profesorul Gregor Starabin alcătuiau punctul central al micului cerc ce se formase din care făceau parte și Ada Rolster, Ana Windover, inspectorul Marner și Kestlin.

— N'am putut să vorbesc până acum cu d-ta, începuse profesorul cu vocea sa sigură și liniștită. Răspunsul spiritului nu trebuie interpretat ca o acuzare, dragă Edgar. Au fost numite două litere — E și D — și desigur că mai există și alte nume în afară de al tău, care să înceapă cu aceste două litere. Și chiar dacă am presupune că ar fi fost numit întreg numele Edgar., și atunci — sau mai bine zis de abea atunci spusele spiritului ar fi fost nedemne de luat în seamă!

— Atunci, chiar tu însuși nu crezi în temeliile spiritismului? îl întrerupse Paragon.

Starabin ridică din umeri. Un zâmbet pierdut flutură pe buzele sale.

— Ce înțelegi prin: temeliile spiritismului? Spiritismul nu este doar încă o știință.

— Iartă-mă, profesore., se apără Edgar puțin ostent, acum nu pot să-ți urmăresc bine teoriile. Pentru mine, nu e decât un singur lucru clar: răspunsul spiritului, chiar dacă ar fi rostit numele meu în în-

tregime, nu ar fi fost altceva decât minciună și după aceasta nimic altceva nu mă mai interesează.

Deși vorbise politicos și reținut, profesorul păru totuși jignit de ultimele sale cuvinte. Tocmai când se pregătea să răspundă, în parc se ivi statura doctorului Kirstone. El se urcă pe treptele terasiei cu pași elastici, rămase apoi pe loc și se uită cercetător dela unul la altul.

— Stela nu este încă aci? întrebă el înfine, după o scurtă pauză.

Edgar Paragon clătină capul:

— Soția ta s'a dus prin parc acompaniată de doctorul Moles.

— Am căutat-o pretutindeni, și n'am putut s'o găsesc. Ar fi timpul ca ea.,.

El se opri în mijlocul propozițiunii căci pe fereastră ușii se desemnă silueta unei staturi feminine și Stela Kirstone păși din salon pe terasă.

— Unde ai fost până acuma, Stela? o întrebă soțul ei arțăgos.

— Am trecut din parc prin bibliotecă în salon — și i-am ținut puțină tovărășie Alicei!

Cuta de pe fruntea soțului ei dispăru.

— Foarte bine. Mi-era teamă să nu răcești stând prea mult în parc., El se întrerupse brusc și după o scurtă pauză întrebă: Și unde l-ai lăsat pe doctorul Moles?

Stela ședea încă în cercul luminos al ușii. Chiar cei ce se aflau mai departe văzură o încurcătură pe trăsăturile ei:

— Doctorul., el a rămas încă în parc după ce eu am intrat în casă.,

Niciunul din cei prezenți nu putură deduce cum primise doctorul Ralf Kirstone acest răspuns. El se întoarse brusc spre ea cu mâinile adâncite în buzunarele pantalonilor.

— Așa, așa, el este deci încă în parc.,

Glasul său avea un sunet curios și străin, dar când se întoarse apoi spre micul grup al oaspeților, era cu totul cel dinainte.

— Asistentul dvs. totdeauna este atât de lung în plimbările sale nocturne? se adresa el profesorului Gregor Starabin care la această întrebare ciudată nu avu decât o ridicare din umeri.

Conversația deveni monotonă și tărăgănată și fiecare nu știa ce să facă pentru ca să se termine această seară mai repede.

Cineva se uită la ceas. Este Silas Marner care, poate dintre toți, avea cea mai mare bucurie să se ducă acasă și înainte de a se culca să-și treacă încă odată prin fața ochilor toate întâmplările serii.

Pentru el, cea mai mare enigmă era Edgar Paragon! Tot ce văzuse și auzise era atât de curios, atât de neclar. Ceva plutea în aer, amenințarea mută a unui pumn dușmănos a cărui lovitură nu vrea să crute pe nimeni.

Pași cari se auziră venind dinspre parc îl smulseră din gândurile sale. El recunoaște pe Arnold Rolster care făcea o impresie că este extrem de obosit. În jurul ochilor săi, apăruseră ușoare cearcăne adumbrite.

Ada se sculase de pe scaun și se îndreptă spre soțul său. Lui Marner nu-i scăpă gestul pe care-l făcu Arnold pentru a o evita, dar aceasta îi tăie drumul.

— Arnold!..,

— Da, poftim?

— Aș vrea să-ți vorbesc o clipă..,

Rolster încercă să schițeze un surâs care nu prea îi reuși.

— Nu știu într'adevăr ce am avea să vorbim acum împreună, Ada!

— Arnold, trebuie să-ți lămuresc această neînțelegere! Când m'ai văzut ceva mai adineaori cu Robert Paragon..,

— Nu-mi ești datoare nici-o explicație! o întrerupse el. Eu nu ți-am cerut-o!

— Și totuși, Arnold, tu crezi ceva cu totul fals și neîntemeiat despre mine și Robert..,

— Eu nu cred nimic, Ada.., Eu știu numai ceeace

am văzut! Și de aceea tocmai m'am socotit cu Robert Paragon! Chestiunea este terminată!

El făcu un gest evasiv care îi tăie orice replică și apoi fără să se mai uite la Ada se îndreptă spre grupul musafirilor și se amestecă în discuție cu multă aprindere. Ada se așază din nou în fotoliu și se uită tăcută în întunericul nopții.

Apoi, după o clipă, apărură Gerard Rolster. Și el venia tot din parc dar nu din aceeași direcție ca tatăl său. Fără voia sa, Silas Marner își întipări aceste amănunte în mintea sa.

Și nu-i scăpă nici faptul că tânărul părea să ceară cu insistență o întrevvedere Anei Windover care se uită la el rugătoare.

Curios!., Silas Marner încruntă gânditor fruntea.

Apoi, d-na Alice Paragon își făcu apariția pe terasă. Ea se îndreptă spre soțul ei lângă care se așază într'un fotoliu pe care profesorul Starabin i-l oferi cu o înclinare politicoasă. Toți înțeleseseră că ar fi bine să se retragă în colțul terasei unde Arnold Rolster elogia frumusețile nopții pentru a-i lăsa pe cei doi soți să-și spună ce aveau pe inimă.

Numai Silas Marner rămase pe locul său, în aparență pierdut în visuri, dar în realitate atent ca să nu scape nici un singur cuvânt din discuția celor doi de lângă el.

— Am vorbit adineauri cu Robert, Edgar., Mi-a destăinuit tot ce avea pe sufletul său și m'a asigurat că acum vrea să se schimbe în bine. Dacă ai putea să mai ai o singură dată încredere în el!.,

— Unde-i Robert acum? Nu-l am văzut pe terasă.,

— El te așteaptă în bibliotecă.,

— În bibliotecă... murmură Paragon ezitând o clipă. Dar Alice îi aruncă o privire atât de rugătoare, încât Paragon adăogă aproape imediat:

— Bine... Mă duc chiar acum, zise el și intră în salon.

Trecură câteva minute.

Ceilalți continuau să stea în jurul lui Arnold Rolster care explica acum diversele numiri ale con-

stelațiilor. Între timp veni și doctorul Moles care-și scuza întârzierea pretextând că s'a răfăcit în parc.

Deodată ușa dela salon fu puternic trântită. În cadrul ei, apăru silueta înaltă a lui Paragon. Făcu doi pași pe terasă, ridică brațele în aer și apoi se prăvăli la pământ.

Silas Marner și toți ceilalți se strânsură în jurul lui. Doctorul Kirstone îngenunchiă lângă el.

— Dar ce ai, Paragon?

Edgar ridică greu capul proptit de brațul lui Kirstone. Ochii săi sticloși rătăciră dela unul la altul. El vru să vorbească dar limba îi refuză acest serviciu.

— Repede, un pahar cu apă! ordonă Kirstone.

Arnold Rolster fu acela care aduse apa în mai puțin de un minut.

Paragon goli paharul cu sorbituri încete. Apoi cu un oftat adânc isbuti să articuleze:

— Robert... în bibliotecă... mort,,,

— Mort?... Fiul tău?... Ce tot spui?

Apoi urmă un ușor țipăt din gura Alicei. Într'o clipă profesorul Starabin fu lângă ea, dar un leșin adânc cuprinse pe biata femeie.

Ceilalți continuau să stea strânși cu toți în jurul lui Edgar Paragon.

— Robert mort?

Paragon, cu o ușoară înclinare a capului murmură:

— Asasinat!

Silas Marner se amestecă și el în discuție:

— Asasinat? Sunteți sigur de aceasta? D-le doctor Kirstone, vrei te rog să vii cu mine? Poate că ajutorul d-tale, în bibliotecă, va fi de folos!

Odată cu medicul, voiră să meargă spre bibliotecă și ceilalți, dar Silas Marner ridică mâna spunând:

— Numai doctorul Kirstone și cu mine, domnii mei! Când se întâmplă o crimă, numai poliția și medicul trebuie să-și împlinească datoria! Oricare terță persoană este de prisos!

Tot vorbind, merse încet spre ușe, unde-l aștepta Kirstone.

— Robert Paragon asasinat?... Dar asta este de

neconceput... tot mormăia doctorul în timp ce-l urma pe detectiv prin salon în coridor.

— De neconceput?? răspunse Marner ridicând din umeri. Se întâmplă încă și altele în această lume atât de rea. Se pare că în noaptea aceasta toate nenorocirile s'au abătut asupra vilei Alice. Umbrele trecutului par să fi ieșit din uitare amenințând din întuneric.

În sfârșit cei doi bărbați ajunseră la ușa care da din coridor în bibliotecă. Ușa continuă să fie încă larg deschisă, probabil fiindcă fusese astfel lăsată de Edgar.

— Un moment, doctore, lasă-mă pe mine să intru întâi! ordonă Marner în timp ce silueta sa înaltă ocupa deja cadrul ușii de unde putea să arunce o privire generală în camera luminată până în toate ungherele de lampa din tavan.

În fața ferestrei închise, era o masă mare de stejar acoperită cu diverse hârtii și în fața acestei mese, zăcea pe dușumea Robert Paragon.

Mâna sa dreaptă este cramponată pe piept. Dintre degete îi curgea o dâră de sânge până pe covorul întunecat unde forma o baltă închegată.

Ochii îi erau închiși și nimic nu se mișca pe trăsăturile sale.

Marner își plimbă privirile cercetătoare mai departe. Dar nimic altceva nu se vedea în încăperea peste măsură de mare, nici cea mai mică urmă a unei lupte.

Glonțul trebuie să-și fi nimerit victima prin surprindere — afară doar dacă nu era vorba de sinucidere...

Dar nu, nici nu se punea problema unei sinucideri. Nu era nici urmă de armă.

Marner se dădu la o parte și-i făcu somn doctorului Kirstone:

— Te rog, fă-ți acum datoria de medic! Să sperăm că nu este încă prea târziu pentru aceasta!

Doctorul intră repede în bibliotecă, îngenunchiă lângă Robert Paragon, dădu la o parte mâna pătată de

sânge și puse urechea pe pieptul celui căzut.

Urmără clipe de așteptare înfricoșată...

În cele din urmă, Kirstone se ridică și o nesfârșită ușurare se citi în trăsăturile sale:

— Trăește, d-le inspector! Voiu aduce în grabă feșii și trusa profesorului. Poate că glonteile mai e încă în rană...

— Grăbește-te, doctore! spuse Marner și se uită după el până ce dispăru în coridor. Apoi îngenunchiă el însuși lângă Robert și examinează trupul lipsit de mișcare.

Glonteile îi pătrunsese prea sus în torace. Nu putea fi vorba de o rană mortală. Catărămile de metal ale bretelelor amortizaseră de asemeni efectul. În tot cazul, Robert era slăbit de hemoragia pe care o avusese. Cu multă băgare de seamă, Marner îndepărta cămașa de pe rană. Un suspin ușor și plin de durere îi scăpă lui Robert care-l fixă cu ochii mari deschiși pe inspector.

— Cum te simți, d-le Paragon? Dureri mari?

O slabă înclinare a capului.

— Și știi cine a slobozit focul asupra d-tale?

De data aceasta un gest negativ.

— Nu știi? Nu l-ai văzut? Ți e cu puțință să vorbești? El trase o pernă dintr'un fotoliu și o puse sub capul rănitului. Plin de așteptare se uită la Robert care deschise încet buzele.

— Eu n'am văzut nimic.., camera era întunecată.., apoi.., un bărbat, acolo în ușă, a tras asupra mea..

— Și nu l-ai recunoscut pe asasin?

— Nu...

— Nu poți să-mi dai nici un punct de recunoaștere?

— Ce însemnează asta, d-le inspector? răsună în această clipă în ușe, vocea iritată a doctorului Kirstone. Cine ți-a dat voie să vorbești cu rănitul?

Marner se ridică și-și plecă vinovat capul:

— Ai dreptate doctore! Acum te las singur cu rănitul. Dacă va fi posibil să vorbesc cu el, chiamă-mă te rog. Mă duc la d. Paragon!

Doctorul Kirstone dădu din cap și scoase din

trusă lui Starabin un clește mic de argint, pensete și cuțite de toate mărimile; apoi se întoarse și spuse unui valet:

— Trimite-mi-l pe profesorul Starabin înapoi. Poate îmi va fi de ajutor.

Erau două posibilități de a ajunge în bibliotecă: una din parc prin biroul lui Edgar Paragon, alta prin coridor. Dar și la ușa coridorului se putea ajunge pe două căi: una prin casă și alta printr-o ușă pe care Marner o descoperi acum și care ducea din culoar în parc. Și când Silas Marner se îndreptă spre această ușă și puse mâna pe clanță văzu că nu era nici închisă nici zăvorită și se putea deschide ușor.

Detectivul surâse mulțumit. El descoperise și știa acum drumul pe care ajunsese criminalul în bibliotecă unde se găsea Robert Paragon.

CAP. IX.

În momentul când Silas Marner intră în salon cele nouă persoane ședeau tăcute și în grupuri mici. Cu o ușoară neliniște constată absența Alicei Paragon. Prima întrebare se referi la ea și primi liniștitorul răspuns că își revenise complet și că fusese dusă în camera ei dela primul etaj după propria ei dorință.

Comisarul înclină capul mulțumit. El știa că pentru nervii ei sdruncinați o liniște neturburată era cel mai bun mijloc de calmare.

După aceste constatări, polițistul făcu lui Edgar un semn ca să-l urmeze și fără nici o altă explicație, trecu în încăperea alăturată și abea după ce închise ușa în urma lor se întoarse spre stăpânul casei.

— Te rog, ia loc! Mai avem ceva de vorbit înainte de a te întoarce din nou la musafirii d-tale...

Paragon părea că nici nu auzise aceste cuvinte. El se uită țintă înaintea sa.

— Robert trăește... Slavă Domnului! fură cuvintele cari ieșiră slab de pe buzele sale palide.

Silas Marner trase scaunul lângă fotoliul în care

se lăsase să cadă sgomotos Edgar. Incet, el puse mâna lui pe degetele tremurătoare ale bătrânului.

— Desigur, d-le Paragon, fiul d-tale trăiește, dar nu trebuie să uităm că o încercare criminală a căutat să facă din ei o victimă. Și această crimă trebuie pedepsită!

Cuvintele pătrunzătoare ale detectivului îl smulseră pe Edgar Paragon din gânduri. El se întoarse brusc către Marner. Toată starea sa arăta acum o hotărîre surprinzătoare, pe care cu puțin înainte n'ar fi putut-o bănuși la el.

— Da, ai dreptate, d-le inspector! Această crimă trebuie ispășită! Și, mulțumesc lui Dumnezeu, eu îți pot fi de folos cu ceva la aceasta...

— Sunt sigur că mă poți ajuta! îl întrerupsese Marner. Primul ajutor de mare însemnătate pe care mi-l poți da este acela că îmi poți descrie cum l-ai găsit pe fiul d-tale...

Paragon înclină capul, privi fix înaintea sa doar o singură clipă și începu cu o voce sigură.

— În cursul unei discuții pe care o avusesem înainte cu soția mea pe terasă, ea m'a rugat să mă duc în bibliotecă unde mă aștepta fiul meu care voia să-mi facă o mărturisire. Bine înțeles că am acceptat rugămintea dar nu m'am dus imediat pentru că eram cam enervat. Purtarea fiului meu era de vină că eu...

El se întrerupse cu un ușor oftat. Marner îl observa cu atenția încordată și simți oarecare compătimire pentru acest om atât de încercat în acea seară.

În sfârșit, Edgar Paragon își continuă expunerea.

— Când am ajuns la bibliotecă și am deschis ușa, am constatat că încăperea era cufundată în întuneric. Voiam să mă depărtez dar m'a izbit un miros de praf de pușcă. Speriat de moarte, am aprins lumina și l-am văzut zăcând la pământ pe fiul meu cu o rană în piept. Întâi m'am gândit la o sinucidere dar lipsa armei de foc...

— Și apoi? Ce ai făcut pe urmă? îl întrebă brusc Marner.

— Eu... m'am întors repede pe terasă și cealaltă s'a întâmplat în urmă o știi și d-ta singur.

— Mulțumesc, d-le Paragon! Declarația d-tale corespunde exact cu bănuelile pe cari mi le-am făcut. Ți-ași fi recunoscător dacă te-ai întoarce acum la oaspeții d-tale și ai încerca să-i liniștești. Și afară de asta, vei dispune ca să nu fiu deranjat câteva minute, nu-i așa?

Edgar Paragon înclină capul în timp ce se ridica de pe scaun. Apoi se îndreptă spre ușă. Înainte de a o deschide el se mai întoarse odată spre Marner:

— Și Robert? Se poate să-l văd acum?...

— Acum încă nu, d-le Paragon. Pentru aceasta trebuie să ascultăm numai ordinele medicului... El tocmai mi-a spus că rănitul are neapărată nevoie de liniște!

Silas Marner așteaptă până când ușa se închise în urma lui Edgar, își aprinse în mod mecanic o țigare și suflă primii nouri de fum în spre tavan...

Cine fusese în parc?

Mai întâi, Stela Kirstone în tovărășia doctorului Moles pe care-l lăsase singur după aceea.

Apoi fusese doctorul Kirstone care se duse imediat după ei ca să-și caute soția.

Apoi, tânărul Rolster care se retrăsese în parc pentru ca să tranșeze o neînțelegere cu Ana Windover. Și, stai! Cu mult înaintea lui dispăruse Arnold Rolster de pe terasă în parc!

Arnold Rolster!...

Fără să vrea Marner își aminti de scurta convorbire dintre Ada și Arnold Rolster pe care o ascultase din întâmplare. În cursul celei dintre cei doi soți se pomenise și numele lui Robert Paragon. Polițistul își rememora ultimele cuvinte ale lui Rolster: „Tocmai m'am socotit cu Robert Paragon!” Această singură propozițiune îi rămăsese adânc întipărită în mintea detectivului.

Poate...

Deci cei doi Rolsteri, tatăl și fiul, apoi doctorul Molez cu Stela Kirstnoe, în sfârșit însuși doctorul Kirstone. Cu aceasta șirul celor bănuți se încheia.

Sau nu încă!...

Edgar Paragon...!

Această bănuială era de fapt lipsită de temei: Nu era admisibil ca tatăl să-și fi omorât copilul, dar își aminti de discuția pe care o avusese Edgar Paragon cu Alice din care reieșea că era nespus de supărat pe fiul său.

Deci?...

Dece adică după un violent schimb de cuvinte tatăl să nu fi!...

Dar nu... împotriva acestei ipoteze se ridicau chiar spusele lui Robert care afirmasese că un necunoscut trăsesese asupra lui din întuneric!

Dar poate că fiul voia să-și apere tatăl...

Numai că declarațiile lui Edgar corespundeau peste tot cu cele ale lui Robert! Camera întunecată...

Curios, toate astea, foarte, foarte curios!

Fire misterioase, păreau legate de această faptă, fire care erau în mâini necunoscute, în mâinile făptașului.

Deschiderea bruscă a ușei îl smulse pe inspector din gândurile sale. El ridică capul și privi pe profesorul Starabin care tocmai intrase.

— Ei??... zise Marner ridicându-se încet de pe scaun.

Cellalt zise, surâzând:

— Noi — doctorul Kirstone și cu mine — am extras glonțul din rana toracelui. Putem să spunem că viața lui Robert Paragon e în afară de orice pericol. În tot cazul, trebuie evitată orice înitație.

— Cu alte cuvinte nici nu poate fi vorba acum de un interogatoriu, nu-i așa? Păcat! mrumură Marner ridicând din umeri. Na — nimic de făcut. Ce mai e nou, d-le profesor? Ce părere ai despre doctorul Kirstone ca medic?

— L-am văzut azi pentru prima oară la lucru, dar după cât pot să judec trebuie să spun că numai

lui și îngrijirii lui se datorește faptul că până acum nu s'a ivit nici o complicație!

— Asta mă bucură!

Starabin se întoarse spre ușa.

— Atunci mă voiu înapoia la rănitul nostru... A, stai... d-le inspector, poate că te interesează, ți-am adus glonte! complectă profesorul și în palma mâinii sale îi întinse detectivului corpul delict.

Politistul luă obiectul mulțumind cu capul și-l examinează atent în timp ce profesorul părăsea încăperea.

Glonte era de calibrul 7,8 mm. n'avea marca fabricii sau vreun alt semn particular.

Cu un gest gânditor, el puse glonte în buzunar. Poate...

Hotărându-se brusc, el se îndreptă spre salon unde găsi totul neschimbat.

Stela Kirstone, Ana Windover și Ada Rolster se retrăseseră pe divanul larg din dreptul ferestrei.

Edgar discuta cu Rolster, Gerard sta tăcut în apropierea lor.

În încăperea, se mai găseau doi oameni.

Kestlin sta deoparte într'un fotoliu iar doctorul Moles sta în dreptul ușii și ciocănea neliniștit cu degetele în sticla geamului.

Toată atmosfera părea încărcată cu electricitate. Fiecare figură arăta o încordare puternică.

La intrarea inspectorului, toți ochii se îndreptară interogatori și plini de așteptare spre el.

— Domnii mei, începu el cu o grabă nervoasă. Desigur că ați aflat între timp în ce împrejurări pline de mister s'a întâmplat încercarea de crimă asupra lui Robert Paragon. Intreaga stare a lucrurilor arată un singur fapt cert: unul dintre d-voastră a comis fapta!

Tăcere mormântală. Spaima se zugrăvi pe trăsăturile fiecăruia. Insuși, doctorul Moles se întoarse dela fereastră și pași mai aproape.

— Atunci... unul dintre noi?

— Unul dintre noi? se auzi ca un ecou vocea lui Kestlin.

Silas Marner făcu o mișcare de apărare cu mâna.

— Vă rog să mă scuzați, m'am exprimat greșit. Unii dintre d-voastră se desprind dela început din rândul celor bănuți prin faptul că erau pe terasă în timpul comiterii încercării de asasinat. Dar acei cari nu beneficiază de acest...

— Ce se va întâmpla cu această categorie de oameni? întrebă Arnold Rolster pe un ton iritat.

Inspectorul nu-i dădu nici o atenție.

— Este stabilit că s'a tras cu revolverul. Pot să întreb care dintre d-voastră are asupra lui o asemenea armă?

Privirea sa trecu dela unul la altul pentru ca în cele din urmă să se oprească, asupra lui Edgar Paragon, care făcuse un pas înainte fără voia lui.

— D-le Paragon? Dumneata?

Celălalt clătină capul.

— Nu... Eu cred... că eu,, dar a fost o greșeală; Azi la prânz mi-am luat un revolver la mine... dar fără nici o intenție... dar trebuie să fie în celelalte haine... El tăcu ridicând din umeri.

Nimic pe trăsăturile detectivului nu desvălui gândurile sale asupra acestei destăinuiri cam neclare.

— Bine d-le Paragon. Mai vorbim noi despre asta! Așa dar dintre domni nimeni nu are nici un revolver la el?

Toți clătinară capul negativ ca răspuns la această întrebare.

— Atunci... îmi pare rău dar veți înțelege necesitatea acestei măsuri, mă văd silit să percheziționez pe fiecare dintre d-voastră de sigur numai de formă ca să am conștiința împăcată.

El percheziționează pe rând pe Arnold Rolster, pe doctorul Moles, pe Paragon și apoi se îndreaptă spre Kestlin:

— Imi dați voe...

— Dar... am fost tot timpul pe terasă..., protestă acesta iritat.

— E numai o formalitate.

Kestlin nu se mai opuse și detectivul după ce-l cercetă, trecu la Gerard Rolster ale cărui trăsături crispate și palide nu-i scăpară lui Marner.

— Așa — vă mulțumesc d-lor. Și acum v'aș ruga să mai rămâneți câțva timp aici pentru cercetările mele...

— Mă scuzi, d-le inspector, dar îmi vei îngădui cel puțin, să mă duc puțin sus la soția mea? întrebă Edgar Paragon.

Marner zâmbi amabil.

— Desigur! Vă rog, domnilor, să nu vă socotiți sechestrați în această cameră. Numai casa să n'o părăsiți deocamdată.

Între timp, Edgar se îndreptă spre ușă și Marner observă că Kestlin îl urmăse de aproape.

De abea pe sală acesta îl ajunse pe Edgar în urmă:

— O clipă, te rog, d-le Paragon!

Edgar se întoarse numai pe jumătate fără să-și întrerupă mersul.

— N'am acum deloc timp pentru d-ta, d-le Kestlin...

— Va trebui să-ți faci timp, dacă nu vrei ca eu...

Amenințarea subînțeleasă îl făcu pe Edgar să se oprească.

— D-le Kestlin, răbdarea mea are margini...

— Nu dai nimic să afli dela mine cine a făcut lovitura din bibliotecă?

Edgar îi cuprinse brațul.

— Cum?... D-ta știi?...

— Ca și d-ta, d-le Paragon!...

— Ca și mine?... Ce să?...

— Că d-ta ai fost acela care...

Lui Edgar i se păru că primise o puternică lovitură de pumn în mijlocul figurii. Fără să vrea se dădu câțiva pași înapoi.

— Omule, ai înebunit? Eu.., să-mi fi împușcat pe propriul meu ifu?

— Da! Bineînțeles din greșală... spuse Kestlin și ochii lui străfulgerară amenințători. — Ai crezut că ai să mă nimerești pe mine când ai tras d-le Pa-

ragon! O! ai afirmat d-ta însuși că nu era lumină în bibliotecă! Și pe mine m'ai invitat în bibliotecă pentru ca să-mi vorbești dar ai greșit... și l-ai nimerit pe fiul d-ale...

— Câine blestemat! tună gazda a cărui stăpânire de sine își atîntesc limitele. Orbit de mânie se repezi spre necrutătorul acuzator, îl apucă de guler și îi cuprinse gâtul.

— Asta este o sfruntată minciună! Sau retragi ce-ai spus... sau...

Zadarnic caută Kestlin să scape din strânsoare. Sângele i se urcă la cap. Ochii îi ieșiră din orbite.

Apoi însă, deodată îi veni un ajutor neașteptat. O mână se așează pe umărul lui Edgar.

— Lasă omul în pace, d-le Paragon! porunci Silas Marner cu o voce energică. El îi urmărise pe cei doi și fusese martor al întregii întâmplări. Lasă-l în pace! Fii rezonabil...

Și Edgar îl ascultă și-și întoarse figura schimonosită către comisar.

— Ai auzit ce spunea? Mă învinovăța pe mine... pe mine...

— Am auzit totul! îl întrerupse polițistul liniștit. Apoi el se uită în partea unde stătuse Kestlin care între timp dispăruse în salon.

Un zâmbet ironic flutură pe buzele lui Marner.

— După cum vezi, d-le Paragon, zise el, Kestlin și-a retras acuzația — ceeace însă nu înseamnă că nu am să-i cer socoteală asupra purtării sale.

— Te rog să nu faci asta... murmură fără voia lui industriașul, pe a cărui față apărură o expresie de teamă.

Marner se uită la el cercetător, apoi ridică din umeri.

— Această dorință, din păcate, nu pot să vi-o împlinesc! Vei înțelege că, în interesul cercetării, fiecare este bănuț,,!

— D-le inspector...

— Parcă voiai să te interesezi de starea soției d-tale, d-le Paragon? îi tăie vorba Marner, și poate

că privirea lui rece și hotărâtă îl determină pe bietul om să plece cu pași târâți.

Politiștii se uită lung după el până ce sgomotul produs de deschiderea ușii salonului îl făcu să tîesară. Se întoarse brusc, destul de repede ca să-l vadă pe Gerard Rolster care, la vederea lui, încercă să se întoarcă în salon.

— Ah! o clipă, d-le Rolster! Imi pare bine că te gălesc încă aci!

Gerard păși nesigur spre detectiv.

— Vă rog,.. ce doriți?

— Doresc revolverul pe care-l porți la d-ta în buzunar...

Gerard se dădu înapoi palid de moarte.

— Cum? D-ta știi?...

— Crezi că într'adevăr mi-a scăpat cu vederea? N'am vrut să dau în vileag imediat descoperirea mea. Asta se aranjează mai bine între patru ochi... Așa dar, te rog, revolverul!

— D-le inspector, aș vrea să-ți explic...

— Chiar te rog!...

— Intâmplător am avut revolverul la mine...

— Dece n'ai spus asta mai înainte?

— Pentrucă mi-era teamă...

— ...că pe baza revolverului ai să fii acuzat că autor al atentatului asupra lui Robert Paragon? Acum însă vezi că teama d-tale nu a fost de loc neînte-meiată! Deci, te rog, revolverul!

Cu mâini tremurânde, Gerard scoase revolverul din buzunar. Marner îl luă liniștit și-l examinează atent.

— Hm! 7,8 mm... Ceva de pe revolver făcu impresia că-i atrage atenția în mod deosebit.

— Cum te numești?

— Rolster!... Asta o știi doar!

— Pronumele, te rog!

— Gerard...

— Hm... și pronumele tatălui?

— D-le inspector, eu...

— Pronumele tatălui, te rog? repetă Marner pe un ton categoric.

— Arnold!

— Arnold?... Atunci trebuie să constat că revolverul e al tatălui d-tale: Monograma aceasta — A. R. — o dovedește cu prisosință!

— D-le inspector...

— Nu trebuie să-mi dai nici o explicație acum. Vom mai vorbi despre asta. Du-te liniștit în salon și nu-îl nevoie să vorbești cu ceilalți, mai ales cu tatăl d-tale, mă înțelegi, d-le Rolster!...

Mut, Gerard se întoarse și intră din nou în salon.

Silas Marner își aprinse o țigare. Revolverul tatălui în posesia fiului — iată o descoperire foarte interesantă!

CAP. X.

Buduoarul Alicei era mobilat cu foarte mult bun gust și simț estetic. Ea se odihnea pe divanul larg din dreptul ferestrei. Ochii ei priveau țintă tavanul. Când și când, gândurile îi produceau câte o tremurătură a trupului ei fierbinte. Măinile albe erau împreunate parcă într'o rugăciune.

O ușoară lovitură în ușe o făcu să tresară din gândire. Se îndreptă ostentivă și cu un gest trudit își îndepărtă părul de pe frunte.

— Cine-i? întrebă ea.

— Eu sunt, Alice... auzi ea vocea soțului ei.

— Te rog... poți să intri, Edgar!

El intră repede în cameră, se îndreptă spre Alice, și se așază pe marginea divanului. Ii cuprinde mâinile și se sperie la atingerea lor rece.

— Cum îți este, Alice? Nu te simți mai bine? Nu ar fi mai bine să-l chem pe doctorul Kirstone?...

— Nu, nu, lasă acum... Doctorul Kirstone nu poate să-mi ajute cu nimic pentru moment! zise ea schițând un zâmbet, apoi se uită în ochii soțului ei: Cum îi merge lui Robert?

— Kirstone este mulțumit. Pare că, slavă Domnului, nu sunt de temut complicații.

În ochii mamei apăru lumina unei rugi de mui-

tumire adresată cerului. Apoi deodată aceiași spaimă se ivi pe trăsăturile ei și pe nesimțite încercă să-și tragă mâinile din acelea ale soțului.

— Alice, ce este? întrebă Paragon uimit.

Ochii ei mari și întunecați pătrundeau în adâncul sufletului lui iar pe buze îi flutură o întrebare șovăitoare:

— Edgar — acum spune-mi doar atât: tu ai făcut-o?...

— Eu să fac? Ce?... repetă el neînțelegând. Dar deodată trăsăturile sale se schimonosiră într'o expresie de îndoială îngrozitoare. Și tu?... Și tu, Alice, poți să crezi asta despre mine? Că eu.. pe Robert?...

— Edgar, azi înainte de masă ți-ai luat revolverul! Edgar, mă temeam atât de mult!... V'ați certat și apoi, Edgar...

— Dar Alice, pentru numele lui Dumnezeu, totul s'a petrecut așa cum ți-am spus!... Eu am intrat în bibliotecă și l-am găsit pe Robert zăcând la pământ, lovit de un glonte...

— Și revolverul?... L-am văzut când l-ai luat cu tine!

— Revolverul trebuie să fie încă în hainele celelalte, Alice! Pe cuvântul meu!... Și dacă nu mă crezi, atunci te poți convinge de asta...

— Nu... lasă Edgar! zise ea și o siguranță plină de încredere îi apăru deodată în voce. Acum te cred! Iartă-mi bănuiala!... Dar mi-era o teamă îngrozitoare...

— Alice!...

— Nu, eu știu doar, că tu nu mă poți minți, Edgar!

Edgar se ridică și făcu câțiva pași. Rămase în fața geamului, ținând mâinile la spate.

Vocea sa răsună încet, abea perceptibilă, ca un șoptit răgușit, când începu să vorbească:

— Ai fost nedreaptă când m'ai acuzat astfel, Alice! Odată... o singură dată te-am mințit... pe tine și pe ceilalți... atunci... acum zece ani...

— Acum zece ani? Edgar, ce înseamnă aceste cuvinte?...

El se întoarse încet și figura sa căpătă o expresie de liniștită încredere și siguranță.

— Alice, se vede că în noaptea aceasta, toate măștile trebuie să cadă, și masca sub care m'am ascuns zece ani de zile față de toată lumea și față de tine, Alice, odată în viața mea, am mințit, dar această singură mare minciună, e ca un blestem care m'a urmărit necruțător și care continuă acum să mă amenințe și mai puternic. Minciuna cea mare este aceea prin care, acum zece ani am declarat în fața poliției, că Roland, în noaptea aceea, nu...

El tăcu cu un gest implorător.

— Edgar, acum trebuie să-mi spui totul! răsună vocea rugătoare a soției lui. Acum trebuie să ai deplină încredere în mine! Eu am văzut din totdeauna că ceva te apăsă — dar acum vreau să aflu din gura ta, ce a fost!

Urmă o tăcere îndelungată, pe care o întrerupse Edgar:

— Alice, în noaptea aceea când a fost asasinat primul soț al Stelei, fratele meu Roland a fost într'adevăr în casa noastră, la mine! Tu nu știai nimic despre asta, căci altfel nu aș fi făcut niciodată ceea ce am făcut atunci! Am declarat că Roland n'a fost la noi și în baza acestei declarații el a fost arestat a doua zi.

— Dar de ce? De ce? Cum ai putut să faci asta, Edgar?

— Ah, Alice, eu n'am lăsat niciodată să se vadă cât de mult am suferit sub conducerea dominatoare a lui Robert. Il uram! Și când s'a ivit ocazia să-l nimicesc printr'un simplu „nu”, eu n'am avut puterea să înving ispita. Eu am făcut-o...

— Și apoi...? întrebarea veni pe buzele Alicei abea după câteva clipe lungi de tăcere.

— Apoi?... Pe urmă n'a mai fost nimic...

— Și... dispariția lui Roland?

— Cu aceasta n'am niciun amestec, Alice!... Zău, poți să mă crezi...

— Asta și fac, Edgar. Eu știu că n'ai să mă minți pe mine acum!

Din nou domni tăcerea între ei. Numai prin fereastra deschisă se auzea foșnetul ușor al vântului de noapte.

— Și acum, Edgar! Acum ce?

— Nu știu, Alice!... Dă-mi tu un sfat!...

— Atunci... trebuie să mărturisești acum adevărul față de toată lumea. Această minciună nesocotită pe care ți-a dictat-o ura, nu mai trebuie să-ți umbrească viața. Imi făgăduiești asta?

— Da! răsună apăsător și hotărât răspunsul lui. Da, asta vreau să fac... chiar acum! Vreau să vorbesc cu Marner, el va afla totul și va proceda la reabilitarea memoriei fratelui meu!

— Și... dacă Roland se va întoarce vreodată?...

— Dacă vine înapoi... Alice... eu,, mă tem!

— Trebuie să spui adevărul ca să-l poți întâlni pe fratele tău fără nicio teamă. Trebuie să îndrepti nedreptatea pe care ai săvârșit-o contra lui!

Edgar luă în tăcere mâna Alicei și o strânse cu putere într'a lui. Inclină hotărât capul, și se îndreptă cu pași siguri spre ușe și ieși pe coridorul primului etaj.

Numai două becuri mate aruncau din tavan o lumină slabă.

Edgar făcu doi pași pe scară și apoi rămase ținut locului. Numai o secundă privi statura aceea care sta amenințătoare în calea sa. În clipa următoare lumina lămpii se stinse.

— Stai!... Cine e acolo?

Edgar văzu neclar umbra staturii înaintea sa. Cu mâinile întinse, el se năpusti asupra umbrei dar degetele sale nu apucară decât ștofa unei haine.

Apoi deodată își simți propriile sale mâini încătușate.

— Dă drumul! porunci o voce din întuneric. Și această voce îl făcu pe Edgar să încremenească.

Această voce... o amintire fulgerătoare...

— Roland!...

Un răs, rece și crud... pe care îl cunoștea mai de mult...

Și numai acest răs, încolo nimic — niciun răspuns...

— Roland... dar vorbește odată! De unde vii? Ce vrei aci?...

El simți privirea arzătoare a umbrei atintită asupra lui, auzi un pas care se apropia încet de el.

Roland... numai acest singur nume sta ca un pumnal în gândurile sale.

Roland venise înapoi..

Simți parcă o mână în întuneric apropiându-se de gâtul lui. Era sfârșitul? Mâna aceea îl va distruge? Nu...

Și apoi din nou râsul... râsul acela îngrozitor.

Sub impresia acestei frici înspăimântătoare, Edgar nu mai avu decât o singură dorință: să fugă undeva numai să fie cât mai departe de râsul insuportabil.

Sări mai multe trepte deodată și fugi cât putu mai repede până ce ajunse în parc, singur în noapte....

Când după o scurtă pauză a gândirii, Silas Marner pătrunse din nou în salon, trebui să facă surprinzătoare constatare că nu mai erau prezenți decât Stela Kirstone, Ada Rolster și Arnold Rolster. Ușa dela terasă, care era deschisă, arăta totuși că nici ceilalți nu erau prea departe.

Inspectorului îi păru foarte bine că poate să stea puțin liniștit de vorbă cu Rolster, fiindcă cele două femei erau cufundate în discuția lor.

În aparență fără nicio țintă, el se învârti prin salon până ajunse în dreptul lui Arnold Rolster, ținând în colțul gurii restul țigării sale stinse.

— Ai cumva un chibrit, la d-ta? deschise el discuția cu un caracter inofensiv bine jucat.

Rolster își scoase bricheta și-i oferă foc.

— Foarte mulțumesc! zise Marner și trase câteva fumuri adânci, uitându-se insistent la vârful țigării sale. O noapte neplăcută, cea de azi nu-i așa? Vreau

să spun o noapte plină de întâmplări neplăcute...

Rolster clătină capul tăcut. Nu părea dispus căl întrețină acum o conversație.

— Imi pare tare rău de prietenul d-tale Paragon! Multe s'au abătut pe capul lui în noaptea asta...

— Da... această încercare de asasinat asupra fiului său...

— Desigur... cred că asta l-a lovit cel mai rău! Un caz cu totul încâlcit! Nu avem niciun indiciu... Spune-mi d-le Rolster, nici d-ta nu ești în stare să-mi dai vreo indicație?

— Intocmai ca și d-ta, stau și eu în fața unei ghicitori, d-le inspector...

— O ghicitoare — hm, — dar pentru fiecare ghicitoare trebuie să existe o soluție! Gânditor, Marner pufăi câțiva nouri de fum în aer și-l observă atent dintr'o parte pe Rolster. Ce mai vroiam să vă spun, d-le Rolster, probabil că nu știi nici cine din cei de față are obiceiul să poarte revolver la el?

Industriașul nici nu se clinti. Se mulțumi doar să ridice din umeri.

— De unde aș putea să știu asta?

— Desigur, desigur... numai... eu cred... că dacă într'adevăr nimeni n'a avut revolver la el, nu există decât posibilitatea ca însuși d. Paragon...

— D-le inspector, ai face bine dacă nu ți-ai pierde timpul cu această bănuială fără rost!

— D-le Rolster, d-ta nu porți niciodată un revolver asupra-ți?

— Nu... sau mai bine zis, numai rareori...

— Dar bineînțeles că ai o armă?

— Sigur... dar asta cred că nu e deloc de mirare...

— Nu, nu... natural că nu..., numai că (urmă o pauză). Și... fiul d-tale?

Odată cu această întrebare, Rolster păru că ajunsese la limita răbdării. Iși încruntă fruntea și îl măsură pe celălalt cu privirea mânioasă.

— D-le inspector, nu înțeleg de ce mi-ați pus această întrebare??...

— Oh, nu urmăream un țel anumit cu aceasta!

îl lămuri Silas Marner, pentru ca apoi imediat să se întoarcă și să iasă prin ușa salonului pe terasă.

Curios că Rolster deveni uimit abea când detectivul îi pomenise de fiul său. Marner se gândea că sunt două posibilități care să explice această atitudine: sau Rolster știa că fiul său avusese o armă asupra-i și avea poate el însuși o bănuială că Gerard era vinovatul, sau fiul său luase revolverul tatălui, pentru a-l apăra de orice bănuială.

Trei oameni se găseau încă pe terasă. Kestlin sta într'un fotoliu și își descărcă mânia fumând una din cele mai bune țigări ale lui Paragon. El fusese convins la început că prin crima din bibliotecă, Paragon voise să scape de un tăinuitor periculos. Acum însă convingerea lui devenise cam șovăelnică pentru că își dăduse seama că Edgar îl văzuse tot timpul pe terasă și nu putea să creadă că ar fi în bibliotecă...

De câteva minute Ana Windover și Gerard Rolster sedeau la celălalt capăt al terasei. Câtva timp, priviră tăcuți parcul, fiecare preocupat de gândurile lui. Deodată, Ana luă cuvântul:

— Gerard... trebuie să te întreb ceva acum și vreau să-mi făgăduiești că-mi vei răspunde sincer! Vrei să-mi făgăduiești asta, Gerard?...

— Nu știu, Ana pentru ce te-aș minți! Ai atât de puțină încredere în mine?... murmură el și o amărăciune adâncă sălășlui în vocea lui.

— Dumnezeu, Gerard, dacă ai știi cât de greu îmi vine să-ți pun această întrebare. Dar trebuie s'o fac fiindcă altfel mi-e o teamă îngrozitoare...

— Ana!..... zise tânărul, și privi îngrijorat în fundul ochilor ei în care zărea lacrimi grele! Teamă... de ce? Ana?...

— Teamă... pentru tine!

— Pentru mine?... Ana eu nu înțeleg, într'adevăr...

— Gerard, spune-mi numai un singur lucru... Ai... vorbit cu Robert, după ce ai fost în parc?

O clipă el o fixă fără să priceapă nimic, apoi sesiză brusc, și, fără să vrea, făcu un pas înapoi.

— Ana... crezi... crezi,,, așa ceva despre mine?

— Nu cred nimic! se apără fata. Nimic, Gerard, dar pentru numele lui Dumnezeu, vorbește odată! Scapă-mă de această nesiguranță apăsătoare!

Abea acum tânărul Rolster își dădu seama că Ana nu-i vorbise din neîncredere, ci grija o determinase să i pună această întrebare.

— Ana... iată mâna mea! Ea nu este pătată de sângele lui Robert.

În noaptea luminoasă, fața fetei se desemnă net. Buzele ei pe jumătate deschise tremurară ușor...

— Ana, draga mea, scumpa mea Ana!...

Ea nu se feri când el o cuprinse în brațe și-i căută gura pentru un lung și cald sărut.

Apoi rămaseră liniștiți, mână în mână, în mijlocul farmecului acestei nopți de vară ca în basme. Ramurile foșneau, ușor, iar pe cer, o stea căzătoare își trăgea trena aurie.

Pași apăsați răsunară pe terasă din ce în ce mai aproape. Cei doi tineri se întoarseră și Gerard nu-și putu stăpâni o ușoară spaimă când îl recunoscu pe Marner, care după o plecăciune în fața Anei, rămase în picioare în fața lui.

— Scuză-mă, d-le Rolster, dar aș fi avut ceva de vorbit cu d-ta...

— Bineînțeles că vă stau la dispoziție.

— Mulțumesc... Hm!.. și tânăra d-ră aci? zise el și privirea lui se îndreptă asupra Anei.

— Ceeace ai să-mi spui, poate fi foarte bine spus și în prezența d-rei Windover...

— Bine, cum vrei! Aș vrea să mă lămurești deci de ce ai avut azi revolverul la d-ta!

— Un revolver?... veni ecoul speriat de pe buzele Anei. Gerard.. tu?...

— Da Ana, nu pot s'o tăgăduesc. D. inspector are dreptate. Aveam la mine un revolver azi după masă când am venit aci, dar în privința lui Robert sunt nevinovat! vorbi el foarte liniștit și stăpânit.

Numai în ochii săi, cari erau ațintiți asupra fetei, ardea o întrebare plină de teamă. Dar strângerea

brațului de către Ana îi spuse mai mult decât toate cuvintele din lume despre încrederea ei.

— Foarte bine, d-le Rolster... se amestecă din nou Marner, dar... pe cuvântul d-tale de onoare... vrei să-mi spui pentru ce aveai revolverul asupra-ți? După câte știu, nu se prea obișnuiește să apari înarmat cu un revolver la o serată inofensivă! Așa dar, te rog... încheie el nerăbdător, vrei să-mi spui din ce motive...

— Refuz să fac vreo declarație în acest sens!

— Așa... refuzi orice declarație? Cred că ești convins că această abținere nu face decât să întărească o eventuală bănuială împotriva d-tale, d-le Rolster?...

— Asta îmi este indiferent.

— Cum crezi! Dar îți atrag atenția că în baza acestui refuz, mâine va trebui să te supui unui interogatoriu. Poate că îți schimbi între timp hotărârea. În tot cazul, îți stau la dispoziție dacă vrei să-mi dai vreo lămurire..., zise detectivul, înclinându-se.

După aceea, Marner părăsi terasa, de pe care dispăruse de câteva clipe Kestlin, ducându-se în saloan și coborî scările în spre parc.

Fruntea înaltă a detectivului era numai riduri de gândire iar în colțul gurii se săpase o cută adâncă. Problema era foarte complicată...

Cine trăsesese în Robert? Ancheta îi conturase două posibilități: Gerard sau Arnold Rolster... și totuși niciuna din aceste două nu-l mulțumea...

Deodată, se uită înaintea sa. Pe aleia luminată de lună el văzu statura unui bărbat care părea că nu-l observase.

— Allo, d-le Paragon! strigă polițistul recunoscând pe stăpânul casei care rămăsese ca un somnambul trezit, privind fix pe cel care-l strigase.

— D-le inspector, bine că te găsesc! Eu... eu trebuie să vorbesc cu dumneata! S'a întâmplat ceva monstruos, de neînțeles! Eu... eu... fratele meu Roland!...

— Ai primit vești dela el?, îl întrerupse în mijlocul frazei Marner.

— L-am... întâlnit... adineauri!. Eu,,, am recunoscut vocea lui!... Era... era îngrozitor!. Un suspin adânc și desnădăjduit scăpă din pieptul bărbatului.

Marner îi puse cu încredere mâna pe umăr.

— Ascultă, d-le Paragon, dece de fapt... da, dece în realitate te temi atât de mult de reapariția fratelui dumitale? Nu crezi că ar fi mai bine, să mă pui și pe mine în curent cu aceasta?

— Sunt hotărît să-ți spun totul, d-le inspector, dar întâlnirea cu Roland... eu!...

— Dar vorbește odată! Poate că pot să te sfătuiesc cu ceva...

Tonul prietenos cu care-i vorbise detectivul, făcu mai ușoară destăinuirea lui Edgar. Repede și numai când și când întrerupt de o pauză respiratorie necesară, el povesti tot ceea ce știa despre misterioasa asasinare de acum zece ani, de marea sa minciună și urmările ei.

— Și acum d-le inspector, a venit aci un om care știe totul... totul... și care mă amenință cu ceea ce știe.

— Un șantajist deci? Cine anume?

— Kestlin! El pretinde că poate să dovedească că eu am fost acela, care atunci, la Moorloch, l-am trimis pe lumea cealaltă pe Roland! Și chiar, Roland în persoană este aici!...

— Cum, d-le Paragon? Nimic nu dovedește încă prezența fratelui dumitale dispărut. Ceea ce ți s'a părut adineauri drept vocea lui, poate foarte bine să fie o iluzie a fanteziei dumitale!

— El a fost, d-le inspector! A fost Roland...

— Bine, bine, să lăsăm asta deocamdată! Va să zică, spuneai că acest Kestlin pretinde că ar avea o dovadă că d-ta... pe fratele d-tale??...

— Așa spune el! Dar... asta e curată nebunie! N'am fost eu!

— Nimeni nu susține contrariul, d-le Paragon, cel puțin eu pentru moment. Totuși, vei admite că este datoria mea să intru în posesia acestei dovezi a lui Kestlin. În definitiv, lucrez și în interesul d-tale dacă îl fac să vorbească!

Cuvintele liniștite și cumpătate ale detectivului readuseră lui Edgar încrederea în sine. El cuprinse mâinile acestuia.

— Da, te rog, să faci asta, d-le inspector. Încearcă să lămurești ce are contra mea, Kestlin. Ți voi fi veșnic recunoscător...

— Nu fac altceva decât să-mi împlinesc datoria, d-le Paragon. Aș fi trebuit să fac asta chiar dacă n'ar fi fost dorința d-tale. Și acum, hai cu mine înapoi în casă. Noaptea asta, aci afără n'are darul să-ți liniștească nervii.

Edgar râse amarnic:

— Nervii mei?... Aci e mai mult vorba de bunul meu renume... pe care-l mai am încă!

Silas Marner se uită serios în fața lui Paragon:

— D-le Paragon, cu toții nu suntem decât niște oameni! Fiecare greșim odată... toți... Numai că trebuie să ne găsim iar drumul drept. Numai asta contează!

Apoi merseră împreună, cufundați în tăcere, spre casă.

CAP. XI.

— Arnold, acum trebuie să vorbesc cu tine!

Stela Kirstone părăsise salonul pentru a merge să o vadă pe Alice și acest moment de singurătate fu folosit de Ada Rolster ca să se adreseze soțului ei.

— Trebuie să înțelegi, Arnold...

Gestul său absent nu avea nimic prietenesc.

— Pot numai să-ți repet, Ada, că nu mai e nimic de... înțeles! Eu am ochi în cap... și am văzut... Numai, numai dacă crezi că este necesar să mă duci cu vorba, atunci lasă-mi cel puțin iluzia...

— Arnold, tu nu știi ce vorbești!

— Eu știu prea bine, Ada! Și caut în orice chip ca să iau seama la mine atât cel puțin ca în flirtul tău să nu trebuie să joc rolul soțului înșelat!

O clipă se păru că Ada se va întoarce și va pleca fără să spună un cuvânt. Apoi însă recunoscă sub

masca indiferenței durerea nespūsă în trăsăturile bărbatului.

— Arnold, totul trebuie să devină clar între noi! Trebuie să mă asculți, pentru că eu vreau și pentru că... tu vrei. Te chinuiești degeaba și nu știi că prin bănuelile tale îmi faci mie tot atât de rău. cât îți faci și ție. Ceeace am vorbit azi cu Robert Paragon, ar fi putut să audă toată lumea. Țin minte fiecare cuvânt și sunt mândră că în mine a avut încredere..

— Așa dar, cu alte cuvinte, tu susții că ți-am făcut o nedreptate cu acuzația mea?

— Da, Arnold. Siguranța și liniștea cu care dăduse acest răspuns îl ului. Dar totuși neîncrederea mai era zugrăvită în trăsăturile sale.

— Te rog.. vrei atunci să-mi explici?..

— Toată seara nu am avut altă dorință decât să-mi îngădui să-ți spun totul, Arnold!

— Bine, atunci vorbește! Ce a fost... între Robert și tine?

El o ascultă cu figura întoarsă la o parte, mut și totuși foarte iritat.

— Totul a început, după cum obișnuia Robert... Era în căutarea unui flirt. La început am acceptat, dar numai pentru ca să pot, după aceia să-i vorbesc sincer, pe conștiință. Noi amândoi Arnold, tu și cu mine, am discutat de atâtea ori de suferințele pe care le provoacă părinților săi, ușurința lui Robert. Și am folosit ocazia pentru a-i arăta cât de fără rost a fost viața pe care a dus-o până acum. Și sunt mândră de această — am reușit să-l fac să mă înțeleagă. În cele din urmă mi-a făgăduit că se va îndrepta în toate, pentru a-și mulțumi părinții. Atunci, ai surprins tu izbucnirea dreptei sale căințe...

Cuvintele Adei, sunetul vocii sale, nimiciră ultimul rest de îndoială din sufletul lui Arnold. Când se întoarse încet și privi în obrazul soției sale, în ochii ei liniștiți și luminoși, el își dădu seama că poate avea încredere în ea și pricepu cât de mult trebuise s'o fi rănit cu bănuiala lui. Se repezi spre ea și-i duse mâna la buze.

— Iartă-mă, se bâlbâi el, ca un copil pocăit.
Zâmbind, ea scutură capul.

— Nu am să-ți iert nimic, Arnold. Desigur, ai fost gelos, dar la drept vorbind, ce este altceva gelozia decât o dovadă a dragostei!

Arnold Rolster înclină capul serios.

— Da, Ada! Te iubesc mai presus de orice. Și nu aș fi putut să uit niciodată, dacă tu... El tăcu și se aplecă din nou pe mâna ei fină și împodobită cu bijuterii de artă.

În acel moment, inspectorul Silas Marner veni de pe terasă în salon și, aproape simultan, Kestlin intra de pe culoar.

— D-le inspector, îmi dai voie... Aș vrea să mă duc în sfârșit acasă! Și deoarece n'am nici cel mai mic amestec cu această încercare de asasinat...

De abea acum, Marner îl întrerupse cu un gest al mâinii.

— Cred că n'ai nimic împotrivă dacă mai înainte de a pleca îmi vei acorda plăcerea unei mici întrevederi!

— Nu știu despre ce aș putea să discut cu d-ta!...

— Vei afla îndată, d-le Kestlin. Dar, hai mai bine în sufragerie. Acolo vom putea vorbi nederanjați de nimeni.

— D-le inspector... eu....

— Numai zece minute... apoi te las în pace!

— Dacă trebuie neapărat... se băigui Kestlin care nu prea părea încântat de această invitație. Mai mult fără voia sa îl urmă pe detectiv care tocmai ajunsese în sufrageria unde aprinse luminile din tavan.

— Ia te rog loc, d-le Kestlin!

Marner era de o amabilitate nemai pomenită, ceeace-l neliniști și mai mult pe contabil.

— Desigur că fumezi, d-le Kestlin? Te rog încearcă una din țigările mele. Nu sunt atât de scumpe ca acelea ale onorabilei noastre gazde, dar le poți fuma fără niciun pericol!

Kestlin se servi din tabacherea acestuia cu o privire neîncrezătoare:

— Foarte mulțumesc...

— N'ai pentru ce, d-le Kestlin! Așa, aci ai foc...
Și acum hai să pălăvrăgim puțin, nu-i așa? Deci...
cam de câți ani ești în Intreprinderile Paragon?

— De... de când aveam 22 ani, d-le inspector.

— Și... iartă-mi curiozitatea! Câți ani ai acum?

— Patruzeci și doi, d-le inspector.

— Care va să zică ești de douăzeci de ani la d. Paragon?

— Exact!

— Hm... atunci erai acolo și acum zece ani când s'a întâmplat afacerea aceea cu fratele d-lui Paragon... nu-i așa?

Kestlin privi vârful țigării sale aprinse:

— Mm-da — îmi mai amintesc destul de vag...

— Desigur că foarte vag! Sunt în definitiv zece ani de atunci. Vreau tocmai să-ți pun o întrebare în legătură cu asta, d-le Kestlin. Ce rol a jucat în această întâmplare, d. Edgar Paragon, actualul d-tale șef?

— Asta... despre asta n'am dreptul să vorbesc, d-le inspector.

— Desigur că ți-ai făcut o părere proprie despre toate acele fapte!

Kestlin se agita pe scaun încoace și încolo.

— Sincer vorbind, d-le inspector, eu nu știu despre asta mai nimic...

— Hm — atunci e într'adevăr foarte curios că în baza acestor vagi amintiri vrei să faci pe șantajistul d-lui Paragon! îl întrerupse Marner zâmbind.

Stăpânirea celuilalt ajunsese la limită. El sări de pe scaun.

— Atunci, dacă d. Paragon m'a numit șantajistul său...

— ...Atunci trebuie că a găsit cuvântul exact, nu-i așa? Dar te rog, ia loc d-le Kestlin!

Silas Marner ciocăni ritmul unui marș pe suprafața mesei. Tam-tam-tam — tam-tan —.....

— Dacă-mi amintesc bine, d-ta pretindeai că ai o dovadă referitoare la vina d-lui Paragon în legătură cu moartea fratelui său? Ce se aude cu dovada aceea?

— Asta, d-le inspector... se bolborosi Kestlin având impresia că îi fuge pământul de sub picioare, asta este o chestiune care mă privește pe mine personal...

— Greșală, prea onorabile! Absolută greșală! Este vorba aci de clarificarea unui proces și cine poate să dea lămuriri pentru descoperirea vinovatului și tace, se face singur apt pentru pedeapsa...

— N'am fost întrebant...

— Dar acum te întreb eu, d-le Kestlin! zise Marner și dintr'odată vocea lui deveni tăioasă ca un cuțit. Și-ți cer neapărat un răspuns!

— Dar...

— N'am nevoie de toată povestirea întâmplării aceleia de acum zece ani. Tocmai am aflat-o din gura d-lui Paragon. Dar vreau să știu pe ce dovezi îți bazezi afirmațiile că d. Paragon și-ar fi omorât fratele la Moorloch!

— D-le inspector... se strădui Kestlin să articuleze și fără să vrea își duse mâna la buzunarul dela haină.

— Dă-mi te rog dovada de bună voie — sau vrei să mă obligi să întrebuintez forța?

Kestlin căzu fără putere în fotoliul său și se uită plin de groază în ochii comisarului.

— Eu... eu nu vreau.. să-i cauzez nici un rău d-lui Paragon...

— Nu, voiai numai să-l șantajezi, prea onorate! Dar îmi pare rău că trebuie să-ți stric socotelile! Așa dar, te rog, ce dovadă e aceea?...

Cu teamă, Kestlin băgă mâna în buzunar și scoase ceva alb pe care-l aruncă pe masă.

— O scrisoare? murmură detectivul și apoi luă plicul în mână și-l examinează pe toate părțile. O scrisoare... încă nedeschisă.. cu stampila postală a acestui oraș, datată acum zece ani și adresată lui Edgar Paragon? Hm, ce e cu scrisoarea asta?

— Eu... eu am găsit-o atunci la Moorloch, după ce Roland Paragon a fost ucis și ucigașul a plecat. Și — asasinul trebuia s'o fi pierdut, nu-i așa? Și fiindcă plicul nu era deschis și purta adresa d-lui Paragon...

— Ai ajuns deci la concluzia că Paragon l-a pierdut și totodată că el ucisese pe fratele său! Hm!... În orice caz, scrisoarea aceasta poate avea oarecare însemnătate pentru clarificarea crimei dela Moorloch. Rămâne încă de văzut, dacă poate constitui o dovadă împotriva lui Edgar Paragon.

Se părea că Marner mai voia să adauge ceva dar în acel moment ușa sufrageriei se deschise. Cu o repeziciune uimitoare, scrisoarea dispăru în buzunarul polițistului. Doctorul Kirstone își băgă capul prin ușa întredeschisă.

— Tocmai te căutam peste tot, d-le inspector! Robert Paragon și-a revenit..

— Strașnic! zise Marner sărind în sus. Vin imediat doctore!

Fără să-i mai pese de Kestlin, vru să părăsească încăperea dar acesta îi tăie calea:

— D-le inspector eu trebuia doar..

— A, așa! Marner îi zâmbi amabil. Da, da, e bine! La revedere, sau — nu, mai bine, mergi sănătos, d-le Kestlin!

Grăbit, polițistul porni după doctorul Kirstone pe care-l ajunse în salon.

— Robert Paragon e încă în bibliotecă?

Kirstone clătină capul:

— Am crezut că e mai bine să-l lăsăm acolo. Transportarea în camera sa ar putea să fie vătămătoare pentru el!

— Atunci în tot cazul e mai bine așa!

Doctorul se uită întrebător la el:

— Spune-mi d-le inspector, ce s'a petrecut cu acel ciudat damn Kestlin? L'ai numit.. șantajist?...

— Acesta este numele care i s'ar fi potrivit...

În clipa aceea, ei se întâlniră cu doctorul Moles care după aparență se plimba fără țintă prin antreu. Kirstone se uită la el cu o privire ciudată și apoi când fură destul de departe de el, încât să poată vorbi fără a fi auziți, îi spuse lui Marner:

— Un băiat cam neliniștitor acest asistent al profesorului Starabin.

— Neliniștitor?... Cum?...

— Na... am impresia... și poate că ai să râzi de mine, domnule inspector! dar nu pot să înlătur sentimentul că acest doctor Moles a jucat un rol sigur în această poveste criminală...

— Nu râd deloc de d-ta. Ți spun numai că și d-ta comiți aci o greșală pe care o fac mulți oameni. Te lași prea mult influențat de înfățișarea exterioară. Desigur, doctorul Moles nu e un Adonis dar îmi amintesc că am cunoscut un om cu mult mai urât care nu era un ucigaș nebun ci un mare binefăcător care se interesa nespus de mult de cei săraci și foarte nenorociți!

Între timp, ei ajunseră în fața ușii bibliotecii. Kirstone o deschise și-l lăsă pe polițist să intre. Încăperea puternic luminată era încărcată de un miros pronunțat de iodoform. Robert era încă destul de palid. Lângă el ședea Starabin care tocmai îi lua temperatura.

— Aproape fără febră! exclamă el. Într'o oră, maximum nu va mai fi niciun pericol pentru pacient!

— Minunat! zâmbi Marner sincer mulțumit.

Apoi se întoarse repede spre rănit.

— Care va să zică te simți acum destul de bine încât să fi în stare să-mi răspunzi la câteva întrebări?

— Desigur, d-le inspector! îl asigură celălalt cu vocea slabă.

— Ți dăm cinci minute, d-le inspector, intervine doctorul Kirstone. Profesorul și cu mine vom aștepta în timpul acesta afară, în antreu...

— Vă mulțumesc. Sunteți într'adevăr foarte amabili.

Ușa se închise și Marner rămase singur cu rănitul. Detectivul începu:

— Vrei să fii atât de drăguț să-mi faci o expunere a faptelor?

Robert întâmpină cu tărie privirea cercetătoare a polițistului.

— Nu pot să fac altceva decât să-ți povestesc ceeace s'a întâmplat în bibliotecă și asta cred că va fi destul de puțin! Il așteptam pe tatăl meu pe care-l rugasem

prin intermediul mamei să vină să stea de vorbă cu mine. Eram numai de câteva minute în bibliotecă, când deodată mi se păru că aud voci — una feminină și una masculină. — în camera alăturată, în biroul tatălui meu. Apoi, auzind ușa dinspre parc închizându-se, am crezut că amândoi, sau cel puțin unul, a plecat. În acelaș timp însă, ușa care duce din birou aci în bibliotecă fu deschisă cu băgare de seamă. D-na Stella Kirstone intra. Fără îndoială că era femeia a cărei voce o auzisem. Ea nu mă observă. Părăsi grăbită bibliotecă pe ușa care dă în antreu și tot odată, — desigur fără nici o intenție — stinse lumina în cameră. Vroiam să aprind din nou lumina dar înainte de a putea să fac aceasta, ușa dela antreu fu smucită. Doar cât durează fracțiunea unei secunde, am văzut statura întunecată a unui bărbat în cadrul ușei, apoi veni împușcătura și mai departe, nu mai știu nimic.

Marner ascultase tăcut și fără să-l întrerupă. Mai așteptă puțin ca acela care îi vorbise să-și revină din oboseală.

— Și... pe bărbatul din ușă nu l-ai recunoscut?

— În bibliotecă era întuneric adânc și lumina din antreu nu era suficientă pentru ca să-l recunosc!

— D-le Paragon, te rog să răspunzi foarte sincer la această întrebare, n'ai nici o bănuială referitoare la persoana care a tras?

— Nu, d-le inspector... răspunse rănitul dar lui Marner nu-i scăpă ușoara întârziere a acestui răspuns.

— Insist d-le Paragon, să vă rog să vă străduiți a-mi destăinui tot ce știți. Va fi mai bine să-mi desvăluiți toate bănuelile pe care le aveți. Eu însumi mă găsesc pe o urmă, poate chiar două și declarația pe care mi-ai face-o ar putea să-mi fie de folos.

Robert înclină capul tăcut. Detectivul continuă:

— Spune-mi, te rog bănuiești pe vreunul din cei doi Rolster?

O ușoară spaimă apăru pe trăsăturile lui Robert. Marner observă aceasta cu un simțământ sigur de mulțumire.

— Gerard Rolster? Avea vreun motiv ca să te urască?

De abea după câteva clipe de tăcere răspunsul veni depe buzele palide ale celuilalt:

— Gerard Rolster iubește pe Ana Windover cu care sunt logodit. Chiar astăzi am rupt logodna, dar în cursul acestei seri am avut o discuție aprinsă cu Gerard pe terasă. Dar nu, nu pot să cred, că numai din cauza aceasta, Gerard ar fi putut deveni autorul acestei fapte!

Un zâmbet flutură pe buzele criminalistului.

— Hm; din suferință și din dragoste au devenit criminali o sumedenie de oameni!.. Este foarte nobil din partea dumitale că te gândești astfel despre un rival. Atunci, tatăl lui?

— Arnold Rolster m'a surprins cu d-na Ada și a interpretat greșit discuția noastră. M'a amenințat, da, dar nu, nici odată n'ar putea să devină criminal, d-le inspector. Poate, că m'ar fi muștrat în public din cauza purtării mele, dar Arnold Rolster n'ar fi capabil să lovească pe cineva, pe la spate, în întuneric.

Marner clătină capul dus pe gânduri. Și el își făcuse tot o asemenea părere despre Arnold Rolster.

Apoi, deodată îl străfulgeră o idee, un nume, pe care nu se putu abține să nu-l rostească:

— Doctorul Moles?

— Dar l-am văzut azi pentru prima oară în viața mea pe doctorul Moles!

— Hm — da, atunci... murmură inspectorul gânditor, mângâindu-și bărbia. Atunci nu poți să-mi ajuți cu absolut nimic?

O scuturătură de cap tăcută și puternică a lui Robert, fu tot răspunsul.

În clipa aceea, ușa dela antreu se deschise. Starabin și Kirstone pășiră în bibliotecă.

— Cele cinci minute acordate au trecut, d-le inspector, anunță profesorul aruncând o privire plină de grijă rănitului.

Silas Marner ridică din umeri:

— Au fost suficiente ca să mi se întărească con-

vingerea că ne aflăm într'o mare încurcătură. În tot cazul, vă mulțumesc, domnii mei. Bună însănătoșire, d-le Paragon!

El părăsi încăperea cu o înclinare a capului, trase ușa după sine și vru să se întoarcă în sașon prin antreu.

Uimit el se uită înaintea sa căci Gerard, care probabil îl așteptase, îi tăie grăbit drumul...

— O clipă, d-le inspector!

— Te rog, te rog, d-le Rolster!

— Eu, eu, m'am hotărât.. se bâlbâi acesta și cuvintele îi veneau greu pe buze, am luat hotărîrea să-ți spun adevărul în legătură cu revolverul!

— Foarte înțelept din partea-ți!.. Te rog spune-mi tot ce știi poate vom isbuti astfel să lămurim această chestiune!

Gerard evită privirea pătrunzătoare a polițistului.

— Vezi, d-le inspector, eu o iubesc pe Ana Windover. Ana nu-l iubește pe Robert ci pe mine. Dar totuși ezita încă și nu știa dacă trebuia să desfacă logodna sau nu. Și astăzi — astăzi trebuia să-mi împărtășească hotărîrea ei. d-le inspector... Eram ferm hotărât să-mi iau viața dacă.. și de aceea am luat revolverul tatălui meu, fiindcă eu nu posed o asemenea armă!

De abea acum, tânărul se uită în sus și Marner putu observa fără greutate în trăsăturile lui, că fiecare cuvânt rostit fusese numai pur adevăr.

— Din cauza asta deci.., murmură detectivul și vocea-i exprima compătimire. Și de ce nu mi-ai spus asta dela început?.. Aha, uitasem... Adineauri era și d-ra Windover de față și bine înțeles nu puteai să-mi spui toate astea în prezența ei. Desigur că nu trebuia să știe...

— Acum știe totul, d-le inspector! I-am spus tot adevărul!..

— Foarte bine! zise Marner înclinând capul binevoitor. Intre oameni cari se iubesc nu trebuie să existe secrete, nu-i așa?

O strângere de mână mulțumi pe polițist de atitu-

dinea sa, după care Gerard dispăru grăbit pe ușa...

Marner își aduse curând aminte că făptașul crimei nu fusese încă găsit și nici nu vedea posibilitatea cum va isbuti să-l descopere.

Fără să vrea, reputatul detectiv londonez își băgă mâinile în buzunarele hainei și deodată degetele sale dăduse peste o hârtie.

Asta era doar...

Desigur, scrisoarea, piesa doveuitoare a celui nostim domn Kestlin.

Cu o nervozitate explicabilă, el scoase plicul și-l examinează cu grijă.

Prin urmare această scrisoare fusese găsită de Kestlin în noaptea aceea la Moorloch și fiindcă purta adresa lui Edgar Paragon el ajunsese la concluzia că fratele celui dispărut fusese acela care pierduse și deci era asasinul lui Roland Paragon.

Poate că știind cuprinsul acestei scrisori s'ar face un pas înainte în mersul cercetărilor privitoare la acea întâmplare...

Rupse plicul și scoase o coală de hârtie acoperită cu câteva rânduri scrise de mână. Mai întâi se uită la en-tête-ul care purta numele și adresa expeditorului și brusc sprâncenele sale se ridicară în sus.

Apoi citi și cu fiecare cuvânt uimirea sa creștea. Apoi se îndreptă hotărît către telefonul de pe măsuta alăturată. Luă receptorul și așteptă nerăbdător până când obțină legătura.

— Vă rog, dați-mi poliția!

După ce legătura fu dată, el vorbi timp îndelungat cu comisarul de serviciu și când termină repuse receptorul pe furcă. În cursul acestei convorbiri, trăsăturile lui deveniseră aspre, pline de energie.

Dar, când intra din nou în salon, figura sa era iarăși acoperită de acea mască, plină de indiferență pe care o purta totdeauna și care constituia arma sa cea mai de preț și cea mai puternică.

CAP. XII.

El se opri câteva secunde în pervazul ușii și aruncă o privire cercetătoare asupra tuturor celor prezenți.

Părea că dorea să câştige timp pentru ultima și poate decisiva sa lovitură.

Ada și Arnold Rolster cufundați într'o discuție serioasă pe divan, de abea observară intrarea detectivului.

În spatele lor, în dreptul ferestrei, ședeau profesorul Starabin și asistentul său doctorul Moles, iar în dreptul măsuței de servit doctorul Kirstone și Edgar Paragon erau ocupați să-și umple paharele cu whisky.

Zadarnic, detectivul caută din privire pe Ana Windover și pe Gerard Rolster.

În sfârșit, Marner păși în salon și se îndreptă spre colțul căminului. El rămase în picioare, până când fu băgat în seamă de cei de față cari făcură cerc în jurul lui. Fixând un punct pe perete, el începu:

— Domnilor, cred că a venit clipa să dau cărțile pe față. Vă amintiți cu toții de întâmplarea aceea de acum zece ani în care a căzut victimă bancherul Walter. Poliția a urmărit, socotind drept autor al acestei crime, pe fratele gazdei noastre, Roland Paragon care de atunci a dispărut. Evenimente ciudate m'au făcut însă să consider că autoritățile porniseră pe o pistă greșită aruncând toată vina asupra unui om nevinovat. Și mai mult încă, datorită cercetărilor mele personale, am descoperit o altă pistă, adevărata pistă. Eu cunosc foarte bine pe adevăratul asasin al bancherului Wallter!

Doctorul Moles făcu fără să vrea o mișcare care nu scăpă din vedere rutinatului polițist, dar o trecu cu vederea.

— Totodată, acum, a mai ieșit la iveală încă ceva. Urmele acelea dela Moorloch, despre cari la început s'a crezut că dovedeau o sinucidere a lui Roland Paragon, m'au condus la concluzia că și acolo a fost o crimă!

Marner se uită serios în jurul său pentru a vedea efectul cuvintelor sale. Atenția ce se putea remarca pe fețele tuturor, îl mulțumi.

Încordarea cea mai vie se citea limpede pe trăsă-

turile oamenilor. Doctorul Kirstone fu primul care-si regăsi graiul.

— Dar, spune, d-le inspector... asta-i doar o bănuială.

— Nu, asta este adevărul curat, d-le doctor. Și dacă nu mă credeți, vă pot arăta și dovezi. Am în posesia mea începând chiar de astă seară mărturisirea scrisă de mâna criminalului!

— Mărturisirea?... Uimirea fără măsură a doctorului Kirstone fu împărtășită și de toți ceilalți. Dar... asta n'o pot înțelege! O mărturisire.. acum... după zece ani?..

Marner se uită la el zâmbind:

— Eu înțeleg mirarea d-tale d-le doctor, că tocmai după zece ani a reapărut scrisoarea aceea pe care d-ta..

Un strigăt care nu mai avea nimic omenesc în el îl întrerupse în mijlocul frazei.

Kirstone sărise în sus. Un zâmbet rătăcit flutură pe buzele sale lipsite de sânge.

— Scrisoarea? Scrisoarea mea? Acum?..

— Da, acum după zece ani, doctore Kirstone și dovedește că d-ta ești asasinul bancherului Walter.

— Eu, eu..

— D-ta ai fost! Iată dovada!

Marner scoase scrisoarea din buzunar și o deschise cu mișcări încete. Apoi o arată doctorului Kirstone.

Repede ca fulgerul, doctorul se repezi la ea dar tot atât de iute comisarul întinse pumnul și-l lovi în mijlocul pieptului.

— Fără prostii, doctore! Ai pierdut partida...

— Dați-mi un pahar cu coniac..., isbuti să articuleze doctorul ridicându-se de pe jos și însuși Marner îi îndeplini această dornită.

Dintr'o singură sorbitură, el dădu peste cap conținutul paharului apoi bolborosi următoarele:

— Da,.. atunci... nu mai ajută la nimic! Mărturisesc că eu am fost acela.. atunci... bine, să știți totul, și ultima..

— Vrei să ne mărturisești totul?

— Da, asta vreau!...

— Îți atrag atenția, doctore Kirstone, că tot ce vei spune din acest moment, în prezența atâtor martori, se poate întoarce împotriva d-tale.

Marner, rostise formula obișnuită, prin care un om era pus sub stare de arest. Kirstone tresări auzind această frază. Apoi clătină din cap.

— Acum îmi este perfect egal...

— Bine, atunci poți să vorbești!

În salon domnea o tăcere adâncă. Câteva clipe nimeni nu spuse nimic. Pentru fiecare, această întoarcere a lucrurilor constituise o surpriză extraordinară.

Apoi, după ce respiră adânc, Kirstone luă cuvântul, la început ezitând și neclar, dar din ce în ce cu voce mai tare:

— Da, l-am omorât pe bancherul Walter, pentru că nu mai îmi rămânea altceva de făcut, dar să iau toate întâmplările în ordine. Acum unsprezece ani, am venit în acest oraș pentru ca să-mi întemeiez o existență prin practica medicală. Dar, cum se întâmplă întotdeauna, norocul nu voia să-mi suradă. Alți medici se stabiliseră de mult aci și fiecare avea cercul său de clienți credincioși. Mie, ca începător, mi-era nespun de greu, mai ales că nu posedam capitalul necesar pentru instalarea cabinetului meu și pentru cumpărarea instrumentelor necesare. Astfel, nu mai exista pentru mine decât o singură cale: trebuia să încerc să-mi procur bani pe cale de împrumut — și această hotărîre, la care m'am văzut constrâns, formează în realitate actul inițial al tuturor întâmplărilor...

El tăcu câteva clipe și își încruntă fruntea fixând în punct de pe covor ca și cum ar fi voit să-și adune gândurile.

— Într-o familie în care fusesem invitat am făcut cunoștință cu bancherul Walter. Printr-o întâmplare am ajuns la o discuție în care mi-a spus ca unui medic despre boala lui de inimă și eu i-am dat câteva sfaturi. Aceasta ne-a apropiat și în sfârșit mă hotărîi să-i împărtășesc lui Walter urgenta mea nevoie de bani.

La început nu s'a arătat prea încântat de dorința mea, dar când, pentru a nu pierde ocazia, i-am făgăduit un garant sigur, a acceptat. Eu aveam atunci, în Scoția, un unchiu bătrân, un proprietar foarte bogat care însă nu mă simpatiza prea mult din cauza unor prostii făcute în tinerețe. I-am făgăduit lui Walter iscălitura unchiului pe poliță și el îmi declară că în aceste împrejurări era gata să-mi dea banii.

El primi după o săptămână, polița cu iscălitura unchiului meu și am încasat banii. Dar în timp ce banii săi erau adevărați, iscălitura girantului de pe poliță... era un fals..

Kirstone tăcu din nou câteva clipe.

— Așa dar... ai falsificat iscălitura? întrebă Marner în mijlocul atențiunei generale.

— Exact, d-le inspector! Unchiul meu n'a văzut niciodată polița. Și apoi s'a întâmplat ceeace trebuia să se întâmple. Cele trei mii de lire pe cari mi le-a împrumutat Walter pe timp de un an mi-au ajuns pentru instalarea mea, dar ceeace era mai important lipsea: pacienții..

Anul a trecut pentru mine ca în sbor, și când veni ziua să-i plătesc lui Walter datoria, de abea aveam în mână un schilling. Zadarnic am încercat să-l conving să-mi amâne termenul. El cerea: sau plata sau voia să se adreseze unchiului meu.

În disperarea mea i-am mărturisit că am comis un fals, și i-am făgăduit achitarea unei sume, duble celei datorate, după un al doilea an. Bancherul nu s'a înduplecat și m'a amenințat că mă va denunța autorităților. Știam prea bine ceeace putea să însemneze asta pentru mine.. Închisoare și totodată prăbușirea tuturor planurilor mele de viitor! Și atunci am făcut-o!

— L-ai împușcat pe bancherul Walter?

— Ce-mi mai rămânea altceva de făcut dacă voiam să-mi salvez propria-mi piele? Am fost totdeauna un egoist.. În noaptea aceea aveam cu el o ultimă întrecere și m'am dus acolo cu ferma hotărîre de a-l înlătura dacă nu mă va pîsui. Ne-am întâlnit în grădina vile sale și, de ceeace îmi era teamă, s'a în-

tâmplat. Walter mi-a arătat amenințător scrisoarea de cerunțare.. și atunci... am tras asupra lui, i-am luat scrisoarea și am fugit..

Cu fiecare cuvânt pe care-l rostea, Kirstone devenea mai șovăelnic. Cu ochii sticloși privea fix înaintea sa, apoi ridicând capul:

— Încă un pahar de coniac...

Îl goli dintr'o sorbitură. Un val de sânge reveni în obrajii săi decolorați.

— Asta deci, este chestiunea cu Walter! Soarta are uneori ciudățeniile ei. Patru săptămâni mai târziu, unchiul meu muri și-mi lăsă toată averea!... Viața e într'adevăr uneori prea fără sens...

— Și apoi, doctore? Ce s'a întâmplat cu Roland Paragon? întrebă Marner tăios.

Celălalt râse răgușit.

— Și asta ai aflat-o? Bine, atunci să-ți spun totul inspectore. În urma cercetărilor cazului Walter, pe baza diferitelor bănuieli, Roland Paragon fu arestat. Se credea că el era făptașul. Pentru mine, care eram adevăratul criminal, nici nu mă îndoiam că Edgar Paragon declarase fals numai pentru a-l nimici pe fratele său și astfel să devină stăpânul Intreprinderilor Paragon.

— Această presupunere nu-și are rostul! îl întrerupse Marner.

— Ba da, d-le inspector, își are rostul ei! Credeam deci că Edgar Paragon a dat o declarație falsă și fiindcă după moartea lui Walter eu mă găseam tot fără bani, m'am hotărît să transform ceeace stiam în bani. I-am scris lui Edgar Paragon o scrisoare în care fără să-mi spun numele mă declaram asasin al lui Walter. În această scrisoare consideram presupunerile mele drept siguranță și îi ceream o sumă de bani dacă nu voia să-l denunț poliției..

— Va să zică, scrisoarea care este acum în posesia mea!

— Exact, scrisoarea aceea! Și deși îmi luasem toate precauțiunile, totuși am uitat un singur lucru...

— En-tête-ul hârtiei pe care figurează numele și adresa d-tale.

— Exact, en-tête-ul! În graba mea nu m'am mai gândit la acel amănunt sau poate că m'am gândit dar am uitat să-l tai în ultimul moment așa cum mă gândisem s'o fac. Și această scrisoare i-am trimis-o lui Edgar Paragon!

— Ghinion, dragul meu, exclamă Marner ridicând din umeri.

— Da, ghinion! Și de abea aruncasem scrisoarea la cutie că mi-am și dat seama de greșala făcută. Zadarnic m'am dus la poștă și am cerut scrisoarea înapoi. Nu puteam s'o recapăt. Și astfel el a primit mărturisirea crimei mele.

— Deci.., ce ai făcut după aceea?

— Am socotit că scrisoarea va ajunge cu cursa de seară la Edgar Paragon în vila pe care o locuia după arestarea fratelui său și va fi predată acolo. M'am dus deci la Edgar Paragon pentru ca să-mi iau scrisoarea în momentul în care trebuia să fie dată. Am așteptat în parcul vilei până când poștarul a venit ca să dea scrisorile servitorului. Eu ședeam la ușa biroului lui Edgar Paragon care dă în parc și care era deschisă. De acolo am văzut cum servitorul a pus pe masa de scris toate scrisorile printre care și scrisoarea mea. Paragon începu să citească scrisorile una după alta, și apoi o luă pe a mea pe care am recunoscut-o după plic. Vroiam să mă introduc în cameră și să-i smulg scrisoarea din mână. Mă pregăteam luându-mi mantaua de ploaie și gluga pentru a nu fi recunoscut..

În clipa aceea, apăru în dreptul ușii care dă din parc în birou, un bărbat care intră fără să mă observe pe mine. La ivirea lui, Edgar Paragon sări în sus și lăsa să cadă jos scrisoarea mea pe care o ținea în mână!

Și eu am recunoscut în vizitatorul întârziat pe Roland Paragon, care, după cum am aflat a două zile, evadase din închisoare. Roland trase ușa după el astfel încât n'am putut să aud ce au vorbit cei doi frați

iar la un moment dat l'am văzut pe Roland Paragon aplecându-se, ridicând de jos scrisoarea mea și în agitația sa băgând-o în buzunarul său!

Din acel moment mi-am dat seama că eram pierdut dacă nu se va întâmpla o minune. Declarația mea în mâinile omului care e a acuzat în locul meu. Nu mai îmi rămânea decât o singură posibilitate. Trebuia să încerc cu orice chip să-mi iau înapoi scrisoarea!

— Și asta ai și făcut-o atunci...

Kirstone înclină capul și respiră adânc.

— L-am urmărit pe Roland Paragon îndată ce a părăsit casa până când singurătatea din preajma Moorloch-ului mi s'a părut destul de mare. Aveam la mine un revolver, îl vedeam clar pe Roland Paragon pe drum înaintea mea. Am ochit, am tras și el a căzut. M'am repezit la el. Mai trăia încă dar rana dela cap pe care o primise, mi se păru mortală.

L'am luat pe cel lipsit de conștiință, l-am târît la Moorloch, i-am scos mantaua pe care am pus-o pe mal împreună cu pălăria găurită pentru ca totul să dea impresia unei sinucideri. Apoi l-am aruncat în apă. Am uitat să-i iau scrisoarea dar aceasta era împreună cu el în fundul lacului.

Marner scutură puternic capul.

— Te înșeli! Roland Paragon pierduse scrisoarea pe mal probabil atunci când i-ai scos mantaua și a găsit-o altcineva dela care o am eu azi. Și această scrisoare te acuză de două crime: de asasinatul bancherului Walter și de acela al lui Roland Paragon!

— Te înșeli, d-le inspector! zâmbi ciudat Kirstone: Roland Paragon n'a murit! El trăiește încă, și...

— Ce spui? El trăiește? Și d-ta știi?

Kirstone clătină ușor capul:

— Nu cred să mă înșel!

— Nu, el are dreptate!

Toate privirile se îndreptară mirate către doctorul Moles care se ridicase în clipa aceea de pe scaun, spunând aceste cuvinte:

— Eu sunt Roland Paragon!...

— Roland!... strigă Edgar sărind deasemeni de pe

scaun ridicând mâinile în sus. Roland.. tu?

— Da, am venit ca să mă socotesc, dar mai întâi cu acesta! zise el arătându-l pe Kirstone pe care-l privea cu ochi plini de ură. Cu tine, Edgar, voi vorbi după aceea!

Apoi se îndreptă, cu pași amenințatori, spre Kirstone.

— Va să zică tu ești ticălosul a cărui faptă m'a costat zece ani din viață? Tu? Și ai mai îndrăznit pe urmă s'o iei de soție pe Stela, deși aveai o crimă pe conștiință?

Celălalt se ridicase. În ochii săi parcă licărea nebunia.

— Da, eu, Roland Paragon! Eu am fost soțul femeii care te iubea în taină; eu știam din jurnalul Stelei că te iubea și pe această femeie am luat-o în căsătorie pentrucă.. o... iubeam și eu!

— Omule, asta să..

Cu o putere supraomenească, Roland Paragon se reținu.

Kirstone îl întrerupse cu un râs sacadat.

— Da, știu că ai iubit-o și că o iubești încă, dar...

O mișcare iute ca fulgerul.. Ceva metalic strălucind în mâna lui.. Roland Paragon se dădu la o parte. În aceeaș clipă glonțul porni. Dar înainte ca doctorul Kirstone să fi apăsat pe trăgaci, Silas Marner se năpusti asupra lui, îi dădu una peste mână și arma căzu pe podea. Detectivul se aplecă repede, o ridică și o examinează cu atenție, apoi se uită surprins la Kirstone. Acesta căzuse în fotoliu, spumegând de mânie.

— Păcat! d-le inspector, mi-ai stricat cu desăvârșire finalul dramei. Păcat!...

— Sfârșitul plin de efect, probați că nu va lipsi doctore Kirstone! Ști dumneata, ce înseamnă asta aci? și Marner îi arată arma din mâna sa.

Celălalt scrâșni.

— Vă rog, nu vreau să vă răpesc efectele de teatru!

— Atunci ar fi timpul ca să sfârșim această tragicomedie! Doctore Kirstone, recunoști că ai încercat să asasinezi pe Robert Paragon?

— N'ar avea nici un rost să tăgăduiesc această faptă, nu-i așa domnule inspector!...

Edgar se repezi asupra doctorului..

— Kirstone, tu!.. Tu!.. Dar pentru ce? Ce ți-a făcut Robert?

Doctorul ridică nepăsător din umăr.

— Nimic, d-le Paragon.. Am tras din greșeală asupra fiului dumitale, Imi pare rău că l-am rănit. Glonteale trebuia să nimerească pe altul, pe falsul doctor Moles. Tocmai îl recunoscusem. Cei zece ani l-au schimbat mult, dar când a invitat-o pe Stella să se plimbe cu el prin parc, nu știu nici eu singur cum l'am recunoscut de odată. Știam că era el, că el trebuia să fie! El a plecat cu Stella în parc. Eu i-am urmărit fără ca ei să mă observe, m'am ținut în umbra pomilor și am putut astfel să ascult, convorbirea lor. Discuția lor mi-a întărit bănuiala mea că el era Roland Paragon.

I-a spus Stellei că el era și că a venit să clarifice totul și să se socotească cu toți, cu fratele său. Asta am auzit — și am auzit încă mai mult. Am auzit că se mai iubesc încă. Dar și eu însumi o iubesc pe Stella. Și iată că a apărut acela căruia i-a aparținut odată inima ei, atunci când lupta încă pentru eliberarea ei din căsnicia cu Walter. Și știam că și acum încă... și, știam că Roland Paragon trebuia să moară.

La un moment dat, ei au intrat în casă dar nu prin terasă ci prin camera de lucru a lui Edgar Paragon. Am intrat și eu dar prin antreu și m'am ascuns acolo, așteptând. După câțva timp, Stela apărură în ușa bibliotecii, apoi trecu în salon fără să mă vadă. Am așteptat cât am așteptat apoi m'am dus și am deschis ușa bibliotecii. În încăpere era întuneric de tot; numai în dreptul ferestrei am zărit umbra unui bărbat și am tras în această umbră fiind convins că era Roland Paragon. Când colo, l-am nimérit pe fiul tău, Edgar.. Apoi m'am întors în parc și am venit pe terasă și a urmat clipa cea mai ciudată din viața mea când după câțva timp l-am

yăzut apărând pe Roland Paragon. Nu puteam să pricep deloc cum..

Doctorul își îndreptă mâinile spre guler pe care îl rupse. Făcea impresia că nu mai poate să-și stăpânească ura fără margini. Toți așteptau într'o tăcere apăsătoare. Insuși Marner nu-și putu stăpâni emoția. Cu voce calmă, el zise:

— Am telefonat adineauri în oraș, poliției. În fiecare moment, poate să vie cineva să te ridice doctore Kirstone!

— Va veni prea târziu, murmură doctorul! Până atunci, otrava ce-am luat-o își va face efectul.

CAP. XIII.

Ceasul cel mic de porțelan de pe cămin arăta ora unu după miezul nopții.

Imediat după ce poliția ridică cadavrul doctorului Kirstone, Arnold Rolster și Ada, se duseră în camera Alicei. Ei se așteptau s'o găsească acolo pe Stela care nu știa nimic încă despre ultimele întâmplări și nici despre moartea soțului ei.

— Și acum.., zise Marner îndreptându-se spre Roland Paragon, ar fi cel mai drept dacă ne-ai spune ultimul cuvânt asupra acestei tragedii...

Celălalt înclină capul rece.

— Voiu fi cât se poate de scurt în expunerea mea, inspectore, căci cea mai mare parte a faptelor o știi din mărturișirile lui Kirstone. Eram bănuit de a-l fi asasinat pe primul soț al Stelei, pe bancherul Walter, în urma falsei declarații a fratelui meu. Poliția m'a arestat, dar printr'un concurs de fapte pe care n'aș vrea să-l relatez, am isbutit, să fug din închisoarea preventivă. Nu eram stăpânit decât de un singur gând: să am o explicație cu fratele meu. Încă în noaptea fugii mele m'am dus la el și l-am întrebat. Dar a refuzat să-mi răspundă și m'a amenințat că va chema poliția.

Nu-mi rămânea altceva decât să fug. M'am îndreptat spre drumul care duce la Moorloch. Deodată,

în întuneric, s'a tras asupra mea un glonte care m'a nimerit în cap. Din fericire era numai o rană superficială. Am căzut leșinat la mal și mi-am revenit abea când am dat de apa cea rece. Am ieșit la mai și m'am ascuns într'un tufiș. Pentru mine nu mai era nicio îndoială. Edgar fusese acela care trăsese asupra mea ca să scape de mine și aceasta a fost convingerea mea până în astă seară când declarațiile lui Kirstone mi-au demonstrat contrariul.

Fără niciun gologan, fără posibilitatea de a-mi câștiga existența, am trecut în Franța și de aci cu ajutorul unui contrabandist, prin Germania în Rusia. Și acolo, în Rusia am petrecut cei mai îngrozitori ani din viața mea. Zece ani...

„Apoi aceasta a vrut să-l întâlnesc pe profesorul Starabin pe care-l cunoșteam din Birmingham din timpuri mai bune. Venise în Rusia cu prilejul unui congres medical. El nu m'a recunoscut, la început, atât de mult mă schimbasem.

Starabin a fost acela care m'a hotărît să mă întorc sub nume străin în Anglia și să dovedesc toate lucrurile. El m'a recomandat în clinica ca pe un asistent al său, doctorul Moles, și într'o zi veni împrejurarea pe care o așteptam de săptămâni de zile.

Edgar l-a invitat pe profesor la el în vederea unei operații de ochi. Noi am interpretat asta ca un semn al soartei. Am venit aci împreună și ceeace a urmat a fost bine pregătit încă dinainte. În privița spiritismului, aflați că n'a fost nici un spirit printre noi. Masa a făcut mișcările pe care i le-am dat noi. Apoi, în clipa când Edgar a rupt lanțul, eu am aruncat pe masă inelul pe care stiam că-l va recunoaște.

Apoi, înainte ca Starabin și cu mine să ne ducem planul până la sfârșit, s'a produs atentatul asupra nepotului meu Robert și tot ceeace știți fiecare dintre d-voastră.

Urmează câteva clipe de tăcere, după care luă cuvântul inspectorul Lilas Marner.

Bănuiala că l-ai fi asasinat pe bancherul Wal-

ter cade dela sine. Numele vă este curat și fără pată. Mai ai înaintea d-tale o jumătate de viață!”

— „D-le inspector, nu am venit aci numai ca să-mi curăț numele de o pată nemeritată, dar mai mult decât toate, am venit ca să mă socotesc cu acesta de ani!”

El îl arată pe Edgar care se uita tăcut înaintea lui.

— Un moment, îl întrerupse Marner. In această privință, te înșeli d-le Roland Paragon. Chiar în seara asta, însă înainte ca drama să-și fi desfășurat sfârșitul, d. Edgar Paragon mi-a destăinuit minciuna sa și s'a interesat cum îți poate obține reabilitarea.

Uimit, celălalt ridică fruntea.

— Și... asta este... adevărat?

— Adevărul curat, d-le Paragon. Sper că ai să mă crezi dacă îți voi da cuvântul meu de onoare...

Edgar nu putu să scoată nici o vorbă. Intinse brațele în gol și fu gata să cadă; dar înainte de a se prăbuși, Roland îl cuprinse în brațele sale.

— Edgar..., numele veni încet pe buzele sale. Edgar... știu că sunt și eu vinovat. Am fost un stăpân prea aspru și neînduplecat pentru tine și era firesc ca tu să mă urăști! Edgar... poate... poate... acești zece ani ne-au apropiat. Poate să existe o modalitate...

Marner și Starabin se apropiaseră de cei doi frați. În timp ce profesorul puneă mâna pe umărul lui Roland, detectivul se întoarse către Edgar.

— Roland!..

Agitat, Edgar apucă mâna fratelui său mare și o strânse ca și cum n'ar mai fi vrut să-i dea drumul.

Profesorul Starabin surâse mulțumit în timp ce se întorcea către Edgar Paragon.

— Și acum, dacă-mi dai voie să-ți dau un sfat ca medic și ca prieten, du-te și te odihnește cu conștiința împăcată că ai câștigat un fiu și un frațe. Măine la prânz vreau să te operez și trebuie să fii cu nervii liniștiți.

Starabin fu acela care-l conduse pe pacientul său în camera sa. Marner și Roland mai rămaseră câțva timp. Polițistul se îndreptă spre fereastra deschisă a ușii și nu-și stăpâni un ușor zâmbet când zări în parcul luminat de lună, două siluete strâns înlanțuite, îndreptându-se spre casă.

Și Marner ieși în antreu. Se duse să vorbească cu Frederic pentru a i se pregăti mașina. Roland rămas singur, fu cuprins de o mare nesiguranță. Nu-și putu stăpâni o ușoară spaimă când auzi deschizându-se ușa dela etajul superior. Auzi după un scurt timp vocile perechei Rolster, apoi pași grăbiți pe scară.

În curând, Stela fu înaintea lui. Plin de teamă, se uită în figura peste care se așternuse vălul unei înniști curioase. Ea se îndreptă hotărât spre el și îi spuse:

— Acum știu totul, Roland! Acum știu tot ce ți-a făcut acel om pe care l-am numit soțul meu. Și acum să știi și tu totul..

— Stela! o întrerupse el, dar ea scutură hotărâtă capul.

— Nu, Roland, totul între noi să se limpezească acum. Atunci, când toată lumea spunea că tu l-ai omorât pe Walter, nu mă îndoiam nici eu despre aceasta. Fuga ta din închisoare, dispariția ta... totul contribuia la întărirea bănuelilor. Apoi urmele acelea dela Mooloch, m'au făcut să te socot mort. Viața a devenit pentru mine fără nici un sens. Apoi l-am întâlnit pe Kirstone..

— Stela, să nu mai vorbim despre acele zile groaznice!

— Nu! să nu mai vorbim, Roland! A trecut; ea fost un vis îngrozitor pentru mine, nimic altceva....

Dar, Stela, după fiecare vis urmează o deșteptare într'o dimineată luminoasă!

— O deșteptare.. șopti ea cu voce reținută.

— Și să nu fie și pentru noi o asemenea deșteptare când ultimele umbre ale acestei nopți vor dispărea?

Stela, mai e încă o bucată de drum înaintea vieții noastre. Nu vrei să-l parcurgem împreună?"

Ea nu răspunse, dar ochii ei erau mai elocvenți de cât toate cuvintele.

Mâna ei se odihni pe mâna lui.

Apoi el o atrase încet spre el și buzele lor se uniră într'un sărut lung..

— S F A R Ș I T —

EDITURA DANUBIU

a lansat în cursul
acestei luni patru
captivante romane

1. Nu sunt criminal
de Mansfield Scott

2. Fugara
de James Oliver Curwood

3. Oameni în întuneric
de Stewe Gerard

4. Rubinul moartei
de Francis Ogampo

**Cereți-le la toți debitanții
de ziare**

Edgar Wallace

este marele maestru al romanului polițist.
Lucrările sale traduse în zeci de limbi
creiat popularitatea acestui gen de romane.

Editura Danubiu

înțelegând să ofere cititorilor săi o parte
din lucrările de geniu ale acestui necon-
testat romancier va publica înainte de
Crăciun un nou roman senzațional

Stigmatul Roșu

În această pasionantă operă, Edgar Wallace
dă din nou dovada măestriei sale.
Nu uitați să cereți noul roman al lui
Edgar Wallace

Stigmatul Roșu

Cărțile editurei Danubiu
sunt difuzate în provincie de

Centrala Presei

București, Str. Brezoianu No. 8 Telefon 7 29 91

Lei 3